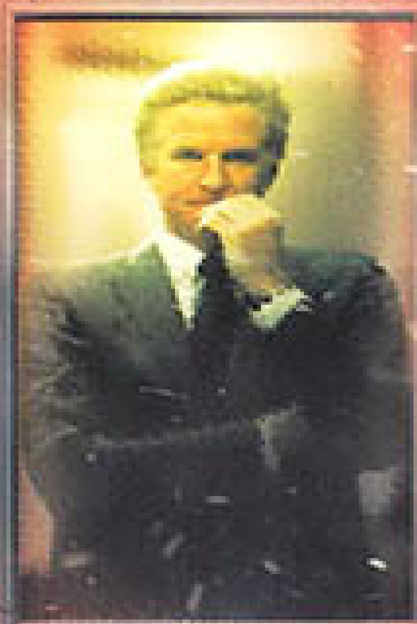
STRANGER THINGS

Înainte de Demogorgon . . .
înainte de Stăpânul Minții . . .
teroarea avea chip uman.

SUSPICIOUS MINDS

GWENDA BOND

ARMADA

GWENDA BOND scrie, printre altele, romane Young Adult şi ficțiune pentru copii. Cărțile ei includ seriile cu LOIS LANE *(Fallout, Double Down, Triple Threat),* care aduc în prim-plan celebrul personaj de benzi desenate, şi seria CIRQUE AMERICAN *(Girl on a Wire, Girl Over Paris, Girl in the Shadows),* despre eroine îndrăznețe, care descoperă că magia şi misterul pândesc dedesubt. Alături de soțul ei, Christopher Rowe, semnează şi o serie pentru copii intitulată *The Supernormal Sleuthing Service.* A publicat articole în *Los Angeles Times, Publishers Weekly, Locus* şi în multe alte locuri. Are un masterat în literatură la Vermont College of Fine Arts. Trăieşte într-o casă veche de o sută de ani din Lexington, Kentucky, cu soțul ei şi cu neastâmpăratele lor animale de companie.

GWENDA BOND

SUSPICIOUS MINDS

Original: *Stranger Things: Suspicious Minds* (2019)

Traducere din limba engleză:
MARIA ADAM

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru toate mamele energice care ne inspiră,
mai ales pentru a mea

Prolog

Iulie 1969
Laboratorul Național Hawkins
Hawkins, Indiana

Bărbatul conducea o maşină neagră, impecabilă pe un drum drept din Indiana. Când a ajuns la poarta de sârmă cu inscripția ZONĂ RESTRICȚIONATĂ, a încetinit. Paznicul s-a uitat o fracțiune de secundă pe fereastră, apoi a verificat numărul maşinii şi i-a făcut semn să treacă.

Angajații laboratorului sigur îl aşteptau. Poate chiar îi urmaseră instrucțiunile şi explicațiile trimise dinainte în legătură cu pregătirea noului său subiect.

În dreptul următoarei gherete, a coborât geamul ca să-i arate santinelei actul de identitate. Soldatul s-a uitat cu atenție la permis şi a evitat să-l privească în ochi. Oamenii făceau asta deseori.

El însă era foarte atent la oamenii noi, cel puțin la început – o evaluare rapidă ca un gând, pentru a-i cataloga: sexul, înălțimea, greutatea, etnia şi de aici deducea cât de inteligenți erau, apoi, cel mai important, le ghicea potențialul. Aproape toți erau mai puțin interesanți după ultima etapă. Dar el nu renunța niciodată. Să privească, să evalueze erau pentru el ca o a doua natură, un aspect esențial al muncii lui. Majoritatea oamenilor nu aveau nimic care să-l intereseze, dar cei care aveau… Ei erau motivul pentru prezența lui aici.

Acest soldat era uşor de evaluat: bărbat, 1,76 m, 80 kg, caucazian, inteligență medie, potențial… îndeplinit doar stând în gheretă şi verificând legitimații, purtând la şold o armă pe care probabil nu o va folosi niciodată.

— Bine ați venit, domnule Martin Brenner! a spus soldatul în cele din urmă, uitându-se printre gene când la bărbat, când la legitimația de plastic.

Interesant că legitimația lui arăta câteva informații pe care şi Brenner le-ar fi căutat, dacă s-ar fi uitat la el însuşi: bărbat, 1,85 m, 88 kg, caucazian. Restul: IQ de geniu, potențial… nelimitat.

— Ni s-a spus că veniți, a adăugat soldatul.

— Doctor Brenner, l-a corect el cu blândețe.

Ochii mijiți ai soldatului încă nu erau îndreptați *direct* către Brenner, ci spre bancheta din spate, unde subiectul Opt, în vârstă de cinci ani, dormea

lipit de portieră, cu pumnii strânşi sub bărbia micuță. Preferase să se îngrijească el însuşi de transportarea la noul laborator.

— Da, domnule *doctor* Brenner, a spus paznicul. Cine e fata? Fiica dumneavoastră?

I se simțea scepticismul. Pielea lui Opt avea o nuanță intensă de cafeniu, în contrast cu pielea lui albă ca laptele, dar Brenner ar fi putut să-i spună celuilalt că asta nu însemna nimic. Însă nu era treaba lui şi, în afară de asta, soldatul nu se înşela. Brenner nu era tatăl nimănui. Poate doar o figură paternă.

Asta era tot.

— Sunt sigur că mă aşteaptă înăuntru.

Brenner l-a privit din nou cu atenție. Un soldat întors acasă dintr-un război încheiat, un război pe care deja îl câştigaseră. Spre deosebire de cel din Vietnam. Spre deosebire de intensificarea conflictului mut cu sovieticii. Erau angajați deja într-un război pentru viitor, dar acest om habar nu avea.

— Eu n-aş pune întrebări când vin ceilalți subiecți, a continuat Brenner, păstrând un ton prietenos. Confidențialitatea.

Paznicul a strâns din dinți, dar nu a comentat. A întors ochii spre complexul vast cu multe etaje, de dincolo de ei.

— Da, vă aşteaptă înăuntru. Parcați oriunde doriți.

Alt lucru inutil de spus. Brenner a plecat mai departe.

O parte obişnuită a birocrației federale plătise pentru construirea şi întreținerea generală a unității, dar instituții guvernamentale secrete finanțaseră amenajarea ei conform indicațiilor lui Brenner. La urma urmei, ca să rămână strict secretă, cercetării nu i se putea face publicitate. Agenția înțelegea că pentru a atinge măreția nu poți respecta întotdeauna procedura operațională standard. Poate că ruşii reuşeau să aibă laboratoare recunoscute de guvernul lor, dar erau dispuşi să înăbuşe toate vocile care li s-ar fi opus. Undeva, chiar în clipa asta, savanții comuniştilor făceau acelaşi tip de experimente pentru care fusese creat acest complex cafeniu cu cinci etaje şi cu mai multe niveluri în subteran. Brenner avea să le reamintească angajatorilor acest lucru de câte ori uitau sau puneau prea multe întrebări. Pentru ca munca lui să aibă întâietate.

Opt încă dormea când el a coborât şi a mers spre portiera ei. A deschis-o încet, împingând fata înapoi ca să nu se rostogolească în parcare. Pentru siguranță, o sedase în timpul călătoriei. Era prea valoroasă ca să lase acest lucru pe mâna altora. Până acum, abilitățile celorlalți subiecți se

dovediseră… dezamăgitoare.

— Opt, a spus el, ghemuindu-se lângă banchetă şi scuturând-o uşor de umăr.

Fata a clătinat din cap, cu ochii închişi.

— Kali, a murmurat ea.

Numele ei adevărat. Insista asupra lui. De obicei, el nu-i făcea pe plac, dar azi era ceva special.

— Kali, trezeşte-te! a zis el. Ai ajuns acasă.

Ea a clipit, cu o strălucire în ochi. Înțelesese greşit.

— *Noua* ta casă, a adăugat el.

Strălucirea a slăbit.

— O să-ți placă aici.

A ajutat-o să se ridice în capul oaselor. I-a întins mâna.

— Acum papá te roagă să mergi ca o fetiță mare, apoi poți să te culci la loc.

În cele din urmă, ea a întins mâna şi a strecurat-o într-a lui.

În timp ce se apropiau de uşile de la intrare, el a afişat cel mai plăcut zâmbet pe care-l avea în arsenal. Se aştepta să fie întâmpinat de directorul în funcție, în schimb a găsit un şir lung de bărbați în halate de laborator şi o femeie. Personalul profesional din grupul său, bănuia, şi dinspre toți radia un val de greață stârnită de emoții.

Un bărbat bronzat, cu fața brăzdată de riduri – prea multă vreme petrecută în aer liber –, a păşit în față şi i-a întins mâna. S-a uitat la Opt, apoi din nou la doctorul Brenner. Ochelarii cu rame groase îi erau murdari.

— Domnule doctor Brenner, sunt doctorul Richard Moses, actualul cercetător principal. Suntem entuziasmați că ați venit la noi, o persoană de calibrul dumneavoastră… Voiam să cunoaşteți cât mai repede întreaga echipă. Iar ea trebuie să fie…

— Sunt Kali, a spus somnoroasă fata.

— O fetiță foarte adormită care ar vrea să-şi vadă noua cameră, a adăugat doctorul Brenner, evitând mâna bărbatului. Parcă am cerut să-mi fie păstrată una. După care aş vrea să cunosc subiecții pe care i-ați recrutat.

Brenner a zărit uşile din capătul holului şi a luat-o într-acolo împreună cu Opt. În urma lui s-a făcut linişte pentru o clipă. Zâmbetul lui a părut aproape real înainte să dispară.

Doctorul Moses, cu ochelarii săi murdari, s-a grăbit să-l prindă din urmă, iar ceilalți, în spate, au început să trăncănească. Moses s-a întins să apese pe

interfon, apoi şi-a rostit numele.

În spatele lor se auzea zumzetul conversațiilor celorlalți doctori şi asistenți ai laboratorului.

— Bineînțeles, subiecții nu au fost pregătiți, a zis doctorul Moses, în timp ce uşile duble se deschideau.

Se uita întruna la Kali, care devenea tot mai neliniştită cu fiecare clipă, privind atentă de jur împrejur. Nu era vreme de pierdut, trebuiau să o instaleze.

Doi soldați înarmați stăteau drepți ca două bețe de chibrit imediat după uşă, semn că măcar siguranța nu era sub medie. Au verificat legitimația doctorului Moses, apoi el le-a făcut semn să nu procedeze la fel cu doctorul Brenner.

— Încă nu a primit legitimația, a explicat el.

Bărbații păreau să se îndoiască de spusele doctorului Moses, iar admirația lui Brenner a mai crescut un pic.

— O voi avea când vin data viitoare, a rostit el. Şi vă aducem şi copii după actele subiecților.

A dat discret din cap arătând către Opt.

Soldatul a încuviințat cu un gest şi întregul grup a fost lăsat să treacă.

— Am specificat că vreau să-i cunosc pe subiecții noi când ajung, a spus doctorul Brenner. Aşa că nu ar trebui să fie o surpriză.

— Ne-am gândit că doar o să observați, a replicat doctorul Moses. Ar trebui să stabilim nişte parametri? Să-i pregătim pentru vizita dumneavoastră? Asta ne-ar putea întrerupe munca. Substanțele psihedelice îi fac paranoici pe unii dintre ei.

Doctorul Brenner a ridicat mâna liberă.

— Nu, nu cred asta, altfel aş fi spus-o. Unde mergem acum?

Becurile atârnau deasupra holului lung, emițând strălucirea înfiorătoare care ilumina atât de des descoperirea ştiințifică în această lume a umbrelor. Pentru prima dată în dimineața aceea, doctorul Brenner simțea că ar putea transforma locul de față într-un cămin.

— Pe aici, l-a îndrumat doctorul Moses.

S-a uitat spre singura femeie din grup:

— Doctore Parks, îl puteți ruga pe unul dintre infirmieri să-i aducă fetei ceva de mâncare?

Ea a strâns din buze auzind că e trimisă să facă o treabă de femeie, dar a dat aprobator din cap.

Spre uşurarea doctorului Brenner, Opt a rămas tăcută şi curând au ajuns într-o cameră mică, cu un pat supraetajat pentru copii şi o masă de desenat. Ceruse special patul ca să o asigure pe Opt că el *chiar* căuta tovarăşi potriviți pentru ea.

Ea l-a observat imediat.

— Pentru un prieten?

— Mai devreme sau mai târziu, da, a răspuns el. Acum, cineva o să-ți aducă de mâncare. Poți să aştepți singură aici?

Ea a încuviințat din cap. Vioiciunea căpătată odată cu emoția sosirii se stingea – primise o doză puternică de sedativ – şi s-a lăsat pe marginea patului.

Doctorul Brenner s-a întors să plece şi a dat peste un infirmier şi femeia din personal. Doctorul Moses a ridicat din sprâncene.

— O să se descurce singură? a întrebat el.

— Deocamdată, a răspuns doctorul Brenner, apoi a adăugat, uitându-se la infirmier: Ştiu că arată ca un copil, dar respectați protocoalele de securitate. S-ar putea să vă surprindă.

Infirmierul s-a mişcat stângaci, însă a rămas tăcut.

— Duceți-mă în prima cameră, a cerut doctorul Brenner. Toți ceilalți puteți să aşteptați cu subiecții voştri, dar nu e nevoie să-l pregătiți pe niciunul.

Restul echipei adunate acolo a aşteptat ca doctorul Moses să confirme, iar acesta a ridicat din umeri nemulțumit.

— Cum spune doctorul Brenner.

S-au împrăştiat. Aveau să se obişnuiască.

Prima cameră găzduia un subiect neeligibil din pricina unui defect la picior. Arăta permanent amețit precum cineva care alege marijuana ca mijloc de detaşare. Mediocru în toate privințele.

— Vreți să sedăm pacientul următor? a întrebat doctorul Moses.

În mod clar, nu înțelegeau metodele doctorului Brenner.

— O să vă spun când am nevoie de ceva.

Doctorul Moses a dat din cap, apoi au vizitat următoarele cinci încăperi. Era aşa cum se aştepta. Două femei, niciuna ieşită din comun în vreun fel; alți trei bărbați, complet banali. Exceptând, poate, calitatea lor de a nu străluci prin nimic.

— Să se adune toată echipa într-o cameră ca să putem discuta! a cerut doctorul Brenner.

L-au lăsat să aştepte într-o sală de şedinţe, după ce doctorul Moses i-a aruncat o ultimă privire plină de nelinişţite. În scurt timp, au intrat toţi cei de dinainte şi s-au aşezat în jurul mesei. Doi bărbaţi stăteau de vorbă, pretinzând că nimic din evenimentele din dimineaţa aceea nu era ceva neobişnuit. Doctorul Moses le-a făcut semn să tacă.

— Ăştia suntem toţi, a zis el.

Doctorul Brenner s-a uitat cu mai multă atenţie la subordonaţii lui. Mai trebuiau şlefuiţi, dar exista potenţial în atenţia lor tăcută. Teama şi autoritatea mergeau mână în mână.

— Toţi subiecţii pe care i-am cunoscut azi pot fi eliberaţi.

A fluturat din mână.

— Plătiţi-le ce le-aţi promis şi asiguraţi-vă că nu uită de acordurile de confidenţialitate.

Cei din încăperea absorbeau informaţiile. Unul dintre vorbăreţii de mai devreme a ridicat mâna.

— Domnule doctor?

— Da.

— Numele meu e Chad şi sunt nou aici, dar… de ce? Cum vom face experimentele?

— „De ce” este întotdeauna o întrebare care face ştiinţa să progreseze, a răspuns doctorul Brenner.

Chad novicele a dat aprobator din cap, iar Brenner a adăugat:

— Deşi ar trebui să avem grijă când le punem întrebarea asta superiorilor. Dar o să vă spun de ce. Este important să înţelegem cu toţii de ce suntem aici şi ce trebuie să facem. Poate cineva să ghicească?

Felul în care îl tratase pe Chad îi făcea pe toţi să tacă. O clipă a crezut că femeia ar vrea să spună ceva, dar ea doar şi-a împreunat mâinile în poală.

— Bine, a zis el. Nu-mi plac presupunerile. Suntem aici să împingem frontierele abilităţilor umane. Nu-mi doresc nişte banali *Mus musculus*{1} umani. Nu ne-ar oferi rezultate extraordinare.

Şi-a plimbat privirea prin încăpere. Toţi erau atenţi la el.

— Sunt sigur că aţi auzit de unele eşecuri din alte părţi, iar lipsa voastră de rezultate este motivul pentru care mă aflu aici. Au fost unele lucruri jenante şi multe dintre acestea au ca sursă subiecţi nepotriviţi. Cine şi-a imaginat că prizonierii şi nebunii de la azil ne-ar spune ceva esenţial se amăgeşte singur. Tinerii care fug de recrutare şi drogaţii nu sunt cu nimic mai buni. Mai am câţiva pacienţi tineri care se vor transfera aici pentru un

program asemănător, dar aş vrea să am o varietate de vârste. Avem toate motivele să credem că o combinație de substanțe psihedelice chimice şi impulsuri adecvate pot dezvălui secretele de care avem nevoie. Gândiți-vă doar la avantajele în privința informațiilor, dacă îi putem convinge pe duşmanii noştri să vorbească, dacă îi putem face influențabili şi-i putem controla… Dar nu putem obține rezultatele pe care le dorim fără oamenii potriviți. Nu-i mare lucru să manipulezi o minte slabă. Avem nevoie de cei cu potențial.

— Dar… de unde să-i luăm? a întrebat Chad.

Brenner şi-a propus să-l concedieze la sfârşitul zilei. S-a aplecat în față.

— Voi pune în aplicare un nou protocol de verificare pentru identificarea unor candidați mai buni din universitățile noastre furnizoare, apoi voi selecta eu însumi subiecții pe care îi vom folosi de acum înainte. În curând, aici va începe munca adevărată.

Nimeni nu a obiectat. Da, începeau să se obişnuiască.

CAPITOLUL UNU
UN SIMPLU TEST

IULIE 1969
Bloomington, Indiana

1

Terry a împins uşa cu plasă şi a tresărit văzând norul aromat de fum din apartament. Uniforma de ospătăriță – roz-aprins şi cu şorț alb – avea să schimbe cât ai clipi mirosul de grăsime şi de cafea de la restaurant cu mirosul de iarbă. A adăugat şi spălatul rufelor pe lista cu treburi de a doua zi. Măcar sesiunea de vară însemna mai puțină muncă acasă.

— În sfârşit, iubito, ai ajuns!

Andrew i-a făcut semn cu mâna în timp ce-i dădea jointul tipului de lângă el. Salutul său entuziasmat i-a smuls un zâmbet. Părul lui castaniu îi crescuse lung şi aspru şi i se arcuia de o parte şi de alta a maxilarului ca nişte paranteze; ei îi plăcea. Îl făcea să pară puțin periculos.

— Am ratat ceva bun? a întrebat ea, strecurându-se prin mulțime în timp ce cunoscuții o salutau.

Sora ei, Becky, stătea în fotoliu, lipită de televizorul alb-negru cu diagonală de 48 cm pe care Dave, prietenul lui Andrew, îl primise de la tatăl său după ce acesta trecuse la un ecran nou, color, pentru această ocazie specială. Apollo 11 tocmai aterizase în acea după-amiază.

— Glumeşti! a strigat Dave.

Se auzea şi muzică, *Bad Moon Rising* de la CCR plutea dinspre pick-up, amestecându-se cu vorbăria încântată a lui Walter Cronkite de la televizor.

— Totul! Oamenii noştri sunt deja pe Lună de patru ore! Tu unde ai fost?

— La muncă, a răspuns Andrew, luând-o în brațe.

I-a dat pe spate părul blond cenuşiu şi şi-a lipit buzele de obrazul ei.

— Tot timpul munceşte.

— Unii dintre noi n-au părinți care să le trimită bani de chirie, a spus ea.

El şi Dave aveau, de aceea îşi permiteau o casă atât de drăguță în locul unei camere de cămin.

Becky a privit-o în ochi aprobator, apoi şi-a îndreptat atenția din nou spre televizor.

Terry şi-a lipit buzele de gâtul lui Andrew. El a mormăit mulțumit.

Colega ei de cameră, Stacey, s-a apropiat clătinându-se, evident cu câteva beri şi țigări la bord. Părul negru, cârlionțat îi atârna într-o coadă zburlită, iar bluza îi ieşise din pantaloni şi avea pete de transpirație la subsuori. Avusese ziua liberă şi în mod clar se bucurase de ea.

— Eşti prea trează, a zis Stacey, împungând-o pe Terry cu degetul.

— Fata asta are dreptate, a aprobat-o Dave, încercând să-i paseze jointul.

Dar Stacey l-a interceptat şi a tras prelung din el.

— Dați-i o bere! Terry nu fumează.

Înainte ca Dave să continue, Andrew a intervenit:

— O face paranoică.

Ceea ce era aproape adevărat. Prima experiență cu drogurile a lui Terry se încadra la definiția din dicționar a cuvântului „neplăcut”. Toți ceilalți îi spuneau halucinație, dar ea tot mai credea că văzuse o stafie… sau ceva asemănător.

Însă nu-i plăcea să hotărască alții pentru ea.

— E o ocazie specială. Cu Luna şi tot restul.

A întins mâna şi a luat jointul dintre degetele lui Stacey, a tras scurt şi a reuşit să nu tuşească, apoi i l-a dat înapoi.

— O să-mi iau singură berea, a zis ea, sărind în picioare şi croindu-şi drum spre bucătărie. Un cufăr pentru jucării în care se găsea o rezervă de gheață şi bere trona în mijlocul camerei. Terry a luat o cutie de Schlitz şi şi-a lipit-o de obraz în timp ce se întorcea în living. Căldura verii era intensificată de mulțimea de trupuri din apartament, depăşind puterea singurului aparat de aer condiționat.

Când a ajuns lângă canapea, Stacey era în mijlocul unei poveşti. Terry s-a aşezat la loc în poala lui Andrew să asculte.

Stacey gesticula cu însuflețire.

— Deci şoarecele ăsta de laborator îmi dă cincisprezece dolari…

— Cincisprezece dolari?

Suma i-a atras atenția lui Terry.

— Pentru ce?

— Pentru experimentul psihologic la care m-am înscris, a răspuns Stacey, trăgându-se spre mijlocul podelei, cu fața la Terry. Ştiu. Pare fain, dar pe urmă…

S-a oprit, cutremurându-se.

— Pe urmă, ce?

Terry s-a aplecat în faţă, desfăcându-şi în sfârşit berea şi luând o gură. Andrew a cuprins-o cu braţele ca să nu cadă.

— Aici treaba devine ciudată, a răspuns Stacey.

A întins mâna să-şi netezească puţin părul şi din greşeală a desfăcut coada de tot. În lumina televizorului alb-negru, faţa ei părea deodată înspăimântată în timp ce vorbea, cu părul ridicat în smocuri sălbatice.

— Mă duce într-o cameră întunecoasă, unde e o targă şi mă pune să mă întind acolo.

— Hopa! Cred că ştiu pentru ce erau cei cincisprezece dolari, a intervenit Dave.

Stacey şi Terry i-au aruncat o privire urâtă, dar Andrew a râs. Aşa erau băieţii, credeau că sunt grozav de nostimi.

— Zi mai departe! a îndemnat-o Terry dând ochii peste cap. Ce s-a întâmplat?

— Îmi verifică funcţiile vitale, pulsul, mă ascultă la inimă şi îşi notează tot într-un carneţel. Apoi…

Stacey a clătinat din cap.

— O să sune ciudat, dar mi-a făcut o injecţie şi mi-a dat o tabletă care mi s-a dizolvat sub limbă. După o vreme, a început să-mi pună nişte întrebări ciudate…

— Ce fel de întrebări?

Terry era captivată. De ce mama naibii i-ar da cineva lui Stacey cincisprezece dolari pentru asta? Într-un *laborator.*

— Nu-mi amintesc. Ştiu doar că răspundeam la ele. Totul e în ceaţă. Habar n-am ce mi-a dat. Parcă aş fi luat o doză din cel mai rău lot de acid{2} din lume. Eu… nu m-am simţit tocmai în regulă după aceea.

— Asta s-a întâmplat vineri? a întrebat Terry. De ce n-ai spus nimic până acum?

Stacey a întors capul şi i-a aruncat o privire lui Walter Cronkite.

— Cred că mi-a luat o zi sau două să înţeleg.

A ridicat din umeri.

— Nu mă mai întorc.

— Stai!

Andrew şi-a apropiat capul de al lui Terry, apoi l-a sprijinit de umărul ei.

— Vor să te întorci?

— Cincisprezece dolari pe şedinţă, a spus Stacey. Şi tot nu merită.

— Şi pentru ce ţi-au spus că e toată chestia? a întrebat Terry.

— Nu mi-au spus, a răspuns Stacey. Şi acum n-o să aflu niciodată.

Pe chipul lui Andrew se citea că nu crede o iotă.

— O fac eu – nu mă deranjează să iau un drog prost pentru banii ăştia. Am plăti chiria pe o lună cu ei! Pare uşor.

Stacey s-a strâmbat la el.

— Părinții tăi îți plătesc chiria *şi* tipii ăia nu vor decât femei.

— Ți-am zis pentru ce erau cei cincisprezece dolari, a sărit Dave.

Stacey a luat o pernă şi a aruncat-o spre el. Dave s-a ferit.

— O fac eu, a intervenit Terry.

— Hopa! a zis Andrew. Fata cu cele mai mari şanse să schimbe lumea se prezintă la datorie.

— Sunt doar curioasă, a spus Terry, strâmbându-se la el. Şi nu e vorba de asta.

Nu avea să scape niciodată de comentariul acela din anuarul şcolii… sau de milioanele de întrebări pe care le avea despre orice. Tatăl ei o învățase să fie mereu atentă – nu voia să rateze şansa de a face ceva important. Era destul de frustrant să trăieşti atât de departe de San Francisco sau de Berkeley, unde aveau loc seismele culturale… unde contestarea politicilor guvernului cu privire la război erau la ordinea zilei, nu ceva pentru care jumătate dintre oamenii din jur te priveau ciudat, chiar dacă în sinea lor erau de acord cu tine.

Şi ce dacă niciuna dintre întrebările ei nu dusese niciodată la nimic? Poate de data asta avea să fie altfel. Şi, în plus, o să primească cincisprezece dolari. Pentru suma asta Becky n-avea să scoată niciun sunet de protest.

— Ce? a făcut Stacey.

— O să merg eu în locul tău şi o să fac experimentul, s-a angajat Terry. Dacă într-adevăr nu te mai duci.

— Chiar nu mă întorc, a spus Stacey şi a ridicat din umeri. Dar în condițiile în care tu crezi că până şi iarba te face paranoică…

— Nu-mi pasă. Ne-ar prinde bine banii. De asta o fac.

Şi ce dacă era o minciună? Becky a dat aprobator din cap, exact aşa cum Terry ştia că avea să facă.

Apoi Dave a strigat:

— Gura, toată lumea! Opriți muzica! Se întâmplă ceva!

— Eşti sigură că vrei să te întâlneşti cu şoarecele de laborator? i-a şoptit Andrew la ureche, când muzica s-a oprit. Ştiu că-ți place să ai răspunsuri pentru orice, dar…

— Eşti doar invidios că nu poţi merge tu, a replicat ea, ducând sticla de bere la buze pentru încă o înghițitură din lichidul cu aromă de mizerie şi benzină.

— Aşa e, scumpo, aşa e, a încuviințat el.

Volumul era mai tare acum şi toţi priveau cum Neil Armstrong ieşea din navetă şi cobora, păşind şovăitor pe scară.

Dave a privit o secundă peste umăr.

— Putem duce un om pe Lună, dar tot n-au reuşit să afle cum să ieşim din Vietnam.

— Că bine zici! a întărit Andrew.

Mormăieli aprobatoare au răsunat în cameră până când Dave i-a făcut pe toți să amuțească, în ciuda faptului că el fusese, de fapt, cel care vorbise primul.

Pe ecran a urmat o pauză, apoi Armstrong a rostit: „OK, acum o să cobor de pe LEM."

Nimeni nu respira. Camera era la fel de tăcută pe cât se presupunea că e spațiul cosmic – o absență a sunetului; dar în această absență exista o speranță puternică.

Şi apoi a făcut-o. Astronautul în costumul creat să-l protejeze de atmosfera altei lumi şi de microbi ciudați a pus piciorul pe suprafața pustie şi frumoasă a Lunii. Armstrong a vorbit din nou: „Un pas mic pentru om, un salt uriaş pentru omenire."

Dave a început să țopăie, apoi toată camera a izbucnit în aplauze. Andrew o învârtea pe Terry în cerc, momentul având un aer de uimire şi sărbătoare. Walter Cronkite părea că stă să plângă, la fel şi Terry. O usturau ochii.

S-au potolit ca să se uite cum astronauții înfigeau steagul american în solul lunar, cum pluteau înainte şi înapoi pe corpul ceresc care atârna pe firmament, duşi acolo de o maşinărie uimitoare, construită de oameni. Zburaseră în adâncul cerului. Supraviețuiseră, iar acum păşeau pe Lună.

Să fii în viață şi să vezi aşa ceva. Ce mai era acum imposibil de realizat?

Terry şi-a mai luat o bere şi şi-a imaginat că se întâlnea cu şoarecele de laborator al lui Stacey.

2

Clădirea facultății de psihologie nu era una pe care Terry să o mai fi

vizitat vreodată. A găsit-o ascunsă într-un colț al campusului: pe trei etaje, umbrită de copaci, cu ramurile reflectate în ferestre. Coroanele se legănau sub cerul cenuşiu care promitea ploaie.

Un Mercedes-Benz lucios şi două dube mari şi negre erau parcate lângă trotuar, în apropierea clădirii, deşi existau destule locuri libere în parcare, dat fiind că, pe timpul verii, stăteau mai puțini studenți în campus.

Dube de la criminalistică, şi-a zis Terry. *Ce ironie! Poate chiar* sunt, *în sfârşit, pe cale să descopăr ceva.*

În lumina zilei, ideea că un experiment important avea loc aici părea… mai puțin probabilă. Şi totuşi, era aici. Când o întrebase pe Stacey ce trebuia să ştie, aceasta îi răspunsese că trebuia să se prezinte în camera de la etaj. Îi spusese şi un rămas-bun liniştitor: „E testul tău mortal cu LSD".

Terry a deschis uşa de sticlă şi a întâlnit imediat o femeie într-un halat de laborator, aşteptând cu un clipboard în mână. Avea bucle castanii, fruntea înaltă şi un aer extrem de serios.

— Clădirea e închisă azi, a spus femeia. În caz că nu eşti pe listă.

Era doctor sau doctorand? Terry nu mai întâlnise o femeie doctor, dar ştia că există.

— Listă? a întrebat ea.

Cineva a apărut din spate şi a dat peste ea, aproape răsturnând-o. Terry şi-a recăpătat echilibrul şi s-a uitat peste umăr. A văzut o fată în salopetă – o salopetă *unsuroasă* – care i-a zâmbit.

— Scuze! a spus fata, ridicând din umeri. Credeam că am întârziat.

— Nu-i nimic.

Terry nu s-a putut abține să nu zâmbească şi ea. Nici că puteau arăta mai diferit. Terry purta o fustă şi o bluză îngrijite, iar părul pus pe moațe noaptea precedentă cădea acum în valuri moi. Fata în salopetă avea unsoare şi sub unghii, părul putea fi descris în cel mai bun caz drept pieptănat, iar obrajii îi erau acoperiți de pistrui – o băiețoaică. În urmă cu câțiva ani, n-ar fi fost primită în campus în pantaloni.

— Numele voastre, a spus femeia cu clipboardul. Trebuie să verific dacă sunteți aşteptate.

— Alice Johnson, a zis fata, luându-i-o înainte lui Terry. Nu sunt la şcoală aici. Sunt din oraş.

Femeia a dat aprobator din cap.

— Eşti pe listă.

Ce surpriză! Terry nu era, cu siguranță. Şi poate nici Stacey nu era.

Femeia şi Alice s-au uitat la Terry. Venise rândul ei să dovedească faptul că trebuia să se afle aici.

— Şi tu? a întrebat femeia.

— Stacey Sullivan, a minţit Terry, întrebându-se dacă nu cumva nimerise în alt loc.

Femeia s-a uitat pe listă, apoi a ridicat din nou privirea. Terry îşi simţea inima bătându-i mai repede.

— Ah, aici eşti! a zis femeia şi a bifat pe listă. Perfect! Aţi mai fost în clădirea asta, nu? Urcaţi la etajul trei şi vă înregistraţi la colegii mei de acolo.

— Ce sunt toate astea? a ezitat Terry. Eu… nu-mi mai amintesc de data trecută.

— E un procedeu nou de recrutare, a răspuns femeia. O să vă lămuriţi sus.

În timp ce pătrundeau în interiorul clădirii, Alice i-a spus lui Terry:

— Bine, pentru că asta e prima mea vizită.

Terry trebuia să se stăpânească să nu o întrebe pe Alice dacă ştia ceva despre ce se întâmpla. A reuşit, dar cu greu. S-a oprit lângă uşa dinspre casa scării.

— Vrei să urcăm pe scări? Lifturile din clădirile astea vechi se mişcă foarte încet.

— Nu! a răspuns Alice, respingând ideea. Îmi place să urc cu liftul.

— OK, a zis Terry.

Ce altceva să zică?

Alice s-a relaxat şi a zâmbit. Au parcurs o distanţă scurtă spre lifturi, dar au aşteptat mult până a venit unul. Uşile s-au deschis, cedând centimetru cu centimetru.

— Ăsta chiar *e* unul vechi, a comentat Alice, trecându-şi mâna peste marginea de metal a uşilor, părând încântată că urca în el.

Terry nu a comentat că majoritatea oamenilor nu erau tocmai entuziasmaţi la gândul de a folosi un lift foarte vechi. Însă Alice era ciudată. Nu era de mirare că se prezentase la un experiment psihologic. Totuşi, Terry o plăcea.

— Ai spus că eşti din oraş? a întrebat ea. Eu am crescut într-un loc la o oră distanţă de aici. Larrabee.

— Familie de hipioţi, a spus Alice. Lucrez la garajul unchiului meu. Specializat în lucrul cu echipamentele grele din zonă.

— Mi-ar plăcea să mă pricep la mecanică, a zis Terry.

Alice a ridicat din umeri.

— Toți ne pricepem. Trupul e tot un fel de maşinărie.

Şi asta e adevărat.

— Nu există şi o inimă? a întrebat Terry, tachinând-o puțin.

— Sigur, inima e pompa care ne face să funcționăm, a răspuns Alice.

Uşile au început să se deschidă la etajul trei, mişcându-se la fel de încet cum o făcuseră şi jos.

Alice s-a oprit.

— Să ştii că, dacă aş avea piesele potrivite, aş putea să-l repar. Nu e stricat, doar că şi-a pierdut puțin din splendoarea originală.

Asta avea să o învețe minte pe Terry să mai judece pe cineva după unsoarea de pe salopetă. Splendoarea originală a liftului universității.

— Să sperăm că nu ajunge să se strice, a spus ea.

Alice i-a zâmbit.

— Să sperăm.

— Şi ziceai că n-ai mai fost aici până acum? a lăsat Terry întrebarea să-i scape.

— Nu, a răspuns Alice. Unchiul meu a văzut un anunț în ziar săptămâna trecută că se caută fete la vârsta studenției, cu abilități remarcabile. Am răspuns. Am primit o scrisoare care mă anunța să mă prezint aici.

Un nou procedeu de recrutare, spusese femeia. Cum avea să intre Terry? Ce anume era considerată „abilitate remarcabilă”?

Au coborât din lift, după ce Alice l-a mai mângâiat o dată şi au păşit pe un coridor banal cu uşi de o parte şi de alta şi cu postere care făceau reclamă experimentelor. O singură uşă era deschisă, aşa că Terry s-a gândit că acolo trebuiau să ajungă. Cadrul uşii era suficient de lat cât să încapă amândouă una lângă alta, ceea ce era bine, pentru că Alice a refuzat să intre înainte sau după Terry. Tot ce era straniu la Alice îi dădea un farmec aparte.

Aici aştepta altă persoană în halat alb, de data aceasta un bărbat cu păr de prezentator de ştiri şi ochelari cu rame groase. I-a întins fiecăreia un teanc de documente şi un pix.

— Formulare de consimțământ, le-a explicat el. Completați-le până veți fi chemate.

Mersi de amabilitate, omule!

A arătat spre o zonă de aşteptare *de facto,* unde erau aşezate scaune. Acolo stăteau alte şase fete de vârsta studenției (deşi, dacă Alice era un

indiciu, nu toate frecventau facultatea) şi un bărbat de seama lor, cu părul lung castaniu, cu barbă ca a lui Iisus şi pantaloni evazați. Terry şi Alice au trebuit să se despartă pentru că singurele două scaune rămase erau față în față.

Alice s-a aşezat lângă o negresă tânără care citea un manual mare şi care o făcea chiar şi pe Terry să pară neglijentă în comparație cu ea, darămite pe Alice. Purta un costum violet, dichisit, discret, dar la modă.

— Şi tu eşti din oraş? a întrebat-o Alice.

Părul cârlionțat al fetei încadra o față drăguță şi atentă, care s-a întors spre Alice.

— Am crescut aici, a răspuns ea. Gloria Flowers.

— Acei… a început Alice.

— Da, a continuat Gloria. *Acei* Flowers.

Alice a făcut ochii mari şi i-a şoptit lui Terry:

— Familia ei are un magazin uriaş şi o florărie. Flowers' Flowers.

— Stau chiar aici, a zis Gloria. Se numeşte Flowers' Flowers and Gifts.

— Şi tu ai văzut anunțul în ziar? a întrebat Alice.

— Nu, a răspuns Gloria. Sunt studentă aici, la biologie.

— N-am vrut să te jignesc, a zis Alice îmbujorându-se, vorbesc serios. Câteodată, mă ia gura pe dinainte.

— Ar fi trebuit s-o auzi cum admira liftul! a intervenit Terry.

Alice i-a aruncat o privire recunoscătoare.

Terry s-a aplecat în față şi i-a întins mâna Gloriei. Gloria a ezitat o clipă, apoi a strâns-o, ținând manualul la piept. Ceva a căzut din carte pe podea. O revistă de benzi desenate.

Gloria a făcut ochii mari, îngrozită.

Terry s-a întins şi a ridicat revista. *X-Men*{3}, după cum anunța coperta viu colorată.

— Mie îmi plăceau „Fetele lui Archie, Betty şi Veronica”{4}, a comentat ea dându-i revista înapoi.

— Asta e un pic diferită.

Dar Gloria zâmbea.

— Grozav! a spus Terry. Mă bucur să cunosc altă studentă…

A ezitat, dându-şi seama că nu-şi putea spune numele adevărat. Nu încă.

— Cred că eu sunt doar un rebut, a zis Alice. Nu vă sinchisiți de mine.

Bărbatul a înclinat capul într-o parte şi s-a uitat la Alice.

— Tu eşti cea mai deşteaptă de aici, a rostit el cu un aer de cunoscător.

Eu sunt Ken.

— Credeam că vor doar femei, a replicat Alice, aparent neimpresionată de linguşeală.

— Sunt clarvăzător, a adăugat el, aproape în şoaptă.

— Chiar eşti? a întrebat Terry.

El s-a lăsat pe spate.

— Normal că sunt. Aşa am ştiut să vin.

— Normal că este, a repetat Alice, dar Terry nu şi-a dat seama dacă glumeşte sau vorbeşte serios.

Celelalte femei încercau, în mod clar, să nu se arate şocate de ce se întâmpla în jurul lor. Terry a descoperit că se distra şi, schimbând priviri cu Alice şi cu presupusul clarvăzător Ken, apoi cu Gloria, i s-a părut că şi ei se distrau.

Un bărbat în halat a deschis uşa din spatele încăperii.

— Gloria Flowers, a spus el.

Gloria şi-a strecurat revista înapoi în manual făcându-le cu ochiul, s-a ridicat şi l-a urmat pe bărbat pe coridor.

Lui Terry chiar îi plăceau toți trei.

Mai rămăseseră doar ei doi, Terry şi Ken, şi trecuseră ore întregi.

Formularele erau solicitante şi pline de jargon, stârnindu-i greață lui Terry; nu se înşelase crezând că experimentul era o chestie importantă. Formularele nu erau de la universitate. Erau de la Guvernul Statelor Unite, ceva numit Biroul de Informații Ştiințifice. Scria că existau pedepse aspre, inclusiv cu închisoarea, pentru cei care dezvăluiau oricare dintre activitățile desfăşurate în cadrul experimentului. Asta însemna că aveau să se întâmple lucruri care trebuiau să rămână secrete.

Tatăl lui Terry şi al lui Becky luptase în Al Doilea Război Mondial şi văzuse nişte lucruri cumplite. Nu vorbea niciodată despre ele în fața fetelor, dar Terry îl auzise, într-o noapte, țipând în somn şi se furişase să vadă ce s-a întâmplat. Se ghemuise în dreptul uşii de la dormitorul părinților, în cămaşă de noapte, trăgând cu urechea. Tatăl ei îi povestea mamei despre un lagăr din care, într-un final, cu ajutorul lor, deținuții fuseseră eliberați. „Oamenii erau înghesuiți ca nişte sardele, slabi ca nişte schelete… iar ăştia erau cei care supraviețuiseră.” Avea vise, spunea el, vise în care muncea în lagăr şi nu făcea nimic ca să oprească asta.

— Tu n-ai face niciodată aşa ceva, îl asigurase mama ei. Nu-ți stă în fire.

— Mi-ar plăcea să cred că nu, replicase el, dar ştiu că mulți dintre oamenii care munceau acolo probabil au simțit acelaşi lucru înainte de război. La fel şi multe dintre soțiile acestora. S-ar putea întâmpla însă şi aici. Gândul ăsta nu mă lasă să dorm.

— Nu, nu s-ar putea, zisese mama.

— Mă bucur că tu crezi asta, iubito!

— Nu ştiu dacă altfel aş putea îndura viața. Nici măcar nu pot să înțeleg cât de greu trebuie să fi fost, Bill!

În acel moment Terry simțise cât de mult îi iubeşte. Tatăl ei, care fusese martor la asemenea grozăvii, se îndoia chiar şi de el însuşi. Însă mama ei credea în el. Tatăl ei urmărea ştirile în fiecare seară şi le spunea cât de important era să rămână implicați. Să fie mereu în alertă, fiindcă nu ştii niciodată când e rândul tău să te asiguri că-ți păstrezi libertatea.

Terry luase în serios acele lecții; Becky şi mama lor credeau că le luase *prea* în serios. Dar tatăl său era mândru de ea.

Aşa că s-a hotărât să vină aici. Cu un amestec de entuziasm şi emoții, simțindu-se încordată ca un arc, continua să citească. A ezitat când a ajuns la final.

Apoi a semnat cu numele ei adevărat. Stacey nu voia să fie amestecată în treaba asta, aşa că Terry trebuia să-şi asume propria identitate cumva.

— Stacey Sullivan? a chemat-o bărbatul din dreptul uşii.

Era ultimul moment în care se dădea drept prietena ei.

Ken i-a aruncat o privire.

— Tu eşti?

Interesant că i se adresase pe un ton interogativ.

— Hm, da, a răspuns Terry şi a sărit în picioare.

Abia atunci a observat că bărbatul care o strigase nu era cel de dinainte. Era zvelt şi chipeş, cu păr castaniu aranjat frumos şi o față în mare parte fără riduri. Dar când şi-a îndreptat atenția spre ea, Terry a simțit cum temperatura i-a scăzut cu câteva grade.

El a zâmbit şi la coada ochiului i-a apărut o încrețitură.

— Domnişoara Sullivan?

Eşti doar emoționată.

Terry a înaintat în grabă, aproape scăpând formularele. Şi-a aşezat geanta la loc pe umăr şi a strâns hârtiile la piept.

— Prezent.

Bărbatul i-a făcut semn să treacă pe lângă el.

— Noi suntem în capăt. Ultima uşă pe dreapta.

Uşa respectivă era deschisă şi dădea într-o cameră mare, unde domnea dezordinea. O masă de examinare aştepta la câțiva metri în interior. Terry a rămas în dreptul ei în timp ce se obişnuia cu restul spațiului. Nişte rămăşițe specifice departamentului de psihologie – două tărgi şi postere cu diagrame şi echipamente ciudate cu fire şi tuburi. Mese şi teancuri de caiete. Un microscop care nu părea folosit, împins într-un colț. A zărit şi un mulaj de creier, împărțit în secțiuni roz-deschis care puteau fi scoase sau puse la un loc.

— Ia loc! a poftit-o bărbatul, arătând spre masa de examinare. Vorbea autoritar, de parcă era obişnuit să dea ordine.

Terry a şovăit, apoi s-a cocoțat pe marginea mesei. Picioarele îi atârnau, amintindu-i că nu se afla pe teren solid.

Bărbatul se uita la ea. În cele din urmă, când tăcerea a început să fie stânjenitoare, a întrebat:

— Şi tu cine eşti?

Până să se hotărască ea la un răspuns, el a adăugat:

— Ştiu că nu eşti Stacey Sullivan.

Rahat! Ce rapid a fost!

— Cum? i-a scăpat întrebarea.

— Conform notițelor angajatului universității, Stacey Sullivan are părul negru şi cârlionțat, 1,61 m, ochi căprui, IQ mediu.

Terry se simțea jignită în numele lui Stacey.

— Tu, a continuat bărbatul, ai 1,76 m, părul blond-închis şi ochi albaştri. Felul în care îți voi evalua inteligența depinde de motivul pentru care pretinzi că eşti domnişoara Sullivan, dar o să presupun că e peste medie. Deci, cine eşti tu?

Vorbea pe un ton nonşalant. Terry s-ar fi aşteptat ca lucrurile să se desfăşoare oricum, dar nu aşa.

— Ei bine, nici dumneata nu eşti şoarecele de laborator al lui Stacey, a replicat ea, dându-şi seama că era adevărat.

Nu numai că scena era complet diferită de povestea lui Stacey, dar nimeni nu l-ar fi descris pe acest bărbat aşa.

— Tipul care i-a dat droguri şi a făcut-o să se simtă ciudat săptămâna trecută. Motivul pentru care nu a venit acum. Aşadar, cine eşti tu?

Se întreba dacă avea să-i răspundă.

El a clătinat din cap, părând oarecum amuzat.

— Sunt doctorul Martin Brenner. Acela a fost un psiholog colaborator al universității. Au obiceiul de a greşi procedurile. De aceea preluăm noi controlul.

A făcut o pauză.

— E rândul tău.

Corect.

— Sunt Terry Ives, colega de cameră a lui Stacey, a spus ea.

— Deci habar nu am dacă îndeplineşti vreun criteriu dintre cele stabilite pentru acest experiment, a comentat doctorul Brenner.

— Am vorbit cu câteva persoane – au răspuns la un anunț în ziar. Cât de strict poate fi?

El a rămas nemişcat, aruncându-i din nou o privire gânditoare.

Ea a vorbit mai departe, încurajată de faptul că nu fusese încă dată afară şi s-a ridicat în picioare ca să fie față în față cu el.

— M-am oferit să-i iau locul lui Stacey pentru că… am simțit că e ceva important. Altfel, e prea ciudat. Laboratoarele nu cheamă tinere ca să le dea droguri. Sau nu doar pentru asta.

— Atunci, ce crezi că este? a întrebat doctorul Brenner.

Terry a dat din umeri.

— Am citit formularele. Nu-mi dau seama decât că, orice ar fi, e ceva… mare. Vreau să particip şi eu.

— Hm.

Mormăitul lui avea o nuanță sceptică.

— Ce condiții trebuie să îndeplinesc? a întrebat ea. Spune-mi!

— Eşti singură?

Fața lui Andrew i-a apărut în minte.

— Sunt nemăritată.

— Sănătoasă? a întrebat el.

— N-am ratat nicio tură la restaurantul în care lucrez.

El a dat aprobator din cap.

— Ai avut vreodată relații sexuale?

Ea s-a încordat. Nu era genul de conversație pe care femeile o aveau cu bărbați necunoscuți. Cu *doctori de la guvern* necunoscuți părea şi mai puțin potrivit.

— Mă tem că am nevoie de sinceritate de la participanții noştri, a zis el ca un fel de scuză.

— Da.

Terry nu a dezvoltat răspunsul.
Bărbatul a încuviințat iar din cap.
— Şi ai născut?
— Nu, a spus ea.
— Eşti încăpățânată?
Terry s-a gândit.
— Sunt aici, nu-i aşa?
— Bănuiesc că îndeplineşti criteriile de bază. Dar…
S-a oprit, studiind-o.
Nu părea convins, nu încă.
Ea a căutat să-şi amintească ce spusese Alice despre anunțul din ziar. Nu credea că el ar fi interesat de calitățile pe care le putea enumera în coloana cu abilități remarcabile: putea să servească la şase-opt mese fără să uite comanda nimănui (era mai greu decât părea), nu încurca niciodată cafeaua obişnuită cu cea decofeinizată, făcea temele în ultima clipă şi tot primea note bunicele, îl făcea pe Andrew să râdă când el nu voia, uneori o înveselea pe Becky…
— Şi sunt remarcabilă, a spus ea.
— Bine, a zis el, ca şi cum balanța se înclinase.
Sau poate doar îi făcea pe plac.
— Presupun că eşti. Acum, ia loc!
Terry ura să i se spună ce să facă, şi totuşi s-a aşezat.

3

Andrew îşi parcase în spatele dubelor din fața clădirii facultății de psihologie maşina Plymouth Barracuda verde-smarald, pe care o spăla şi o ştergea cu drag cel puțin o dată pe săptămână. Insistase că Terry ar putea avea nevoie să fie luată cu maşina, judecând după experiența lui Stacey. Ziua se prelungise mai mult decât îşi imaginase ea. Probabil că o aştepta de ceva vreme.
I-a făcut cu mâna lui Andrew în timp ce țopăia prin iarbă, încercând să hotărască cât de mult avea de gând să-i spună din ceea ce se întâmplase înăuntru. El nu credea că e bine ca ea să vină aici, deşi se purtase frumos în privința asta.
Ea a urcat în maşină.
— Mor de foame, a spus, trăgând de timp. Vrei să mergem undeva să

mâncăm? Fac cinste.

— Înțeleg că ți-au dat cei cincisprezece dolari, a zis Andrew, măsurând-o din priviri, ca şi cum voia să se asigure că era întreagă. Sigur, oriunde vrei tu.

— Să mergem la Starlight, a sugerat Terry.

Era vineri seara şi nu trebuia să ajungă la muncă până a doua zi, la nouă dimineață. Căldura verii făcea ca totul să pară un cuptor încins. Cu alte cuvinte, era vremea perfectă pentru cinema în aer liber. Filmele nu începeau decât peste vreo două ore, dar puteau găsi un loc bun şi cafeneaua micuță era probabil deja deschisă.

— Voiai să vezi *The Wild Bunch*[5]. Cred că încă rulează.

— Cum doreşti…

A băgat în marşarier şi a condus prin campusul aproape pustiu.

— Era cât pe ce să dau buzna în clădire să văd dacă te-au răpit. Cum a fost? Ai avut dreptate sau te-ai înşelat?

— Am avut dreptate, cred.

Terry şi-a împreunat mâinile în poală.

— Serios?

— Da.

Spre uşurarea ei, el nu s-a îndoit de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Până acum, doctorul mi-a pus o mulțime de întrebări. Dar mi-a permis să rămân.

— Fără injecții misterioase, a spus Andrew, privind spre ea.

— Fără injecții misterioase, a repetat ea.

Era adevărat.

— Dar cred că a fost alt tip. Data viitoare, cine ştie? Părea… chiar părea să fie ceva important.

Crainicul de la radio anunța cel mai recent bilanț al victimelor, vorbind despre o nouă luptă pe frontul din Vietnam. Andrew a întins mâna şi a dat volumul mai tare.

— Încă un amic de-ai lui Dave din liceu a murit acolo.

Toți ştiau pe cineva care murise acolo. Terry le vedea cu uşurință fețele; mereu şi-i imagina pe băieții care fuseseră ucişi ca în fotografiile din anuarele liceului – zâmbind, în alb-negru, captivi.

Ca student, Andrew era scutit de asta, dar ea îi ştia temerile, fiindcă anul viitor urma să termine facultatea. Singura discuție pe care o avuseseră pe

această temă sugera că o să se înscrie la masterat şi o să rămână la nesfârşit la şcoală, oricât de mult era nevoie.

— E groaznic! a spus Terry, deşi ura un asemenea eufemism.

Unele lucruri erau atât de îngrozitoare, încât nu puteai niciodată să le descrii în cuvinte.

Andrew a dat din cap şi a continuat să asculte ştirile.

Terry se gândea la ultimele momente cu doctorul Brenner. Îl convinsese, în final, într-un mod pe care nu-l înțelegea pe deplin, să o clasifice ca având „potențial mare”. Viitoarele şedințe urmau să aibă loc în afara campusului, într-un laborator special al guvernului. El recunoscuse că era o cercetare importantă, de ultimă generație. Ce anume însemna asta, ea nu prea ştia. Trebuia să se întoarcă la laborator peste trei săptămâni, de unde în fiecare săptămână aveau să meargă cu maşina la locația externă.

Câtă vreme nu mă împiedică să învăț, fusese tot ce spusese ea. Dar în interior strălucea de parcă îi sclipea o stea în piept. Era mândră.

Nu trebuia să-i mărturisească lui Becky. Sora ei nu învățase aceleaşi lecții de la tatăl lor. Când Terry scria scrisori despre război şi le trimitea reprezentanților din Congres, Becky susținea că era mai bine să ştii că oamenii ca ei munceau din greu să supraviețuiască, în loc să se amăgească singuri că puteau să schimbe lumea cu prețul unui timbru. Poate că nu era deloc nevoie ca Becky să ştie ce făcea Terry.

— Eu doar… nu ştiu cum mai putem avea încredere în guvern, a comentat Andrew. Ei ar trebui să lucreze pentru noi.

— Vinzi castraveți grădinarului. Ştiu, a zis Terry. A întins mâna şi a dat radioul mai încet. Însă tot ei au făcut şi treaba cu Luna.

— Ştiința a făcut-o. JFK le-a spus să o facă, a zis el. Acum nu fac altceva decât să trimită şi mai mulți oameni la moarte, în Vietnam.

Terry a decis să nu-i spună încă cine anume realiza aceste experimente – savanții de la guvern. I-ar fi oferit un motiv mai puternic să nu o susțină şi nu voia să se certe cu el din cauza asta. Era hotărâtă.

— Eu îmi iau pop-corn şi un hotdog, a spus Terry. Poate şi un suc. Andrew i-a făcut cu ochiul.

— Acum mai vii de-acasă, bogătaşo!

CAPITOLUL DOI

NU E CA-N ȚARA MINUNILOR

August 1969
Bloomington, Indiana

1

— Mă fac să mă simt de parcă aş fi o mironosiță pentru că nu merg, a spus Terry. Nu-i adevărat!

Andrew a tras-o înapoi să se aşeze pe mormanul de cearşafuri de pe patul dezordonat din dormitorul şi mai dezordonat.

— Vorbeşte mai încet! O să te audă. Ai putea să vii şi tu… dacă n-ai fi prea mironosiță ca să chiuleşti de la şcoală.

Terry l-a lovit în umăr în semn de glumă.

— Ai putea oricând să rămâi cu mine şi să fii şi tu cuminte, aşa cum sunt eu.

— Dar eu nu sunt acceptat în experimentul tău ştiințific nebunesc, a răspuns Andrew zâmbindu-i.

— Mai sunt şi cursurile, a zis Terry. Becky a plătit deja taxa. Nu-ți faci griji că lipseşti prea mult?

Semestrul dintre sesiuni era pe cale să înceapă şi amândoi se înscriseseră la cursuri pe o perioadă de două săptămâni. Al lui Terry era ceva despre tehnici pedagogice, iar al lui Andrew, un seminar de filosofie.

— Îmi fac griji că trece viața pe lângă mine, a spus el.

— Aha.

Terry nu putea uita că greşelile ei aveau impact asupra lui Becky, care acum se simțea responsabilă pentru ea. Andrew era mai spontan şi puțin răsfățat – nu avusese niciodată vreo problemă din care să nu-l fi scos altcineva. Dar credeau în aceleaşi lucruri, chiar dacă le abordau diferit. Asta conta mai mult decât ceea ce-i deosebea.

— Trebuie să mă întorc la laboratorul de psihologie săptămâna asta, a spus ea. Aşa că nu pot.

— Eşti sigură că e o idee bună să te întorci?

— Da, şi de asta trebuie s-o fac.

— Iubito, a zis el, ținându-i mâinile într-ale lui, toți o să cânte acolo. Nu

poți să ratezi ocazia.

— De-abia l-am convins pe doctorul Brenner să mă primească. Nu pot risca să mă dea afară înainte să înceapă măcar.

— OK.

El i-a atins obrazul.

— Mi-aş fi dorit să vii, totuşi. O să-mi lipseşti.

— Grăbiți-vă, plecăm într-un sfert de oră! a strigat din cealaltă cameră o voce de bărbat.

Vocea era a unui tip pe nume Rick, care avea părul unsuros şi-i dădea fiori reci lui Terry. A lui era duba cu care ei cinci mergeau într-o localitate de care nu auzise nimeni, din nordul statului New York: Woodstock. Părea un nume inventat.

Terry a dat ochii peste cap.

— Promite-mi că o să ai grijă! O să petreci câteva zile într-o dubă cu nişte străini din California, după crimele care au avut loc acolo. Pun pariu că şi criminalii aveau o dubă.

Poate că vorbea pe un ton relaxat, dar se trezea noaptea, cu detaliile proaspete în minte. Citea fiecare articol despre crimele brutale, despre cuvintele *PIG* şi *HELPER SKELTER*{6} scrise cu sânge pe pereți şi despre biata actriță Sharon Tate{7}, ucisă cu lovituri de cuțit când era însărcinată în opt luni. Ce fel de monştri i-ar face rău unei femei însărcinate?

— Mergem în celălalt capăt al țării, replică Andrew. Doar nu te temi cu adevărat de criminali în dube, nu?

— Nu, a răspuns ea.

Ba da, s-a gândit, *şi de tot ce s-ar mai putea întâmpla. Lumea de-abia dacă are vreun sens.*

— Şi nu sunt străini. Rick şi Dave au crescut împreună.

Nu era şi cazul prietenilor lui Rick, alt tip dubios poreclit Woog şi o fată, Rosalee, care se holba la Terry de parcă era o glumă în formă de om. Nemaipunând la socoteală că oamenii se schimbau. Din punctul ei de vedere, veniseră să-l invite pe Dave să traverseze țara împreună cu ei, de la Berkeley, doar ca să poată folosi duşul din apartament.

— Poate sunt puțin îngrijorată. Ştiu că e irațional, a adăugat Terry, ceea ce era o minciună.

Părea perfect rațional.

— Simt doar că o să se întâmple ceva rău. Nu pot să explic.

— Asta e de la sine înțeles… Să sperăm că nu cu mine sau cu tine.

Andrew a zâmbit şi a răsturnat-o înapoi în pat, apropiindu-şi buzele de urechea ei.

— Dar, pentru orice eventualitate, poate ar trebui să ne luăm rămas-bun cum se cuvine.

— Nu-mi vine *să cred* că o s-o vezi pe Janis Joplin fără mine. Eşti un iubit îngrozitor!

— Cum spuneam, vino cu mine!

Era tentant. Încă şi mai tentant când şi-a lipit buzele de gâtul ei.

Dar, cincisprezece minute mai târziu, Andrew a plecat spre Woodstock, iar Terry a plecat la cămin. Acesta era drumul pe care îl alesese şi pe care intenționa să rămână.

2

După câteva zile, Terry s-a dus la laboratorul de psihologie şi a găsit o dubă aşteptând. Familiară, neagră şi lucioasă; era aproape sigură că se numărase printre cele parcate lângă trotuar atunci când venise prima dată aici. Avea geamuri fumurii, însă nu foarte întunecate, şi numere de la guvern.

Dube peste tot.

Terry şi-a înăbuşit râsul. Dacă Andrew ar fi fost aici, ar fi tachinat-o pentru prejudecata ei neaşteptată față de dube. Deşi semăna mai mult cu o dubă de la biserică vopsită în culori închise decât cu o maşină hipiotă sau cu un loc al crimei pe roți.

Spera că Andrew şi grupul lui ajunseseră cu bine la New York. Se estima că două sute cincizeci de mii de oameni ocupaseră cătunul adormit Woodstock. Peste tot erau poze cu oameni murdari de noroi, cu pupile enorme, zâmbind de parcă ajunseseră pe tărâmul făgăduinței. Nu-l zărise pe Andrew printre ei şi nu era sigură că ar fi recunoscut pe altcineva în afară de Dave. Se spunea că Janis Joplin susținuse unul dintre cele mai bune concerte din viața ei. Între timp, cursul intersesiune al lui Terry era definiția plictiselii.

Aşa că asta ar fi bine să merite.

A rămas pe trotuar în loc să se îndrepte spre dubă şi a zâmbit când o maşină cu motor puternic a oprit scârțâind în parcare şi din ea a coborât Alice. Era murdară ca la prima lor întâlnire, îmbrăcată tot în salopeta pătată.

— N-am întârziat? a întrebat Alice, fără să se deranjeze să salute.

— Ai venit la fix, a răspuns Terry.
— De ce stai aici? a vrut să ştie Alice.
Exact în clipa aceea uşa dubei s-a deschis:
— De ce stați acolo? le-a întrebat Ken.
Era tot un truc de-ale lui cu „Sunt clarvăzător”? Alice şi Terry au schimbat o privire ridicând din sprâncene apoi au dat să urce. Gloria se afla deja acolo, pe bancheta din spatele lui Ken. Era la fel de gătită ca data trecută, acum cu o fustă până la genunchi, de un verde-albăstrui şi o bluză albă, cu picățele. Terry s-a strecurat lângă ea, iar Alice i-a aruncat o privire ca şi cum ar fi zis *Mersi că m-ai lăsat cu tipul ăsta* în timp ce se aşeza pe scaunul liber de lângă Ken.
Terry a dat din umeri.
Bărbatul masiv de la volan purta o uniformă de infirmier şi avea brațe extrem de păroase. A luat un clipboard de pe scaunul gol de alături.
— Trebuie să vă verific numele pentru siguranță.
Ken l-a întrerupt ridicând o mână.
— Ăştia suntem toți. Am citit eu deja lista.
Infirmierul nu părea mulțumit, dar a pus clipboardul jos şi s-a întors spre volan. Duba a pornit cu un vuiet înfundat.
— Vrei să spui că a trebuit să te uiți la clipboard? l-a întrebat Terry pe Ken. Nu ştiai deja ce e scris acolo?
Colțurile buzelor lui Ken au coborât când el s-a încruntat, privind peste umăr.
— Nu mă aşteptam să fiu judecat. Eu sunt clarvăzător, întotdeauna am fost. Dar… lucrurile nu funcționează aşa.
Alice se uita la Terry într-un fel pe care nu-l putea descifra.
— Îmi pare rău, a spus Terry, remarcând că era adevărat. N-am vrut să sune ca o insultă. Glumeam.
Ken a făcut o pauză ca să se gândească la asta.
— În regulă, a zis el, dând din cap.
Într-un târziu, a scos şi Gloria un sunet. Când a vorbit, a făcut-o cu voce joasă:
— Chiar vrei să credem că eşti clarvăzător?
— Sunt aici, nu-i aşa? a întrebat Ken, punând o mână pe piept cu degetele răsfirate.
Indiferent că putea sau nu să ghicească viitorul ori să ia legătura cu spiritele, Terry s-a gândit că tipul are înclinații teatrale. Şi a simțit că avea

ocazia să afle un lucru la care se tot gândea.

— De ce sunteți toți aici şi participați la experiment? a întrebat ea. Adică, în afară de faptul că am reuşit să fim admişi.

Şoferul întoarse duba, intrând pe aleea campusului şi mergând încet.

Terry s-a mirat când Gloria i-a răspuns fără a ezita.

— Nu a fost prima mea alegere.

— Ce vrei să spui?

Gloria a oftat.

— Decanul facultății nu crede că ar trebui să fac aceleaşi proiecte de cercetare ca restul studenților. Nici măcar nu crede că universitatea ar trebui să lase oameni ca mine să-şi dea licența. Dar tata a făcut scandal când am fost alungată din laborator. Şcoala a venit cu varianta asta ca să pot obține creditele de care am nevoie.

— Gloria, îmi… a început Terry.

— E în regulă.

Gloria a dat din cap către Alice, care se sprijinise cu brațul de banchetă ca să stea cu fața spre cele două fete.

— Dar tu?

— Eu vreau să cumpăr o Firebird. Suntem plătiți, ceea ce înseamnă că pot s-o cumpăr mai repede, a zis ea, ca şi cum era evident.

S-a lăsat tăcerea şi toți s-au uitat la Ken. Fiindcă el nu spunea nimic, Terry l-a îmboldit.

— Şi tu?

— Eu trebuie să fiu aici, a răspuns el. Am ştiut că trebuie să vin. E un moment important. Toți vom fi foarte importanți unii pentru ceilalți.

Nu era nicidecum o declarație de care să râzi – şi oricum Terry nu şi-ar fi dorit să-l jignească din nou pe Ken.

— Dar tu? a întrebat-o Ken.

— Te numeşti Stacey, nu? a adăugat Alice, vrând să ajute.

— Ei bine…

Terry se tot foia pe locul ei.

— De fapt, cred că o cheamă Terry, a scos-o Ken din încurcătură.

— Da. Terry Ives.

— Hm?

Alice a strâmbat din nas.

— Dar eram sigură că ai spus Stacey. Eu nu uit lucrurile astea.

Acum toți ochii erau ațintiți asupra lui Terry.

— De ce să foloseşti un alt nume? a întrebat Alice.

Apoi a coborât glasul.

— Eşti o criminală? Ah! Sau unul dintre puştii ăia dispăruţi? Ai fost furată de la familia ta?

Fata avea ochii cât cepele şi Terry aproape că vedea cum un şir întreg de poveşti se învârtea în mintea ei.

— Nu, nu sunt criminală, nici răpită, nici spioană, nici fugită de acasă.

— Evident, a spus Alice, atât de dezamăgită, încât Terry a zâmbit.

— E numele colegei mele de cameră. Ea s-a înscris, apoi s-a răzgândit. Am nevoie de bani. În plus…

Voia să spună că era acolo pentru că în sfârşit apăruse şansa să *facă* ceva; că ei – toţi – ar putea să scrie istorie; că posibilitatea asta era motivul pentru care venise. Dar a ales o versiune mai simplă a poveştii, cea pe care i-o spusese lui Brenner. Una care, spera ea, avea şanse mai mici să fie ridicolă:

— În plus, mi se pare că e ceva important.

Dând din cap, Gloria a coborât glasul şi a spus:

— Este, nu-i aşa? E ceva cheltuială să ne ducă şi să ne aducă.

Terry s-a aplecat în faţă şi Alice s-a dat la o parte pentru ca Terry să-şi poată sprijini braţele de spatele banchetei. Terry a vorbit cu şoferul, întrebându-se dacă se sinchisise să-i asculte.

— Nu mi-am dat seama că era un laborator la Hawkins până acum. Acolo mergem, nu-i aşa? a întrebat ea. Hawkins?

— Nu e de multă vreme acolo, a răspuns el. A fost amenajat anul trecut.

— Şi ce fac acolo? a insistat Terry.

— Cercetare.

Terry a aşteptat, dar nu a mai primit alte informaţii. Şoferul a rămas atent la drum, la şoseaua netedă şi pustie acum, când se îndreptau spre ieşirea din oraş, mărginită de câmpuri cu porumb înalt.

— Colega ta de cameră nu are nevoie de bani? a întrebat Alice din senin.

Uau, ce perspicace e! Terry crezuse că terminaseră acea parte a discuţiei.

— Nu atât de mult încât să mai aibă o slujbă, a răspuns Terry. I se părea că şi asta e o slujbă.

— Fetele albe, a comentat Alice clătinând din cap şi uitându-se la Gloria, nu ştiu ce înseamnă munca.

Terry nu putea contrazice acest principiu, indiferent cât de mult muncea ea însăşi. Şi chiar dacă Alice era plină de pete de unsoare, nu se prea înşela.

— Eu n-aş spune asta, a zis Gloria.

— Nu e nevoie, a spus Alice, făcându-i cu ochiul. Am spus-o eu în locul tău.

Gloria a zâmbit, dând din cap.

— O să fie de muncă, a şoptit ea. În campus nu se plătesc atâția bani pentru asemenea experimente. Ne răsplătesc ei pentru ceva.

Terry a vrut să intervină, curioasă să afle cu cât se plătea mai mult aici decât la un experiment obişnuit, însă şoferul a intrat în vorbă.

— Cred că n-ar trebui să discutați despre experiment în afara laboratorului, a zis el. Ar putea modifica rezultatele.

Au rămas tăcuți cinci minute – probabil atât cât putea Alice să reziste.

— Ştiți că Beatles scoate un nou album? a întrebat ea.

Şi tot drumul au sporovăit despre muzică şi despre alte subiecte fără legătură cu experimentul.

3

Un gard lung de sârmă semnaliza sosirea. Acesta şi o pancartă pe care scria că intrarea aparținea LABORATORULUI NAȚIONAL HAWKINS. Clădirea în sine nu părea nouă, în ciuda afirmațiilor şoferului. Pe de altă parte, spusese doar că laboratorul nu era de multă vreme aici. Poate clădirea fusese reamenajată.

După ce duba a trecut de punctul de control şi a luat-o spre parcare, Terry a început să-şi spună că întreaga situație este reală. Chiar se întâmpla. Era o clădire destul de mare, cu cinci etaje, mai multe aripi şi paznici înarmați.

Hotărârea i-a pătruns în oase. Becky şi mătuşa Shirley îi spuneau mereu că era cea mai încăpățânată persoană din lume când îşi punea cu adevărat ceva în minte.

Desigur, probabil aveau să intre şi să stea în cerc să mediteze sau ceva de genul ăsta. Stacey mai şi exagera uneori.

— Terry! a strigat-o Gloria, iar Terry şi-a dat seama că deja parcaseră, iar uşa dubei era deschisă.

Era timpul să coboare şi să intre în clădire.

— Scuze, a spus ea.

Au pornit în grup, neliniştiți, cu şoferul în frunte, dar nu departe de ei. Bărbatul se tot uita în urmă, parcă se temea să nu-i vadă fugind.

Parcarea era plină de maşini frumoase, dar nu ieşite din comun. Ei bine,

cu excepția unui Mercedes lucios, parcat aproape de intrare – cel care fusese lângă clădirea facultății de psihologie în prima zi. Era, probabil, al doctorului Brenner.

În timp ce se apropiau de uşile de sticlă de la intrare, Alice s-a oprit şi s-a uitat în sus la clădire.

— Ce e? a întrebat Terry.

Alice clătina din cap încet, uluită.

— Abia aştept să văd lifturile!

Spre lauda lor, ceilalți au lăsat remarca să treacă neobservată.

Şoferul le-a ținut uşa, iar Terry a aşteptat până au intrat toți.

— Intri, a rostit el, dar nu pe un ton întrebător.

A intrat.

Holul trăda cât de oficial era acest loc. Fiecare centimetru din jurul ei era impregnat de ideea de *clădire guvernamentală, treburi esențiale.* Erau mai mulți militari la intrările din diferitele părți ale clădirii. La recepție – o femeie mai vârstnică ce nu zâmbea şi un registru gros pentru vizitatori. Niciun fir de praf nicăieri. Podeaua părea curată ca rufele proaspete, impecabilă, nepătată nici de praful de pe încălțări.

— După ziua de azi o să primiți legitimații, dar deocamdată vă semnați aici, a spus şoferul, conducându-i spre recepție.

— Nu uita că acum eşti Terry, a şoptit Ken.

Avea o expresie de nepătruns.

Gloria s-a apropiat de registru, dar, înainte să pună stiloul pe hârtie, s-au deschis nişte uşi mai elaborate, undeva mai departe de recepție. Dincolo de ele, un paznic ținea o puşcă în mâini. De după uşă a apărut doctorul Brenner. Când a intrat în hol, Terry a observat cum fața i s-a transformat într-un zâmbet fermecător în momentul în care i-a văzut.

A zâmbit şi ea.

— Doctore Brenner! l-a strigat.

— Bună, tuturor! a spus el.

A dat din mână spre recepție, fără să se deranjeze să o privească în ochi pe femeia din spatele biroului.

— Nu vă faceți griji pentru asta. O să aranjăm noi să treceți de recepție azi.

Asistenta a strâns din buze ca şi cum voia să spună că ea o să aibă necazuri, dar a dat din cap aprobator. Nu că ar fi contat.

Când doctorul Brenner a gesticulat şi s-a întors cu spatele, toți l-au

urmat. Erau deja tratați ca nişte persoane speciale.

Terry a văzut că atenția lui Alice era atrasă de puşca soldatului când au trecut printr-un hol lung şi alb, aşa că a luat-o încet de braț şi a condus-o înainte.

Alice a dat să se retragă, apoi s-a relaxat.

— O! a zis ea, dându-şi seama ce făcuse. Mersi.

— Pentru puțin.

Terry s-a grăbit să-l prindă din urmă pe doctorul Brenner.

— Povestiți-ne despre locul ăsta şi despre munca dumneavoastră.

Licărul de mirare din ochii lui i-a transmis că nu era obişnuit să facă asta.

— Ce ar fi de spus? a întrebat el. O să vedeți cu ochii voştri.

— Exact, a spus Terry. Excelentă observație! Sunt doar încântată.

Zâmbetul lui fermecător a reapărut.

— Bine.

Au parcurs un labirint de holuri. În aer plutea un miros de soluție de curățat şi nicăieri nu se zărea vreo urmă de mizerie pe podeaua cu gresie albă sau pe pereți. Lumini puternice atârnau din tavan în şiruri perfect ordonate. Era un labirint prin care Terry ştia că i-ar fi greu să-şi găsească drumul înapoi de una singură.

Întâlneau câte o persoană în halat alb sau în uniformă de infirmier care dădea din cap către doctorul Brenner, ignorând grupul lor, de parcă erau invizibili. Şoferul dispăruse. Doctorul Brenner s-a oprit în sfârşit în fața unui lift şi a tastat un cod care a piuit aproape prietenos, drept răspuns. Apoi a apăsat pe butonul „Jos”.

Alice se holba în jur. Şi-a muşcat buza, probabil ca să nu pună întrebări despre tehnologie.

O placă de sub panoul de acces anunța: ZONĂ RESTRICȚIONATĂ. APROBARE DE SECURITATE SOLICITATĂ.

Uşile liftului se deschiseră încet.

— Îmbarcarea! a spus doctorul Brenner.

Au urcat toți.

În timp ce coborau, Alice se uita în jur la liftul impecabil de curat, dar a reuşit cumva să-şi țină gura.

Se părea că experimentul avea să se desfăşoare la subsol. Al doilea nivel de la subsol, a remarcat Terry, privind la panoul cu butoane care s-a stins când liftul s-a oprit.

Aici, în sfârşit, erau şi alți oameni. Doi bărbați şi o femeie – aceiaşi din

campus – îi aşteptau pe coridorul subteran. Țineau clipboarduri în mână şi au păşit înainte să întâmpine grupul.

Fiecare i-a salutat pe Alice, apoi pe Gloria, pe urmă pe Ken, spunându-le pe nume. Doctorul Brenner s-a uitat la Terry, cu zâmbetul său exersat.

— Eu voi lucra cu tine.

Apoi a adăugat:

— Iar pe ceilalți îi voi verifica periodic.

A dat din cap peste umăr către colegii săi, iar Terry l-a urmat de-a lungul coridorului. Privind în urmă, i-a văzut pe ceilalți conduşi spre uşi diferite. A aruncat o privire prin sticla următoarei uşi de care au trecut şi a văzut înăuntru un pat de campanie nefăcut, o măsuță şi un pupitru cu diferite provizii.

Au mers mai departe.

— Noi suntem aici, a spus doctorul Brenner, oprindu-se şi arătând cu mâna o uşă deschisă.

Înăuntru era infirmierul care-i adusese cu maşina.

Era mai mare decât camera pe care o văzuse, cu un pat acoperit cu cearşafuri albe şi simple, lipit de perete, precum şi o masă, câteva scaune şi diverse aparate. Un halat cu alb şi albastru era întins pe pat.

— Ne întoarcem după ce te schimbi, a zis doctorul Brenner.

— Într-un halat de spital? a întrebat ea, înghițind în sec neliniştită.

— Da. O să fie mai confortabil.

Brenner a tăcut câteva clipe, fixând-o cu privirea.

— Mai vrei să participi?

Gura lui Terry devenise prea uscată ca să mai poată vorbi. A dat din cap aprobator.

— Nu trebuie să ai emoții, a adăugat el. Când eşti gata, scoate capul pe hol.

Vorbea de parcă totul era absolut normal. A ieşit împreună cu el, iar uşa s-a închis cu un clic sonor. Aproape că a încercat-o ca să verifice dacă într-adevăr era descuiată, dar apoi a scuturat din cap. De ce-ar fi încuiat-o acolo? Trebuia s-o deschidă şi să-i cheme înapoi…

A încercat, însă uşa s-a deschis cu uşurință.

— E vreo problemă? a întrebat doctorul Brenner.

El şi infirmierul aşteptau pe hol, ca să-i ofere intimitate.

— Nu, a răspuns Terry. Scuze.

A închis uşa.

Halatul era unul obişnuit de spital, subțire şi aspru ca hârtia. Terry se dovedise atât de sănătoasă, încât nu fusese niciodată internată în spital, dar mama ei avusese apendicită când fetele erau la gimnaziu. Tatăl lor le aşezase lângă ea în cele două zile cât a trebuit să stea în spital. Ea refuza să coboare din pat până nu plecau, din cauza deschizăturii de la spatele halatului. „Create de bărbați", spusese ea, deşi rareori făcea comentarii de genul ăsta.

Terry nu întrebase ce voia să spună. Acum, când şi-a scos pantalonii şi bluza şi şi-a tras halatul peste cap, a înțeles. Şi-a păstrat lenjeria intimă.

Bărbații nu se vedeau prin ferestruica din uşă, aşa că s-a plimbat prin cameră ca să observe tot. Utilitatea aparatelor era un mister pentru ea; clipboardul lăsat pe una din mese avea multe spații libere de completat cu diferite măsurători şi rezultate. Un şir mic de ceşti şi o sticlă fără etichetă se aflau pe masă.

S-a dus la uşă, a deschis-o şi le-a făcut semn bărbaților să intre. Brațele şi picioarele începeau deja să i se răcească, iar tălpile îi înghețaseră pe podea. N-ar fi trebuit să-şi scoată pantofii.

— Vrei puțină apă? a întrebat doctorul Brenner.

— Sigur, a răspuns Terry.

El a umplut una din ceştile mici cu lichid din sticlă. Deci asta era în ea.

Terry a acceptat-o şi a luat o gură.

— Mersi.

Doctorul Brenner a arătat spre un scaun.

— După cum spuneam, nu ai de ce să ai emoții. Vom fi cu tine tot timpul. Acum o să luăm puțin sânge şi o să-ți verificăm funcțiile vitale. Pe urmă, o să-ți cerem să te relaxezi puțin pe pat şi o să vorbim pe parcursul unui exercițiu.

Părea destul de simplu… deşi ciudat. Terry s-a aşezat.

Infirmierul i-a luat două eprubete de sânge. Doctorul Brenner i-a examinat ochii cu o lumină destul de puternică, încât să o facă să se strâmbe. I-a lipit stetoscopul rece de piept, în dreptul inimii care-i bătea atât de tare în piept, încât i se părea că o auzeau amândoi. A adus o maşinărie şi a apăsat pe nişte butoane, apoi i-a conectat degetul la aparat.

Terry privea cum linia roşie mergea în zigzag pe ecran, hipnotizant. Inima îi bătea încă foarte tare.

Doctorul Brenner a păşit în spate, iar Terry a încercat să-l urmărească din ochi. Dar camera din jurul lor părea să devină neclară. La fel şi el. Totul era

încețoşat, se schimba, se mişca… Sau Terry era cea care se schimba şi se mişca?

— Începe să funcționeze, a spus infirmierul.

Terry s-a străduit să-i înțeleagă vorbele, apoi a priceput. Stacey nu exagerase.

— M-ați drogat?

— O să fim chiar aici, a spus doctorul Brenner. Ți-am dat un halucinogen puternic. Avem dovezi că poate face mintea vulnerabilă la sugestibilitate. Te rog, întinde-te şi încearcă să rămâi calmă cât îşi face efectul.

Uşor de zis pentru el. Terry a început să râdă. Pentru că nici lui nu-i putea fi uşor s-o spună. Nu când i se topea fața.

El şi infirmierul au ridicat-o în picioare şi au condus-o către pat. De ce o făcea să râdă faptul că fața lui se topea? Nu ştia. S-a aşezat încet pe cearşafurile albe, zbătându-se puțin, încă râzând. Ei s-au îndepărtat când ea a rămas în poziție orizontală, iar privirea ei a căutat şi a găsit monitorul şi linia roşie.

Sunt în regulă câtă vreme linia e regulată. Nu mai râdea. Patul era moale şi tare. Cum putea fi şi una şi alta în acelaşi timp? Voia să se ridice.

— Acum, Terry, a spus doctorul Brenner, cu vocea atât de calmă încât Terry voia să se agațe de ea, relaxează-te. Încearcă să fii deschisă. Lasă-ți conştiința liberă.

Ea a clătinat din cap.

— Uită-te la mine, Terry!

El a ridicat un obiect mic şi lucios între degete. Acum vreau să te uiți la cristal, să te concentrezi doar asupra lui.

Doctorul o privea de sus de parcă nu avea să se oprească până nu făcea ce-i spune. Ea a găsit din nou linia roşie pe monitor, dându-şi seama că, dacă îi urma instrucțiunile, trebuia să renunțe să-şi mai privească bătăile inimii. A privit-o mişcându-se roşie şi apoi şi-a redirecționat atenția spre cristalul din mâna lui. *Pa, pa, inimă!*

— Acum închide ochii. Lasă camera să dispară.

Cu pleoapele coborâte, vedea puncte de toate culorile, de parcă se uita prin şuvoiul de picături de apă de la un furtun de grădină în timp ce soarele le transforma în curcubeie.

— Frumos! a şoptit ea.

— E mai bine. Rămâi relaxată, a spus o voce de bărbat, dar Terry nu şi-a

mai amintit a cui era.

Îl cunoştea? Nu credea.

— Du-te mai departe!

Terry voia să se împotrivească, dar s-a dovedit a fi mult mai greu decât să facă ce-i spunea străinul.

Aşa că Terry a mers mai departe.

A mers până la capăt, cât de departe a putut.

4

Alice nu mai fusese într-un loc cu atâtea aparate şi care să fie atât de *curat.*

Trăia într-o familie unde unsoarea de sub unghii făcea parte din cotidian. Desigur, nimeni nu băga de seamă când era vorba despre bărbații şi băieții din familie. Ei purtau haine vechi şi comode fără discuții şi nu se prea deranjau să se spele în fiecare duminică pentru biserică (ceea ce Alice făcea pentru că i se părea normal să-şi arate astfel respectul). Mama ei o certase când începuse să lucreze la unchiul ei, spunându-i că o fată drăguță ca ea, dar cu dâre de mizerie sub unghii nu va agăța niciodată un bărbat… Dar, la un moment dat, mama ei cedase.

Reuşea să treacă peste supărarea altor oameni, peste dorința lor de a o schimba.

— Ar fi trebuit să aduc o cheie franceză. Sau o şurubelniță, a murmurat ea şi şi-a dat seama că îşi simțea limba grea şi că vorbise cu glas tare.

Numele doctoriței era Parks. Strălucea în alb când s-a întors spre Alice. Doctorița Parks îi întinsese o bucățică de hârtie şi-i spusese să o aşeze sub limbă… acum cât timp? Lui Alice nu-i plăcea să piardă vremea. Primul lucru pe care îl demontase vreodată fusese ceasul vărului ei din Toronto. Avea şase ani şi voia să vadă dacă timpul în Canada era diferit de cel din Indiana.

— Ce vezi? a întrebat doctorița.

Erau două ca ea, doi îngeri albi strălucitori, iar Alice nu era sigură asupra căruia să se concentreze. Lumea nu mai părea aşezată cum trebuie. A închis ochii, dar apăreau zigzaguri care o zăpăceau şi mai tare.

A deschis ochii şi s-a uitat la îngerul din dreapta.

— Vreau să văd ce e înăuntrul maşinilor.

Doctorița Parks i-a ascultat atentă cuvintele. Avea un aer controlat,

aproape ca Gloria, dar nu era la fel de drăguță ca ea. Alice bănuia că, dacă voiai să lucrezi în domeniul medicinei sau al științei, așa trebuia să fii – mai ales dacă erai femeie. Așa cum ea trebuia să păstreze unsoarea sub unghii și pe salopetă pentru ca oamenii să creadă că era în stare să le repare mașinăriile, deși asta nu avea nicio legătură. Înțelegea cât de mecanic funcționau lucrurile. Motoarele, transmisiile, bujiile, osiile… Îi plăcea să le repare și se pricepea la asta.

Dacă se uita în interiorul acestor mașinării, ordinea avea să fie restabilită.

Spre mirarea ei, doctorița s-a întors spre infirmierul care pândea din spate.

— Adu-ne o șurubelniță! i-a spus ea.

Alice știa că probabil i se citea bucuria pe față, pentru că femeia s-a îmblânzit pentru prima dată.

— Ar trebui să fie interesant, a rostit doctorița Parks. O, și spune-i și doctorului Brenner! S-ar putea să vrea să vină mai devreme.

Alice a vârât șurubelnița în capul unui șurub vibrant, pulsatil.

— Nu te mai mișca! a ordonat ea.

Dar firele și piesele cu dinți care se îmbinau în jurul șurubului au început să bubuie ca bătaia unei inimi. Mai rămânea un singur lucru de făcut: să dezasambleze mașinăria în întregime. Apoi putea să-și dea seama cum de trăiește. Sau era din cauza hârtiei pe care i-o așezaseră sub limbă? Probabil era hârtia, dar i se părea atât de real. Dovada se afla chiar în fața ei.

Ușa camerei s-a deschis și Alice a întors capul să vadă cine intră. Era doctorul principal, Martin Brenner, cu părul ondulat și un zâmbet de parcă mersese la pension să-l învețe.

— Ce este? a întrebat el, iar doctorița Parks a arătat spre Alice cu degetul.

Alice s-a întors la mașina ei, care zumzăia și pulsa, încercând să-i atragă atenția.

— OK, OK, a spus ea. Nu fi geloasă!

Infirmierul de treabă adusese o tavă plină de unelte. Ea a schimbat șurubelnița cu un clește. Era mare și stângaci în mâna ei și nu-i plăcea asta, dar l-a înfipt în inima aparatului și apoi a desprins cu grijă niște fire.

A simțit că cineva stă în genunchi lângă ea.

— Ce face cu electrocardiograma? a întrebat Brenner.

Ar fi trebuit să o întrebe pe ea. Era chiar lângă el.

— O desfac ca să văd de ce trăieşte.

— Interesant, a comentat el şi s-a ridicat în picioare. Să încercăm puțină electricitate. Sunt curios cum reacționează la ea.

Doctorița Parks părea sceptică.

— Trebuia să fie o zi introductivă… Nu sunt sigură.

— Eu sunt, a replicat doctorul Brenner.

A venit lângă ea.

— Aş vrea să te întinzi pe spate două minute, cât încercăm un nou… tratament.

— Vreți să mă transformați într-o maşină, a spus Alice. Dar eu sunt deja una. Toți suntem.

Infirmierul i-a luat brațul şi un fior a străbătut-o pe Alice. I-a desprins cleştele dintre degete şi l-a aşezat pe masă.

— Nu-mi place asta, a spus Alice.

— N-o să doară, a zis doctorul Brenner.

De data asta, ea nu merita unul din acele zâmbete.

El s-a dus către altă maşină. Doctorița Parks cea strălucitoare avea acum o umbră în jurul nimbului. A lipit nişte fire pe pielea lui Alice, nişte cercuri reci şi lipicioase care-i apăsau tâmplele. Alice ar fi trebuit să le spună că nu voia asta…

Primul impuls a transformat-o într-un fulger.

Al doilea a trimis-o adânc înăuntrul ei. Sclipiri de lumină şi întuneric o înconjurau şi produceau un efect de dezorientare, împiedicând-o să-şi găsească echilibrul. În fața ei era un zid prăbuşit, crăpat şi năpădit de buruieni. Spori, ca nişte scaieți micuți, pluteau prin aer. Ea a încercat să prindă unul, dar degetele i s-au închis cu palma goală. Ce-i asta?

Respiră, Alice, respiră! Este efectul medicamentului şi al electricității.

Lujerii mlădioşi şi cimentul sfărâmat al ruinelor frumoase au dispărut, înlocuiți de un cer plin de stele în mişcare.

Putea să rămână o vreme în locul acesta liniştit şi nedesluşit din mintea ei, unde imaginile se prăvăleau unele peste altele. Ziduri peste stele şi peste iarbă. Se putea ascunde aici, sub realitate, până când doctorul Brenner şi electricitatea lui cea rea o lăsau în pace.

5

Curcubeul a rămas multă vreme cu Terry, dar în cele din urmă s-a

estompat, iar în locul său a apărut întunericul. Un hău. Sau… nu, ceva ca interiorul unui nor noaptea, apoi mai luminos. Totul în jurul lui Terry era plin de posibilități. Era înăuntrul ei, era în afara ei, era peste tot. Era *totul.* Stele invizibile pulsau cu o energie care părea să o înconjoare. Ce mod ciudat de a te gândi la asta, dar fiecare gând părea la fel de straniu…

Cât de vii erau simțurile ei aici, mai departe, oriunde se afla acest *mai departe.*

E o reacție la droguri, asta e.

Se simțea împinsă înainte de mâini invizibile. Aici nu exista nici miros, nici senzația de timp.

Se temea? Poate.

Din când în când, auzea ceva. O voce de departe. Un fragment furat dintr-o conversație. Nimic în fața ei, nimic în spate.

Totul în fața ei. Totul în spate.

O voce blândă îi vorbea.

— Terry, unde eşti acum? a întrebat bărbatul. Mă auzi?

— Mai departe, a spus ea automat. Da.

— Vreau să-ți eliberezi mintea… Acum, ce vezi?

— Nimic.

— Bine, asta e bine. Acum, Terry, e foarte important să faci ce-ți spun. Înțelegi?

— Da.

— Vreau să-ți imaginezi cea mai rea zi din viața ta. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat. Fii acolo din nou, în acel moment.

Amintirea a apărut înainte s-o poată opri, dar a împins-o înapoi.

— Nu vreau.

— O să fiu aici să te țin în siguranță.

Vocea lui era calmă ca o barcă pe un lac liniştit.

— E important. Poți să-mi povesteşti?

O lumină albă, strălucitoare şi neclară a apărut în fața ei. A trebuit să-şi imagineze că mergea direct spre ea înainte să-şi dea seama ce vedea.

Uşile erau din lemn, vopsite în alb, cu cruci sculptate. Le văzuse ultima dată la înmormântarea părinților ei. Avusese loc la biserica unde mergeau o dată la trei sau patru duminici, o dată la două duminici, dacă tatăl ei se simțea vinovat că nu participa mai des.

— Spune-mi ce vezi!

Terry a pus palma pe uşa bisericii şi a apăsat.

— Am uitat ceva în maşină şi a trebuit să mă întorc. Becky e deja înăuntru.

— Unde înăuntru?

— În biserică.

— Când se întâmplă asta? a întrebat el.

— Acum trei ani.

Terry a făcut un pas pe culoarul din mijloc şi podeaua a scârțâit sub tălpile ei. Înainta printre şirurile de bănci. Lumina cobora prin vitraliile pentru a căror instalare biserica organizase o colectă: Iisus cu brațele întinse; un miel şi un nimb luminos; Iisus pe cruce, sângerând din rănile de la mâini şi de la picioare…

Voia să se întoarcă şi să fugă, la fel cum voise în ziua aceea. Dar a mers mai departe. Gâtul i se încorda, ochii îi erau roşii după zilele petrecute plângând.

Becky s-a răsucit spre ea, cu un zâmbet şters.

— Arată drăguț, a spus ea. A făcut treabă bună cu mama.

Altarul fusese mutat într-o parte. Terry s-a uitat la sicriele alăturate, la lemnul lor lustruit. Lui Becky i se tăiase răsuflarea când auzise prețul în biroul directorului de la pompe funebre, dar nu avuseseră de ales. Mama şi tatăl ei păreau liniştiți, cu ochii închişi, de parcă ar fi dormit.

— Dar nu dorm, a spus Terry. Au fost implicați într-un accident… un accident de maşină. Am mers la spital, dar… muriseră deja. Nu am crezut până când nu ne-au lăsat să-i vedem.

— Şi ziua asta a fost cea mai rea? a întrebat bărbatul. Nu ziua accidentului?

Un suspin a zguduit pieptul lui Terry şi s-a prăbuşit peste sicriul tatălui ei.

— Asta… Asta, pentru că atunci a devenit real, la înmormântare. Nu-i văzusem… Ştiam… Pe urmă am crezut. Ei… ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

— Înțeleg.

A urmat o clipă de linişte în care a plâns şi Becky a mângâiat-o pe spate, iar ea s-a simțit egoistă pentru că Becky suferea probabil cumplit…

Bărbatul a continuat.

— Vreau să iei ceea ce simți în clipa asta, când îți aminteşti, şi să pui totul într-o cutie. Ascunde-o undeva. Când ieşi din starea asta, o să-ți aminteşti pierderea, dar nu durerea. Durerea va dispărea.

Era imposibil. Terry le ducea dorul mai puțin acum, însă în fiecare zi ceva îi amintea de ei.

— Eu…

— Fă-o acum! Imaginează-ți o cutie, pune-ți sentimentele înăuntru şi ascunde-o. O să te ajute.

Terry a făcut cum i s-a spus.

— OK, a rostit ea, simțindu-se greoaie şi uşoară în acelaşi timp.

— Când te vei trezi, o să-ți aminteşti doar ce-ai văzut, nu ce ți-am spus să faci.

— OK, a repetat ea, dar panica a crescut. Unde sunt?

— Eşti chiar aici, în laborator. Terry Ives, vreau să te trezeşti acum. Eşti în siguranță.

A alergat spre promisiunea vocii lui, iar picioarele nu atingeau nimic în timp ce gonea spre cuvinte, apoi, icnind, s-a ridicat în capul oaselor. Strângea cu degetele cearşafurile albe şi subțiri. Avea pielea lipicioasă de transpirație.

Încăperea era încețoşată, neclară, dar nu întunecoasă. Plină de o lumină rece. Vederea i s-a limpezit.

Avusese un trip[8]. Asta fusese tot, nu? Guvernul îi provocase un trip cu LSD.

A găsit linia roşie pe monitorul cardiac şi a privit cum inima îi revenea la un ritm normal. Doctorul Brenner stătea jos, lângă ea, cu mâna pe brațul ei. Descria cercuri, liniştitoare, aşa cum făcea mama ei.

— Sunt în regulă, a spus Terry, ca să se convingă singură.

— Adu-i nişte apă, i-a cerut doctorul Brenner infirmierului.

— Nu! a protestat ea.

— Doar apă de data asta, a zis doctorul Brenner. Promit. Ai făcut o treabă foarte bună. Acum, liniştește-te şi pe urmă am nişte întrebări.

Şi Terry avea câteva.

6

Doctorul Martin Brenner şi-ar fi dorit să vadă în mintea subiecților lui. Fără discuții amețitoare din care să se chinuie să extragă ceea ce ei au putut sau n-au putut să vadă, în funcție de eficiența tehnicilor de hipnoză. Fără martori care să nu creadă în propriile experiențe.

Fără minciuni, dacă nu le spunea chiar el.

Tânăra din fața lui, Theresa Ives, îi stârnise curiozitatea. Erau destul de rare aceste cazuri, mai ales la subiecții adulți. Felul în care ea simțise oportunitatea şi apăruse sugera că avea potențial – mintea ei nu avea să fie uşor de pătruns. Provocarea o să le facă descoperirile mai semnificative. Nu părea să se teamă de el. El aprecia calitatea asta… cel puțin când nu era vorba de un subiect tânăr care nu ştia să-l accepte pe „nu” drept răspuns.

— E mai bine? a întrebat el în timp ce ea bea apa oferită de asistentul lui.

Ea a încuviințat din cap şi a înapoiat paharul, dându-şi părul ud de pe obrazul lucios de umezeală. Lacrimi şi transpirație deopotrivă. Extrem de sensibilă la combinația de substanțe, din câte se vedea.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de tare ai spune că mai resimți efectele medicamentelor?

Ochii ei erau limpezi când a dat răspunsul.

— Opt.

— Poți să-mi spui ce-ai văzut? a întrebat el, păstrându-şi vocea blândă.

O ezitare. Una mică.

— Înmormântarea părinților mei. În biserică, înainte.

— Da, bine. Îți mai aminteşti şi altceva important? Cum te simți din punct de vedere emoțional?

Ea şi-a tras halatul de spital ca să-şi acopere mai bine picioarele.

— Mă simt…

A ezitat.

— Mai uşurată, cumva. Are sens?

Brenner a dat aprobator din cap. Îi luase o mare durere, o încuiase undeva. Avea să se simtă mult mai uşurată. Prima etapă a creării unei minți deschise la manipulări mai intense. Şi o să dispună de avantajul unei unelte în viitor, dacă va avea nevoie. Trebuia însă să se asigure că ea nu era conştientă de schimbare până atunci.

— Şi nu ştii de ce?

— Nu.

Ea îl privea neliniştită.

— Pot să te întreb ceva?

El a dat din nou din cap.

— Bineînțeles.

— Ce scop au toate astea? Este atât de important pe cât cred? Ce *vrei* să spun?

Înainte ca el să formuleze un răspuns la cele *trei* întrebări ale ei, l-a luat

prin surprindere, scuturându-şi capul şi scoţând un rânjet dogit.

— Nu contează, sunt sigură că ar încălca regulile experimentului. Ca felul în care am vorbit noi pe drum încoace.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a zis să nu vorbim despre experiment.

El s-a uitat la asistent, care privea în pământ. Nu fusese o instrucţiune de-a lui. Câtă vreme bărbatul nota cu atenţie tot ce se spunea, participanţii puteau zice orice şi tot ce le trecea prin minte.

— Ar trebui să vorbiţi despre orice vreţi pe drum, a spus el.

Asistentul a încuviinţat, dar nu s-a uitat la el.

— Ai mai resimţit ceva aparte în timpul stării de transă? a întrebat doctorul Brenner.

Terry a oftat.

— Tot felul de porcării nebuneşti. Sunt foarte obosită. N-am mai făcut asta până acum.

Ah, aşa se explică o parte din reacţia puternică!

— Dar când ai răspuns la chestionar…?

El aştepta.

De data asta, ea a avut delicateţea să pară vinovată.

— Am spus că am mai luat LSD de câteva ori. M-am gândit că ai vrea să auzi asta.

Potenţial. Dădea pe afară.

Unul dintre ceilalţi subiecţi, Alice, manifestase o reacţie interesantă la electroşocuri, deşi avusese puţine lucruri de povestit după aceea. Era un grup promiţător de subiecţi. Dar normal că erau, îi alesese chiar el.

Cu voinţă puternică, dar nu mai puternică decât a lui.

— Am avut dreptate? a întrebat Terry. Asta ai vrut să spun?

— Eşti deşteaptă, a zis el, aproape uitând că ea nu era Opt.

Terry a ridicat capul şi a zâmbit, încă agitată.

— Pot să mă îmbrac acum?

Se prefăcea curajoasă şi poate că ar fi convins pe cineva mai puţin atent.

— Te rog. O să mergem mai departe cu chestionarul data viitoare.

De fapt, voia să vadă o reacţie la ideea unei dăţi viitoare.

Nu a văzut niciuna.

— Mulţumesc, a zis ea şi s-a ridicat nesigură în picioare.

Asistentul lui era deja la uşă. Ceea ce însemna că Brenner nu mai avea un mod elegant de a continua discuţia. Aşa că a ieşit.

— Să nu mă grăbeşti niciodată, a spus el după ce au ieşit pe uşă.

— Îmi pare rău, domnule…

Scuzele au continuat, în timp ce Brenner mergea pe hol ca să verifice progresul celorlalți. Trecuseră şi ceilalți cu bine testul de bază pentru reacția la drog. Progresul avea să fie mai lent decât voia el, dar aveau să-l facă. Răbdarea, cea mai mare virtute în ştiință, nu era uşoară pentru el.

Nu ştia de ce credea că vizitarea subiectului Opt o să aibă un efect curativ. Dar a descuiat uşa camerei şi a păşit înăuntru.

Brenner a aşteptat în mijlocul camerei. Paturile suprapuse erau aranjate. Drept rezultat, încă nu putea să descopere dacă ea îl luase pe cel de jos sau pe cel de sus. Îl proteja ca pe un secret, îl pusese să promită că nu-i va întreba pe infirmieri. Ea nu avea de unde să ştie că lui nu-i păsa destul cât să-şi bată capul cu asta.

Stătea la măsuță, lucrând la ultima serie de desene mâzgălite cu furie. Colorase deja cu creionul negru până devenise un ciot, îi trebuia unul nou. Arta, susținea psihologul de aici, putea avea o importanță vitală pentru copiii creativi.

Opt era creativă, cu siguranță.

Ea îi ignora prezența, ştiind că astfel îl enerva.

El şi-a încrucişat brațele la piept.

— E aproape ora cinei şi m-am gândit că vrei să mergi cu mine la cantină.

Cantina unde mâncau el şi personalul era cu un nivel mai jos. Nimeni altcineva nu avea voie să vadă copiii. Iar Opt nu avea voie să ştie că mai erau şi alți copii. Până acum, toți fuseseră copii obişnuiți. Se temea să nu o infecteze.

Ea a continuat să-l ignore.

El a făcut un pas înainte, apoi încă unul. Disciplina era bună pentru copii.

Dar… colegii lui încă îl supravegheau cu atenție. Nu avea nevoie de revolta personalului. În scurtă vreme, avea să le obțină loialitatea.

Vremuri disperate…

A băgat mâna în buzunarul halatului şi a scos o pungă de bomboane.

— Ți-am adus ceva bun, *Kali.* SweetTarts. Mi s-a spus că orice fetiță le preferă.

Opt a sărit în sus, aruncând creionul, apoi a luat pachetul, înainte ca el să apuce să-l tragă. L-a desfăcut şi a băgat o mână de bomboane în gură. Trebuia să pună pe cineva să se asigure că o să se spele pe dinți cum trebuie

mai târziu.

— Mi-ai promis, papá! a spus ea cu gura plină de dulciuri.

Apoi şi-a şters nasul însângerat cu degetele.

— Prieteni! Mi-ai promis.

— Ştiu, a spus el. Ți-am zis că mă ocup. O să ai prieteni noi, în cele din urmă. De ce crezi că ți-am dat paturi suprapuse? Ca să le împarți cu un coleg de cameră. Ți-am explicat.

Explicațiile pentru un copil de cinci ani necesitau răbdare. Din nou, nu era punctul lui forte.

Dar munca lui cu Opt îl ajutase să obțină această oportunitate. Era primul succes care dovedea că oamenii puteau dezvolta abilități excepționale, cu încurajările potrivite. Talentele ei sălbatice erau încă la fel de greu de controlat pentru ea cât erau şi pentru el. Însă asta nu conta.

El se descurca mereu până la urmă.

7

După opt ore de stat în laborator, s-au întors la dubă şi încă se resimțeau. Totuşi, Terry era ciudat de binedispusă, ținând cont de faptul că doctorul o îndrumase prin cea mai grea experiență din viața ei. Nu putea să-şi explice motivul.

Terry se întreba dacă vreunul din ei o să vorbească pe drumul spre casă şi dacă Alice *putea* măcar să tacă. Spera că nu. Ea voia să vorbească, să afle ce făcuseră ceilalți.

Dar Alice a început să moțăie şi a ajuns cu capul pe umărul lui Ken. El a privit-o în ochi pe Terry peste capul fetei adormite.

— La asta nu mă aşteptam, a spus el cu voce joasă ca să nu o trezească.

Terry a încercat să zâmbească, dar nu se putea forța. Deci nu aveau să vorbească. Alice se încrunta în somn.

Cu mâinile împreunate, Gloria se uita pe geam la câmpurile de porumb.

Cum fusese ziua lor? Terry ardea de nerăbdare să ştie, dar a păstrat întrebarea pentru ea. Exista întotdeauna şi o altă ocazie.

CAPITOLUL TREI
CĂLĂTORII PE UNDEVA

Septembrie 1969
Laboratorul Național Hawkins
Hawkins, Indiana

1

La şedința următoare, Terry s-a trezit într-o cameră mare din laborator, cu aparate mai mari şi cu câțiva angajați în plus. Şi, mai intimidant de atât, trebuia să îmbrace un costum de scafandru şi să inspire oxigen dintr-un rezervor metalic.

Un tehnician i-a arătat camera în care să se schimbe, iar ea s-a strecurat în ceea ce părea o debara pentru provizii sau de serviciu. Mirosul vag de chimicale îi susținea teoria.

Terry şi-a tras costumul strâmt, apoi şi-a potrivit bretelele pe umăr. După locurile în care fie o strângea, fie îi era larg, bănuia că era un costum făcut pentru un bărbat. Una peste alta, îi lăsa la vedere la fel de multe ca halatul. Dar putea să ignore asta. Ceasul, până când i se dădea doza, îi ticăia în urechi.

Şi-a îndreptat umerii şi, ca să se calmeze, şi-a imaginat că poartă o armură, apoi a ieşit din fosta debara. Brenner şi mica lui echipă aşteptau afară. Voiau să o scufunde într-un container de mărimea unui om, cu o deschizătură lungă deasupra. O scară de oțel ducea până sus.

— Mă simt ca Harry Houdini, a spus ea.

Doctorul Brenner şi-a dus un deget la tâmplă.

— Numai că tu poți să scapi din *asta.*

— Sunt curioasă, a spus ea sprijinindu-se de masă, cum ai devenit doctor, să faci cercetări ca astea.

Brenner a verificat un monitor şi a ridicat din umeri.

— În felul obişnuit. Facultatea de medicină. Sunt interesat de serviciul public.

— De unde eşti?

Terry şi-a ajustat o bretea de la costum.

— Jucăm „Douăzeci de întrebări”? a replicat el cu un zâmbet,

apropiindu-se de ea şi dându-i o cască de baie.

Ea şi-a vârât părul sub cască aşa cum a putut fără oglindă. Marginile o strângeau.

— Am emoții, a spus ea fără să mintă. E încă un lucru pe care nu l-am mai făcut.

A arătat spre containerul plin cu apă.

— Containerele care inhibă simțurile pot fi foarte plăcute, a zis doctorul Brenner.

— Serios?

Terry nu se putea abține să se amuze puțin.

— Dumneata ai fost într-unul?

— Nu, nu personal, a zis el. Dar le-am mai folosit în cercetări. Nu ai de ce să-ți faci griji. Funcțiile vitale vor fi monitorizate tot timpul. Lipsa de stimuli externi te ajută să te concentrezi.

— Vrei să mă concentrez pe…?

— Extinderea şi explorarea conştiinței. Eu o să fiu aici să te îndrum.

— Când o să-mi spui ce căutăm? M-ar putea ajuta să mă descurc mai bine.

— Tocmai ți-am spus.

— Dar nu mi-ai explicat în adevăratul sens al cuvântului. Eşti un om care vorbeşte puțin.

El a privit-o ca şi cum se scuza.

— Natura exactă a muncii noastre este secretă.

Ceilalți tehnicieni şi angajați ai laboratorului începuseră să le urmărească fascinați discuția.

— La cine este cocteilul de medicamente? a întrebat Brenner privind către grup, apoi a pus mâna uşor pe umărul ei şi a continuat. Toți avem secretele noastre, domnişoară Ives. Cercetările noastre sunt despre noi moduri de a le scoate la iveală.

Deci cercetarea era despre descoperirea secretelor.

Din câte îşi putea da seama. Şi… înțelegea în ce fel putea fi important.

Iar acum acelaşi asistent de la întâlnirile precedente îi aducea un pahar de unică folosință plin cu LSD Extra, aşa cum începuse ea să-i spună amestecului de substanțe pe care le primea în laborator. Andrew s-a amuzat când i-a povestit tripul, nu din răutate, ci pentru că el luase de trei ori mai mult LSD la Woodstock şi, prin comparație, aventura ei era o nimica toată.

— Până la fund, a spus ea şi a băut.

Lichidul era amar şi s-a întrebat cum l-ar fi putut confunda cu apa. Făcuse câteva cercetări despre LSD. Nu că existau prea multe informații: dietilamida acidului lisergic, sau LSD, a fost sintetizată pentru prima oară de un savant elvețian la sfârşitul anilor 1930 şi a devenit populară în ultimii ani, mai întâi în San Francisco şi în Berkeley. Era clasificată drept „psihedelic”. Argumentele pro şi contra utilizării sale tindeau să facă lucrurile să pară fie un real miracol, fie o poartă spre nebunie. Mai era şi cuvântul folosit de Brenner, „cocteil”. Ce conținea amestecul specific de LSD de la Hawkins? Probabil nu avea să-i spună.

— Eşti gata? a întrebat-o doctorul Brenner, apropiindu-se din nou de ea cu o expresie încurajatoare pe față.

I-a fixat capătul lipicios al monitorului sub breteaua dreaptă a costumului.

— Nu uita, o să fiu aici.

Urcatul pe platformă îi amintea de vizita la o piscină publică în vacanțele de vară, de felul în care ceilalți copii se scufundau şi o încurajau şi pe ea să o facă, deşi nu fusese niciodată o înotătoare foarte bună. Într-o zi, când avea doisprezece ani, se luase după ei şi plonjase de mai multe ori la capătul unde apa era mai adâncă, pentru că i se părea distractiv. Salvamarul trebuise să o scoată cu forța când obosise şi intrase în panică. Becky, care avea şaisprezece ani, venise şi se certase cu el reproşându-i că nu a oprit-o să sară încă de la început.

În timp ce ei se certau, Terry se furişase şi mai sărise o dată de pe platformă.

Nu mai fusese primită la piscină tot restul verii.

Când a ajuns pe ultimele trepte ale containerului, s-a uitat în jos, la întunericul clipocitor. *Inhibarea simțurilor.* Sigur că nu se aşteptase să poată vedea sub apă, dar imaginile care îi pluteau în minte erau absolut îngrozitoare. Sicrie. Înec. Înecul în sicrie.

S-a gândit iar la părinții ei.

— E în regulă, şi-a spus.

— Chiar este; nimic nu-ți poate face rău aici, i-a zis doctorul Brenner, întinzându-i o cască nu foarte diferită de cea a unui astronaut. Ca să ai o rezervă constantă de aer.

Ea şi-a pus-o pe cap, abia atunci întrebându-se de ce se deranjase să-i dea o cască de baie. Măcar oxigenul nu avea să fie o problemă.

A întors capul acum greoi ca să se uite la el. O privea răbdător. *Haide,*

părea el să-i spună din priviri.

A întins mâna s-o ajute când a intrat în apă. Costumul o proteja de răcoare. Ea a coborât, iar apa a început să clipocească deasupra ei. Aşa cum spusese Brenner, containerul nu era cu totul neplăcut. Nu până când a intrat cu totul. El şi-a retras mâna, iar lumina a devenit din ce în ce mai slabă, apoi a dispărut odată cu bubuitul surd al capacului închis.

Nu era Houdini.

— Ăă, e cineva? Mai e cineva aici?

Vorbea cu vocea înăbuşită de cască, încercând să glumească.

— Doar tu, a auzit în urechi vocea calmă a lui Brenner. Casca era dotată cu sunet.

Întunericul creştea. A încercat să se relaxeze, fără succes. Ritmul respirației s-a întețit şi au început să apară puncte la periferia câmpului vizual. A încercat să se mişte, însă în apă nu era deloc uşor.

— Îți bate inima foarte tare, a spus Brenner. Respiră adânc. Relaxează-te. Închide ochii. Lasă medicamentul să-şi facă efectul. Du-te mai departe.

E mai uşor de zis decât de făcut într-un sicriu cu apă. Dar şi-a dat silința să-şi calmeze respirația. *Putea* să meargă din nou mai departe? Fusese hipnotizată?

Începea deja să aibă găuri ca şvaițerul în creier de la LSD?

Întrebările o ajutau să se stăpânească. Se străduia să-şi liniştească pulsul. Transpirația îi curgea pe față şi ştia că, dacă se concentra pe asta neputând să se şteargă, avea să-şi piardă controlul. Şi mai rău.

Aşa că închise ochii.

Nu că ar fi contat. I-a deschis iar. Întunericul domnea în jur.

Mai departe.

— Acum, Terry, concentrează-te pe interiorul tău.

Vocea lui Brenner ar fi putut la fel de bine să vină din capul ei.

— Vreau să-ți laşi memoria să se deschidă; descrie ce simți. De data asta, nu vreau să mai cauți durerea. Caută confortul.

Poate pentru că mintea ei nu avea după ce să se ghideze în afară de vocea lui, poate pentru că drogul îşi făcea efectul sau amândouă la un loc, memoria ei s-a activat de îndată ce i-a sugerat el. Mintea ei a găsit un loc în care să fie în afara containerului. Senzația că era tot mai trează, mai vie, dansa la marginea conştiinței ei.

— Unde te afli?

Îşi imagina că-şi vâră degetele în covorul gros şi mițos din livingul de

acasă. Ea şi Becky stăteau una lângă alta şi se uitau la Johnny Carson[9] cu tatăl lor. Mirosul de pop-corn, mama ei în bucătărie scuturând oala pe aragaz, ele două sărind în sus să vadă capacul oalei ridicându-se în timp ce boabele pocneau…

— Mă uit la televizor cu tata şi cu sora mea. Avem voie să stăm treze după ora de culcare pentru asta. Mama face pop-corn, ceva special. Suntem toți împreună.

De obicei, amintirea momentelor în familie îi provoca tristețe, dar asta era ca o îmbrățişare caldă.

— Să mergem mai departe… mai există un loc reconfortant pentru tine?

Dormitorul lui Andrew. Nu era vorba doar de unde, ci şi de când. Prima noapte când rămăsese la el acasă. O lumânare pe noptieră şi bețişoare parfumate arzând. I se păruse că erau foarte maturi. Asta era maturitatea – aroma intensă de santal şi senzația exotică din aşternuturile altcuiva, aşternuturile unui bărbat. Chiar dacă erau dintr-un bumbac obişnuit. Nu auzea ce-şi spuneau, nu-şi amintea discuția lor, dar auzea râsetele lor şi o senzație de siguranță s-a topit în ea sau ea s-a topit în senzația aceea. Şiruri de culori ca un curcubeu apăreau în jurul feței lui Andrew şi îşi dorea ca el să fie aici sau ea să fie acolo…

— Terry, unde eşti? Râzi.

— Sunt cu Andrew.

— Andrew?

— Iubitul meu.

— Ce faceți? a întrebat el.

Nu putea să descrie *asta.*

— Suntem împreună.

— Şi asta te linişteşte?

— Da.

Creierul ei se învârtea întruna, iar ea a răspuns la toate întrebările până când, după extrem de puțin timp, după tot timpul din lume, vocea lui a spus:

— O să te scoatem în curând. Încearcă să mergi şi mai departe.

Era un loc unde voia să meargă. Dar simțurile ei erau alunecoase. Uitase unde era şi acum apa se agita în jurul ei în timp ce încerca să-şi amintească.

Mai departe, s-a gândit ea. *Mai departe.*

Îşi imagina acele uşi albe de biserică. Voia să se întoarcă acolo şi nu ştia de ce, dar gândul acesta nu o mai întrista.

— OK, o să deschidem capacul încet, a spus doctorul Brenner.

Voia să protesteze fiindcă mai avea nevoie de timp, dar luminile fluorescente de deasupra au orbit-o.

— Poate vrei să închizi ochii, i-a spus el.

Terry i-a închis şi i-a deschis iar, mişcându-se încet, străină de lumină şi mişcare.

2

— Nu eşti îngrijorată? a întrebat-o Andrew pe Terry, luându-i mâna într-a lui când se plimbau prin campus.

— Nu chiar, a spus Terry. Poate doar puțin. De asta te iau cu mine.

Becky o sunase pe Terry să-i spună că primise acasă o scrisoare în care Terry era rugată să treacă pe la biroul administrativ de la şcoală. Păruse îngrijorată din cauza asta şi o întrebase dacă trebuia să vină şi ea, dacă avea necazuri…

Terry credea că era vreo neînțelegere sau nişte documente uitate. Cursurile abia începuseră. Se mai întâmpla. Nu-i aşa? OK, nu i se mai întâmplase *ei* până atunci, dar n-ar fi fost cel mai improbabil lucru.

— Când m-au chemat pe mine, n-am primit veşti bune, a spus Andrew.

Terry l-a strâns de mână într-un fel care spera să-l liniştească. Avusese probleme fiindcă plecase din campus la Woodstock. Era în perioada de probă academică. O chestiune foarte importantă, pentru că, dacă îl exmatriculau, îşi pierdea amânarea de la recrutare. Niciun băiat nu voia să vină momentul absolvirii.

— Trebuie să ai mai multă grijă, l-a sfătuit ea. Pe de altă parte, zici că a meritat.

El a încuviințat din cap, pierdut într-o amintire fericită.

— Ți-ar fi plăcut la nebunie!

— Ştiu.

— Ai început să citeşti cartea?

Terry a gemut. Pe drumul spre New York, Andrew făcuse o pasiune pentru *Stăpânul inelelor* şi, la întoarcere, i-a adus o ediție veche a primului volum din serie. Pe copertă era un vrăjitor cu barbă albă şi lungă, în veşminte galbene şi largi, pe vârful unui munte. S-a jurat că avea să-i placă şi ei.

— Sunt *trei* cărți!

— Iubito…

Andrew a clătinat din cap.
— E grozavă!
— O s-o citesc, promit.
— Bine, pentru că *asta* îmi doresc de ziua mea săptămâna viitoare.
— Am reținut.
Au ajuns la clădirea administrației, trei etaje de cărămidă şi sticlă. Andrew a deschis uşa. În scrisoare era menționată camera cu numărul 151, pe care au găsit-o la capătul primului etaj. Registratura. Mai fusese aici.
Andrew s-a aşezat pe un scaun de plastic din zona de aşteptare, iar ea s-a apropiat de recepție.
— Bună ziua! a spus ea. Sunt Terry Ives. Sora mea a primit o scrisoare care mă anunța să mă prezint aici.
Funcționara a privit-o indiferentă prin ochelarii cu ramă ochi-de-pisică.
— Ce fel de scrisoare?
— Nu ştiu. Nu suntem sigure la ce se referă.
— Terry Ives, spuneai?
— Theresa, a precizat Terry şi a dat aprobator din cap.
— Numele îmi sună cunoscut. Aşteaptă aici.
Femeia s-a răsucit şi s-a îndreptat către vizuina cu birouri şi dulapuri cu dosare.
Terry s-a întors şi s-a strâmbat la Andrew. S-a strâmbat şi el, apoi a dat din cap arătând spre zona din spatele ei.
Femeia revenise, bineînțeles. Terry se pricepea să facă o primă impresie grozavă.
Femeia nu a reacționat la jocul lor.
— Trebuie să te informăm că eşti scutită de la cursurile de joi, a spus ea.
— Poftim? De ce?
Terry ştia cum mergeau lucrurile la şcoală, se aşteptau să participi la cursuri. Nu s-a putut abține să nu privească înapoi la Andrew, care a ridicat din umeri, la fel de nedumerit.
— O să primeşti credite pentru cercetarea în psihologie la care participi, a explicat femeia. Nu trebuie să faci proiecte pentru acele zile. Şcoala i-a anunțat pe profesorii tăi. Trebuie să te prezinți la clădirea de psihologie la nouă dimineața, în fiecare joi, dacă nu ți se spune altceva între timp.
— OK, a spus Terry şi a dat din cap. Dar care-i faza?
— Rezultatele tale academice în ansamblu vor fi legate de participarea ta continuă, a răspuns femeia. În afară de asta…

A ridicat din umeri.

Terry plănuia oricum să participe în continuare, aşa că nu era o problemă.

— Hmm.

— E neobişnuit, dar… aşa ni s-a spus.

Apoi femeia a adăugat în şoaptă:

— Ce fel de cercetare e?

La asta, Terry sigur nu putea răspunde.

— E secretă, a zis ea. Nu mai trebuie să fac altceva?

— Nu, deocamdată, a răspuns femeia, nemulțumită că i se tăiase vorba şi arătând că discuția se încheiase.

Andrew s-a ridicat şi au ieşit împreună pe coridor.

— Ce naiba? a întrebat el.

— Exact la asta mă gândeam, a spus Terry.

— Cine sunt oamenii ăştia, Terry?

Andrew se încruntă, ceva ce rareori făcea, şi asta doar când asculta ştirile. Era îngrijorat pentru ea. Ce frumos!

— Ți-am spus, e o chestie importantă. De asta o fac.

— Nu sunt sigur că-mi convine.

Privirea lui s-a întors spre camera de unde ieşiseră.

— Dar vezi şi tu că e importantă?

Terry s-a aplecat spre el şi au vorbit încet în timp ce alți studenți treceau pe lângă ei.

— Pur şi simplu au sunat la şcoală şi le-au spus să-mi dea zilele de joi libere şi mai primesc şi credite pentru asta? Ne leagă notele de chestia asta. Şi nimeni nu a pus vreo întrebare. Doar au fost de acord. Trebuie să mă duc în continuare.

Andrew şi-a sprijinit fruntea de a ei.

— Iubito, sper că ştii ce faci!

— Ştiu şi nu ştiu, a spus ea şi l-a sărutat scurt.

Un bărbat în costum, din personalul administrativ, şi-a dres glasul şi cei doi s-au depărtat, dar ea a întins mâna şi Andrew şi-a împletit degetele cu ale ei.

— Eşti martorul meu la orice va ieşi din asta, a spus ea.

— Jur solemn!

Chiar îşi făcea griji pentru ea. Avea ochii de un căprui intens, zâmbetul atât de drăguț… O vreme, Terry nu a mai avut nicio grijă.

3

Zilele uşoare la restaurant erau puține şi la distanță mare unele de altele, ca un tărâm al făgăduinței în care să-ți tragi sufletul în timp ce erai plătit. Unul dintre chelneri şi-a scos şorțul şi i-a spus lui Terry că ia o pauză de țigară. Ea s-a asigurat că sala era goală şi a spus:

— Fumează una şi pentru mine.

El nu remarcase că Terry nu era fumătoare.

Ca să-şi umple timpul, s-a apucat să pună tacâmuri pe mese. De altfel, asta însemna că nu trebuia să o facă mai târziu. Era marți şi se părea că următoarea ei vizită la laborator era peste două zile – la o săptămână de la ultima. Înainte se ducea acolo o dată la două sau trei săptămâni. Accelerarea programului, cu tot cu veştile de dimineață, trebuia să însemne ceva… dar ce?

Becky avea să pună prea multe întrebări despre lozul cu „scutirea de şcoală” pe care îl trăsese. Terry avea de gând să-i spună că era o confirmare a faptului că şcoala era mulțumită de lucrările ei.

Dacă îi mai rămânea timp după ce termina cu tacâmurile, avea în geantă ediția veche din *Frăția inelului.* Putea să înceapă capitolul doi.

Clopoțelul de deasupra uşii a sunat şi Terry a zâmbit când l-a recunoscut pe Ken.

— Bună! a spus ea, ieşind de după tejghea cu un meniu şi nişte tacâmuri. Mă bucur să te văd aici. Aşază-te oriunde vrei!

O clipă, Ken a rămas în dreptul uşii, apoi a luat-o spre dreapta. S-a strecurat la a doua masă.

— Asta e perfectă.

Terry a clătinat din cap amuzată. A pus pe masă meniul şi tacâmurile.

— Dacă spui tu. Ce pot să-ți aduc?

— Nimic, a răspuns el.

— Nimic?

Terry nu-l înțelegea.

— Atunci de ce ai venit la restaurant?

Clopoțelul a sunat din nou şi, când s-a întors, a văzut-o intrând pe Alice.

— Alice, i-a zis ea încet lui Ken când fata i-a zărit şi a pornit spre masă. Eşti aici să te întâlneşti cu Alice? E ceva ce ar trebui să ştiu?

Însă Alice s-a oprit lângă Terry şi şi-a pus mâinile în şold, peste salopeta unsuroasă.

— El ce caută aici?
Apoi a arătat spre locul din fața lui:
— E ocupat?
Ken a ridicat din sprâncene uitându-se la Terry.
— Nu, e doar al tău, i-a spus lui Alice.
Ea s-a aşezat.
— Aşa, a rostit ea şi s-a oprit, adunându-şi gândurile.
Terry voia să ştie ce căutau *amândoi* aici, fără să-şi fi dat întâlnire; era o coincidență prea mare. Dar când a ridicat privirea, a văzut încă o figură familiară pe trotuarul de afară – Gloria.
— Stai puțin, a spus Terry, iar clopoțelul a sunat din nou când a ieşit afară.
— Gaşca e aici! i-a strigat Gloriei. Ai vorbit cu Alice să vă întâlniți?
Gloria şovăia. Ținuta ei de azi era destul de lejeră. O bluză în culori pastel, înflorată, şi o fustă verde-închis, lungă până la genunchi. Se asorta cu poşeta.
— Ce e? a întrebat Terry.
— Nu vin de obicei în partea asta a oraşului, a răspuns ea. Nu m-am prea gândit înainte să vin încoace.
— E în regulă aici, a spus Terry, înțelegând la ce se referă. Nu o să ne deranjeze nimeni în privința asta.
Bloomington nu era segregat oficial în perioada aceea, cu excepția unor locuri precum cluburile exclusiviste şi terenurile lor de golf. Neoficial, majoritatea oamenilor rămâneau în cartierul lor şi respectau granițele rasiale. Campusul era locul protestelor importante inițiate de studenții negri care luptau pentru tratament egal.
Gloria a înaintat pe trotuar şi a intrat în restaurant după Terry. A clătinat din cap când i-a văzut pe Alice şi pe Ken.
— Credeam că glumeşti că sunt şi ei aici, a comentat ea uşor încruntată.
— Nici ei nu se aşteptau unul pe altul, a precizat Terry. Cel puțin, aşa cred.
— Nici pe tine nu te aşteptam, a spus Alice. Ce căutăm toți aici?
— Cred că asta am întrebat eu, a zis Terry. Fiindcă sunt singura care are motiv să fie aici.
Gloria s-a aşezat la masă lângă Alice. Terry a aruncat încă o privire în jur ca să se asigure că şeful ei era încă în spate, apoi s-a aşezat.
— O să vă iau comanda într-o clipă. Ce s-a întâmplat?

Gloria era tot încruntată.
— Tu ai primit o informare de la şcoală?
— Da, a răspuns Terry, neştiind de ce părea Gloria îngrijorată.
— Ce informare? a întrebat Alice. Putem să luăm nişte cartofi prăjiți?
S-a oprit şi s-a foit pe scaun, frângându-şi mâinile de parcă ar fi fost neliniştită. Era ceva nou.
— Stai, sunt buni aici?
— Sunt grozavi, a răspuns Terry şi s-a ridicat.
A notat comanda pe un bilet şi l-a dus la bucătărie. Câteva secunde mai târziu, friteuza a pornit şi mirosul îmbietor de grăsime sfârâind a umplut aerul.
Terry s-a întors la masă, dar nu s-a aşezat. La bucătărie lucrurile mergeau repede.
— Eu şi Gloria suntem scutite de la frecventarea cursurilor de joi.
— Şi eu, a adăugat Ken.
— Nu ştiam că eşti student, a spus Gloria mirată.
Ken şi-a împreunat mâinile pe masă.
— Nu mi-ați prea pus întrebări despre mine.
Alice a dat ochii peste cap.
— Ne temeam de ce-ai putea spune.
Ken s-a strâmbat la ea.
Alice a râs.
Gloria a pus mâinile pe masă.
— Nu doar că avem joia liberă. Mi s-a spus că viitorul meu academic e legat de experimentul ăsta.
— Când am întrebat eu, nu s-au exprimat chiar aşa, a spus Terry. Au zis doar că am joia liberă şi, ei bine, că trebuie să mergem în continuare… pentru notele noastre.
S-a oprit.
— O!
— Da, asta e partea cu viitorul academic.
Gloria a scuturat din cap.
— Nu-mi place.
— Dar o să fie în regulă, nu-i aşa? Oricum voiam să mergem… tu trebuia oricum să mergi pentru diplomă.
— Prea multe sfori înseamnă ceva.
— Că ceea ce facem e important, a spus Terry.

Gloria îşi examina unghiile.
— Poate.
— Tu de ce eşti aici? a întrebat-o Terry pe Alice.
— Ai zis că lucrezi aici, a răspuns ea, ca şi cum era evident. M-am gândit că, dacă ai avut tura asta săptămâna trecută, probabil o ai şi săptămâna asta.
— De asta am venit şi eu acum.
Gloria a strâns din buze.
— Dar cred că a vrut să spună de ce ai venit la ea. E o coincidență momentul ales, cel puțin pentru mine.
— Pentru mine, nu, a zis Ken.
S-a auzit vocea bucătarului.
— Gata comanda!
Terry s-a dus să ia cartofii şi s-a întors cu farfuria plină. Alice a luat un pumn de cartofi şi s-a strâmbat când a simțit fierbințeala. Era o masă solicitantă – Terry s-a întors cu apă pentru toți trei. S-a aşezat la loc, apoi a luat un cartof, a suflat peste el şi l-a mâncat.
— Deci au sunat la şcoala voastră şi l-au sunat pe unchiul meu, a spus Alice după ce a terminat de mestecat. I-au zis că s-ar bucura să-l plătească pentru zilele în care au nevoie de mine la laborator, dacă mă lasă să mă duc. El a fost de acord, dar a intrat la bănuieli. Nu prea îi plac oamenii de la guvern.
A mai luat un cartof şi a vorbit mai departe.
— Vouă nu vi se pare ciudat? Ce facem noi acolo? Unchiul meu a vrut să ştie despre ce e vorba şi i-am spus că-s „chestii de fete” ca să nu mai întrebe. Nu poți să vorbeşti cu altcineva despre asta pentru că o să aibă impresia că ai suferit un scurtcircuit în creier sau aşa ceva… şi am semnat documentele alea. M-am gândit să trec pe aici să discutăm.
— Nu-mi place că trec aşa peste noi, a spus Gloria. N-ar trebui să ne spună înainte să-i contacteze pe ceilalți?
Terry se întreba dacă şi ei avuseseră aceleaşi experiențe în timpul transei. Nu a apucat să răspundă, căci clopoțelul a sunat iar şi Terry s-a mirat să-l vadă intrând pe Andrew.
— Ce populară sunt azi! a spus ea. El e iubitul meu, Andrew.
El s-a oprit nesigur la marginea mesei.
— Andrew, ei sunt prietenii mei de la laborator, a spus ea. Ken, Gloria şi Alice.
— Avem o conversație privată, a spus Alice.

Terry a pufnit în râs.

— E în regulă. Puteți avea încredere în el. Ştie.

— Cam asta a fost cu hârtiile pe care le-am semnat!

Alice a ridicat din sprâncene.

— Îmi dai voie? a întrebat Andrew şi a aşteptat semnul lui Alice ca să ia un cartof. Despre ce vorbiți?

— Bună întrebare, a răspuns Terry. Despre ce vorbim?

— De ce e laboratorul atât de interesat dintr-odată să se asigure că nu renunțăm, a spus Gloria.

— M-am tot gândit la asta, a spus Andrew, trăgându-şi un scaun mai aproape de capătul mesei. Ați aflat cine conduce experimentul?

Gloria s-a uitat la Terry. Despre asta încă nu-i povestise lui Andrew.

— E o ramură a FBI-ului, a explicat Terry.

Andrew a înclinat capul.

— Asta nu mi-ai spus.

— Pentru că ştiam cum o să reacționezi.

Terry nu voia să se certe de față cu noii ei prieteni. Aparent, nici Andrew nu voia.

— Aşadar… nu credeți că e ciudat ca agenții FBI să-şi piardă timpul cu aşa ceva când e război? N-ar trebui să lucreze la arme sau la altceva mai important?

Ken a coborât glasul, deşi erau singuri.

— Poate chiar asta fac.

Terry a pufnit dispreţuitor.

— Cine e arma, eu sau Alice? Sau Gloria?

— Nu uita de mine, a spus Ken.

Andrew se uita când la unul, când la altul.

— OK, probabil că nu.

Gloria nu a comentat.

Niciunul nu a mai rămas multă vreme pe acolo, în afară de Andrew. Terry a plătit din bacşişuri cartofii lor şi nu s-a lăsat cuprinsă de griji. Avea să-i pună toate aceste întrebări, joi, lui Brenner.

4

Alice transpira în spatele genunchilor, exact la îndoitură, în timp ce mergeau pe holul alb al laboratorului către liftul lucios a cărui imagine o ura

acum. Genunchii erau un loc neplăcut în care să transpiri de emoție. Şi, de când începuseră să-i administreze şocuri electrice, îşi imagina că luminile din acest loc râdeau de ea, vorbeau despre ea, despre cum s-ar putea să fie şi ea una dintre ele.

Blocată aici pentru totdeauna. Forțată să lumineze întunericul. „Iluminare" era un cuvânt bun, totuşi. Îşi amintea cum descria preotul de la biserică manuscrisele iluminate pe care le văzuse într-o excursie misionară, iar imaginea pe care şi-o crease ea prin asociere cu expresia ținea probabil mai mult de miracole decât de realitate.

Gânduri asemenea celor despre luminile vorbitoare o făcuseră să se ducă la restaurantul lui Terry, ca o nebună. Se îngrijorase cu adevărat pentru telefonul primit de unchiul ei abia după ce auzise întrebările Gloriei.

— Eşti bine? a întrebat Terry, îndepărtându-se de Gloria şi venind lângă ea. Eşti foarte tăcută azi. Şi nici n-a trebuit să te opresc să umbli la vreo chestie electronică.

Doctorul Brenner a mişcat capul, aşa că Alice îl vedea acum din profil.

— Sunt bine.

Alice a dat din cap spre Terry, apoi spre Gloria şi Ken, care păreau şi ei îngrijorați.

— Eşti sigură că te simți bine? a întrebat Terry, punând mâna pe fruntea lui Alice.

Alice a tresărit şi a regretat că a făcut asta.

— Sunt bine.

— O să mă asigur că doctorița Parks îți ia temperatura şi ne spune dacă eşti sănătoasă ca să poți participa, a intervenit doctorul Brenner.

— Mulțumesc, i-a spus Terry. Dacă e bolnavă, nu trebuie să participe azi, nu?

— Sigur că nu, a spus doctorul Brenner calm.

Alice aproape îl credea. Era experiența lui Terry atât de diferită încât să-l creadă? Probabil că era.

Doctorul Brenner a tastat codul pe panoul de acces. Alice vedea fiecare deget mişcându-se de parcă o făcea cu încetinitorul. Când uşile liftului s-au deschis, şi-a imaginat cum desfăcea cu grijă întregul aparat, tăind cabluri pentru ca liftul să nu se mişte.

În curând, avea să se întoarcă în ea însăşi, căutând locul tăcut de sub tot restul, cu ruinele şi sporii mişcători. Problema era că nu în acel loc voia să meargă.

5

Halatele de spital pe care le purtau obligatoriu în timpul experimentelor reprezentau o jignire adusă demnității. Era o realitate, nu doar părerea Gloriei. Nu trebuia să facă un studiu ştiințific ca s-o dovedească.

Nu era prima dată când îşi punea întrebări despre protocoalele pe care le respecta laboratorul. Oare ea, Terry, Ken şi biata şi speriata Alice treceau prin aceleaşi experiențe? Nimic din acest laborator nu se potrivea cu aşteptările ei sau cu ce citise în cărți despre studiile ştiințifice, aşa că se îndoia cumva.

Nici măcar nu putea să nu mai vină… Nu acum, când notele ei depindeau de asta.

Unde merge mia, merge şi suta. Aşa se zice.

A împreunat mâinile în poală şi a aşteptat să vină tânărul doctor. Numele lui era Green[10] la fel ca vârsta. Era atent cu ea şi ea spusese o rugăciune de mulțumire în gând că nu fusese trimisă la Brenner. Câteodată îl putea întreba ceva pe Green şi primea răspuns.

El a venit cu un clipboard într-o mână şi o hârtiuță, fără îndoială îmbibată în LSD, în cealaltă.

— Bună, Gloria! a spus el, de parcă aveau să bea ceai.

Ea a rămas cu mâinile în poală.

— Domnule doctor Green, mă întrebam… ați spus că ați studiat la Stanford, nu-i aşa? Dar doctorul Brenner?

El a lăsat jos clipboardul şi i-a evitat cu grijă privirea. Îşi suflecase mânecile dincolo de locul unde i se termina bronzul.

— Sincer, nu sunt sigur, a răspuns.

A luat o foaie de hârtie de pe clipboard şi i-a întins-o.

— Vreau să faci tot posibilul să ții minte informațiile de aici. Apoi, după ce doza îşi face efectul, o să te întreb despre ele. Obiectivul tău va fi să încerci să *nu* îmi spui nimic despre asta. Ai înțeles?

Gloria a luat foaia. Îi amintea de întrebările de la testele din liceu, dar era fie un fals, fie un raport militar real despre mişcarea trupelor inamice.

— Am înțeles.

Când a terminat, Green a schimbat foaia de hârtie cu una mai mică, cu un cerc galben în mijloc, iar ea şi-a pus-o pe limbă. Apoi a lăsat-o singură să „mediteze”. Puțin probabil.

Gloria s-a relaxat şi a repetat iar şi iar în gând informațiile de pe foaia pe

care el o luase ca să i se fixeze în memorie.

Cifrele ceasului de perete aveau tendința să dispară de parcă sângerau pe măsură ce LSD-ul își făcea efectul. Gloria a descoperit că, dacă închidea un ochi și aștepta cinci secunde, îl putea corecta. Așa că, atunci când a revenit doctorul Green, știa că trecuseră aproape trei ore de când luase drogul.

Era la apogeul transei sau aproape. Ceea ce explica luminile colorate care dansau în jurul lui. Transa nu avea niciun sens pentru ea și nu-i venea să creadă că i-ar face plăcere cuiva. Avea să se răzgândească doar dacă, prin experimentele la care participa, reușeau să găsească o aplicație utilă a drogului.

Se îndoia de asta.

El ținea clipboardul în mână și dădea din cap spre ea. Îl vedea în trei exemplare.

— Domnișoară Flowers? a întrebat-o.

Înainte îi spusese Gloria, era aproape sigură. Un infirmier înalt și bine făcut a intrat în cameră și s-a postat într-un colț.

— Da, a răspuns ea.

— Ne puteți spune, vă rugăm, unde se află trupele din sectorul nouăsprezece?

Privirea încruntată îl făcea să pară mai în vârstă. Îi spusese mai devreme să se împotrivească și ea se gândise la acest lucru când repetase. Voiau să aibă cel mai puternic control posibil asupra unui experiment despre obținerea de informații sub influența drogurilor, nu? Acesta trebuia să fie scopul.

— Mă tem că nu știu la ce vă referiți, a zis ea.

Sau cel puțin asta credea Gloria că a spus. Certitudinea lăsa loc nesiguranței după ce LSD-ul își făcea efectul.

El și-a tras un scaun de la birou și s-a așezat în fața Gloriei, care stătea cocoțată pe marginea tare a patului. Ea s-a întins să-și așeze fusta și și-a amintit de halatul subțire de spital pe care îl purta. Deodată, s-a gândit la cât de transparent putea fi.

Concentrează-te.

— Ești sigură? a întrebat el.

— Sigură?

— Că nu știi ce vreau să spun, despre sectorul nouăsprezece. Despre direcția în care se îndreaptă trupele.

— Sunt, a zis ea, cu un zâmbet vag, căci îşi îndeplinea sarcina foarte bine.

Green a aruncat o privire în spate, spre infirmier. Uriaşul a păşit în faţă. Părea prea mare să încapă în cameră, dar iată-l acolo, înălțându-se deasupra ei. O umbră. O amenințare.

— Eşti sigură că eşti sigură? a întrebat doctorul Green.

Voia să-i vorbească prin luminile colorate şi ceața drogurilor, să-i spună că nu aşa trebuia condus un experiment. Exprimarea lui era greşită. Folosea greşit nişte împrejurări care ar fi fost dificil de reprodus pe teren.

— Domnişoară Flowers? i s-a adresat Green. Unde sunt trupele?

Expresia uriaşului nu era un zâmbet, dar cu siguranță nu arăta dezaprobarea. *Îi face plăcere.*

Gloria şi-a amintit zvonurile şi studiile de caz despre care niciun profesor nu vorbea vreodată. Bărbați cu sifilis netratat. Sclavi vânduți doctorilor pentru experimente, cadavre negre la toate şcolile de medicină. În urmă cu doar zece ani, armata şi CIA eliberaseră țânțari infectați cu febră galbenă printre negrii din Florida. Pielea ei o făcea o bună candidată pentru studiu, pentru unii oameni, şi ceva de care te puteai dispensa, pentru o parte din aceştia.

Gloria şi-a dat seama că, pentru a rămâne în joc, trebuia să pretindă că nu ştia că era un joc. Nu aveau să fie niciodată mulțumiți să o lase să câştige o rundă. Nici măcar dacă era vorba de cele mai bune practici.

— Desigur! Nu mi-am dat seama la ce vă refereați! Se deplasează spre nord cu aproximativ şapte kilometri pe zi…

A întins mâna.

— Dacă-mi dați un creion, pot să vă desenez o hartă.

Doctorul Green a ridicat din sprâncene şi i-a zâmbit trufaş infirmierului uriaş. Acum infirmierul arăta dezamăgit.

— Foarte bine, a asigurat-o doctorul Green.

Scuze, s-a gândit Gloria la ei doi, *nu, nu e bine.*

6

Prima parte a transei lui Alice s-a prelungit într-o ceață calmă şi ea s-a relaxat. Poate azi nu avea să fie electricitate. Voia tava aceea cu scule ca să demonteze ceva în loc să stea în pat şi să lenevească. Dar a păstrat asta pentru ea, a păstrat totul înăuntru şi în tăcere, sperând că aveau să uite că

era aici până când venea timpul să plece.

Doctorița Parks îi luase o eprubetă de sânge, cum făceau o dată la câteva săptămâni, şi îl etichetase cu o dată şi cu numele lui Alice. Îi ascultaseră inima, îi verificaseră tensiunea, apoi îi dăduseră o doză din medicamentul acela rău. Uneori, Alice se gândea la tiparnița care tipărise anunțul ce ajunsese în garajul unchiului şi în atenția ei. La fel cum se întâmplase înainte cu liftul, îşi imagina că o dezasamblează încet, scoțând fiecare piesă până când nu se mai putea transmite niciun mesaj.

Asta o făcea să se gândească la experiența lui Ken aici. El părea la fel ca atunci când începuseră. Dacă *era* clarvăzător, atunci i-ar plăcea să-l pocnească în nas fiindcă le spusese în prima zi să se urce în dubă.

Alice, a auzit vocea mamei ei în gând, *noi nu lovim băieți.*

— Nici atunci când merită? a replicat ea.

— Ce-ai spus? a întrebat doctorița Parks, intrând pe uşă.

Cel puțin, aşa *credea* Alice, că abia intrase. Apoi şi-a dat seama că aşa era, pentru că în spatele ei se aflau doctorul Brenner şi infirmierul acela bărbos care era mereu lângă el. Infirmierul bărbos care aducea aparatul pe care voia cel mai mult să-l desfacă şi să-l strice. Cel pe care îl foloseau pentru şocuri.

— Nimic, a răspuns ea, dând din picioare şi ridicându-se în capul oaselor. Stați, credeam că o să-mi luați temperatura. Nu mă simt bine azi.

Doctorița Parks s-a încruntat.

— Ce simptome ai?

În afară de faptul că ochii mei văd ceva ca nişte morişti după mizeria asta?

Doctorul Brenner a păşit în față.

— E psihosomatic. Tratamentul te va ajuta.

Alice n-a reuşit să se abțină şi a pufnit.

Doctorul Brenner a ridicat din sprâncene atât de tare, încât păreau că levitează.

— Da? Pentru că, în calitate de medic, pot să-ți spun că probabil nu te simți bine fiindcă a trecut o săptămână de la ultimul tratament.

Mă simt mai bine în secunda în care scap de aici.

— N-ai vorbit cu nimeni despre asta, nu?

Doctorul Brenner a venit mai aproape, a făcut semn să fie adus aparatul şi a început să fixeze electrozii pe tâmplele lui Alice.

— Ştiu că nu trebuie să vorbim.

Nu vorbise. Se gândise că ar putea s-o facă în ziua în care se dusese la restaurant, apoi iubitul lui Terry spusese chestia aia despre arme şi ea îşi dăduse seama că poate începea să se simtă mai mult ca o armă decât ca o persoană, cu dorința ei de a dezasambla tot…

Era ridicol. Ştia că e ridicol.

— Bine.

Brenner a pus o mână pe umărul ei şi a împins-o încet în jos.

— Să creştem voltajul săptămâna asta.

Doctorița Parks a dus mâna la gât.

— Sunteți sigur că e o idee bună? Dacă nu se simte bine…

— O s-o înviorează imediat, a spus el.

Apoi i s-a adresat lui Alice:

— Nu-i aşa?

Ce putea ea să facă decât să dea din cap? A decis că în mod sigur nu avea să țipe sau să strige ori să scoată vreun sunet, dar apoi fulgerul a trecut prin ea şi Alice a icnit, iar scânteile au început să plutească în spatele pleoapelor.

Nu, nu scântei.

Acei spori în jurul cărora nu putea să-şi strângă degetele niciodată.

S-a dus în locul ei tăcut din interior, de sub realitatea de care tânjea să scape. Alice se simțea dezarticulată aici, în Dedesubt, cum începuse să şi-l imagineze, de parcă nu-şi găsea locul. Un vis cu ochii deschişi despre descompunere, plin de umbre.

Astăzi umbrele erau nemişcate, pereți şi ferestre crăpate, curpeni uscați. Alice se mişca prin roata de imagini din mintea ei căutând dovezi că era încă viață acolo, că ea era încă vie.

Drogurile de săptămâna asta erau *ceva.*

S-a întors în cerc, închizând şi deschizând ochii. Umbrele creşteau acum de câte ori clipea. Floarea-soarelui se ridica, lipsită de culoare. Amețea.

Alice s-a întors spre locul unde a simțit că se mişcă ceva.

Un monstru, lucios şi diform. Un vis. Un *coşmar.*

Genul de coşmar din acele benzi desenate citite de verişorii ei. Acel tip de creatură care apărea dacă dezasamblai o formă de viață şi o puneai greşit la loc; cu brațe prea lungi, cu capul ca o floare închisă la culoare.

Se întreba dacă şi el tânjea să dezmembreze lucrurile, la fel ca ea.

— Alice, mă auzi?

Vocea doctoriței Parks.

— Poți să deschizi ochii, dacă vrei.

Pălăriile alb-negru de floarea-soarelui se legănau, monstrul a dispărut printre ele. Fusese unul dintre ele de la bun început? Poate că da… Fluturii au țâşnit de pe tulpinile unduitoare ale florilor ce redeveniseră galbene-aurii.

Când a deschis ochii în lumea reală, în încăperea mică a laboratorului, l-a văzut mai întâi pe doctorul Brenner.

— Monştri, a spus ea. Normal că sunt în creierul meu.

Câtă vreme rămâneau acolo, totul avea să fie bine. Nu-i aşa?

7

Terry se pierduse într-un anumit moment, apoi în următorul şi în cel de după aceea, examinând podeaua, pereții, tavanul. Tavanul! În timp ce-l privea, tavanul se mişca precum cerul. Tot ce era obişnuit devenea extraordinar de ciudat prin lentila creierului ei îmbibat cu LSD. Până să-şi amintească ce voia să-l întrebe pe doctorul Brenner despre telefoanele primite de universitate şi de unchiul lui Alice, el ieşise din cameră.

Oriunde s-ar fi dus, infirmierul îl însoțea. Săptămâna asta se afla în camera mică de examinare, nu mai era nimeni în jur să vorbească atunci când Terry voia să facă ceva diferit, când îşi reamintea regretele.

Dacă nu-l întreba pe Brenner când se gândea la asta, ar putea să uite iar. *Testul cu LSD înseamnă să-ți aminteşti orice…*

Nu l-ar fi deranjat dacă se ducea să-l caute, nu? Nu credea. Nu-i spusese niciodată să rămână acolo.

Terry s-a ridicat şi s-a dus la uşă, unde mânerul s-a învârtit. Nu o încuiaseră. Era un semn: *Du-te!*

Când a ieşit pe hol, era singură. A început să meargă.

A luat-o pe primul coridor pe care nu mai fusese până atunci. Poate că biroul lui Brenner era pe aici? Faianța de pe pereți dansa în jurul ei.

A auzit zgomotul unei uşi care se deschidea şi zgomot de paşi, aşa că s-a lipit de perete. Un bărbat în halat a apărut de după colț în fața ei şi s-a îndepărtat pe coridor, departe de Terry. Ea a continuat să fugă, simțindu-se de parcă era într-un joc.

Uşa pe care venise el dădea în altă aripă. Avea unul din acele panouri de acces complicate alături şi… era încă întredeschisă. Oare putea să treacă?

A alergat şi s-a strecurat înăuntru chiar înainte să se închidă.

Da!

Alt coridor s-a desprins din primul aproape imediat, dar ea a mers înainte.

Camerele pe lângă care trecea erau goale, pline cu o varietate de aparate şi paturi. Apoi văzu una care nu era ca celelalte.

În camera respectivă era o copilă. Oare avea halucinații?

Nu, copila era tot acolo. Fetița stătea la o masă joasă, colorând atât de apăsat, încât aproape sfâşia hârtia.

Ce Dumnezeu?

Terry a ciocănit uşor şi a deschis uşa să intre.

— Bună! a spus ea, făcând tot posibilul să-şi păstreze vocea calmă, mângâietoare.

De ce era un copil aici, într-un loc unde se făceau experimente cu LSD? Fetița purta un halat la fel ca al lui Terry.

— Cine eşti tu? a întrebat fetița privind-o.

Terry s-a aşezat pe un scaun din fața fetiței. Ea era prea mare şi genunchii îi ieşeau nostim în afară. Pe fetiță nu părea să o deranjeze.

— Sunt o pacientă. Tu cine eşti?

— Kali.

Fetița s-a oprit.

— Ce este o pacientă?

— A, un om bolnav.

Fetița s-a încruntat. Terry a remarcat că desenul ei înfățişa un bărbat cu părul negru, pieptănat pe spate. Brenner? Aşa credea.

— Eşti bolnavă? a întrebat fata.

— Nu, a răspuns Terry. Sunt bine.

— Atunci de ce eşti aici?

— O, fac parte dintr-un experiment. Ştii ce înseamnă asta?

— Eşti un su-biect.

Fetița rostise cuvântul tărăgănat.

— Şi eu. Papá ştie că eşti aici? N-ar trebui să vorbesc cu oamenii.

Papá. Era copilul lui Brenner?

O umbră a trecut pe lângă uşa dinspre coridor. În mintea lui Terry a încolțit brusc ideea că nimeni nu s-ar bucura dacă o descopereau aici.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a ghemuit lângă Kali.

— Ce-ar fi să păstrăm secretă vizita mea? Trebuie să plec acum, dar o să mai vin să te văd.

— OK.

Fetița a ridicat din umeri.

— Îmi plac secretele.

Terry trebuia să plece, dar a rămas pentru o ultimă întrebare.

— Şi *tu* eşti un secret?

Kali a ezitat, apoi a încuviințat cu o mişcare din cap.

— Aşa cred.

— O să revin să te văd cât de repede pot.

Kali a dat din nou din cap şi a dus degetul arătător la buze, semnul universal pentru tăcere. Ar putea un copil atât de mic să păstreze un secret? Terry presupunea că un copil care se considera un secret probabil exersase mult.

La fel se întâmpla şi cu doctorul Brenner, şi-a dat ea seama.

CAPITOLUL PATRU
DESPRE OAMENI ŞI MONŞTRI

Octombrie 1969
Bloomington, Indiana

1

În weekend, Andrew plecase să-şi viziteze părinţii, aşa că Terry avea de aşteptat până să-i povestească despre descoperire. Ştia de la el la ce oră o să ajungă, aşa că s-a dus să-l aştepte în apartamentul lui. S-a repezit spre el de îndată ce a intrat pe uşă şi şi-a lăsat rucsacul pe podea.

— Are un copil acolo, Andrew! Un copil. O fetiţă.

— Bună, iubito! a zis el, evident bucuros să o vadă, dar şi zăpăcit. Ia-mă încet! Cine are un copil şi unde?

— O! a făcut ea, trecându-şi mâna prin păr. Scuze! În laborator… doctorul Brenner…

Nu ştia de unde să înceapă.

— Cred că avem amândoi nevoie de o bere, a spus el.

A mângâiat-o pe obraz şi a sărutat-o pe frunte, apoi s-a dus la bucătărie.

— Bună idee! a zis Terry. Îmi pare rău. Doar că eram nerăbdătoare să vorbesc despre asta.

— Nu le-ai spus prietenilor tăi din laborator? Mi-au plăcut toţi.

Andrew a deschis uşa, a găsit două doze pe raftul de sus şi i-a întins una lui Terry.

— Nu ştiu ce înseamnă… Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să păstrez secretul deocamdată. Dar nu mi se pare în regulă.

— OK, povesteşte-mi!

El a desfăcut berea şi s-au dus în living. Andrew s-a aşezat pe canapea, dar Terry era prea agitată ca să se relaxeze.

În timp ce se plimba prin cameră, descria rătăcirile alimentate de drog, cum ajunsese la Kali şi discuţia lor. A încheiat cu promisiunea ei de a reveni la fetiţă, apoi s-a oprit să ia o gură de bere.

— Sigur că e ciudat, a comentat Andrew de pe canapea. Crezi că mai ştie cineva că ai văzut-o? Nu i-ai spus doctorului, nu?

Terry a clătinat din cap.

— În niciun caz. M-am… temut să-i spun ceva. Mă bucur că nu m-au prins pe coridor.

El a întins mâna şi a mângâiat-o pe braț.

— Crezi că ai fi avut probleme?

— Nu ştiu.

Terry s-a aşezat în sfârşit lângă el.

— Probabil crezi că e numai vina mea. Că m-am oferit.

— Absolut deloc, a zis el, punându-i mâna pe genunchi. Până acum, doar ai văzut o fetiță. Presupunând că e fiica lui, ar putea fi bolnavă?

— Nu părea bolnavă. Dar cine ştie? Dacă e copilul lui Brenner, poate că face toate astea ca să găsească un leac.

Terry a lăsat capul pe spate.

— Dar nu mi se pare în regulă. A fost ceva… ciudat cu chestia asta. Camera ei mică… avea paturi suprapuse.

— Probabil ca să-i fie mai comod în timpul tratamentului… Poate ar trebui să-l întrebi despre ea?

— Poate.

Terry se gândea că acum o săptămână l-ar fi întrebat. Dar şi-a amintit nemulțumirea Gloriei că notele ei depindeau de experiment. Îi trebuiau mai multe informații.

— Ceilalți ce fac acolo? a întrebat Andrew, apoi a tras-o pe Terry pe podea, în fața lui, ca să-i maseze umerii. Ea nu-şi dăduse seama cât de încordați erau.

— Par în regulă. Alice nu se simțea bine, dar cred că e doar puțin răcită.

— Ai putea *să-i întrebi pe ei ce cred.*

Avea dreptate.

— O să-i întreb… Dar vreau să aflu mai multe şi despre scopul experimentului. De ce este secretizat? Are ceva de-a face cu copila asta?

— Iubito, motivul ar putea fi că le dau LSD unor adulți tineri şi sănătoşi?

Terry a oftat.

— Da, pare evident.

Şi atunci i-a venit o idee înfiorătoare.

— Dacă îi dau fetiței droguri?

— Cu siguranță, nu, a spus Andrew. Părea drogată?

— Nu, arăta bine.

Dar în siguranța lui, ea a auzit glasul mamei, în urmă cu mulți ani, spunându-i tatălui ei că lucrurile pe care le văzuse în război nu se puteau

petrece aici. Terry ştia că ei puteau face asta. Dar mai credea şi că oamenii puteau şi aveau să facă eforturi să-i oprească.

— Trebuie doar să văd ce pot să aflu, a conchis ea. Despre toate astea. Vreau să ştiu ce căuta ea acolo. Aşa o să mă simt mai bine.

— Ştii că am încredere în tine, a zis el, continuând să-i maseze umerii.

— Ştiu.

— Dacă trebuie să faci asta, atunci, fă-o.

Cine era Brenner şi de unde venise? Ce făcuse înainte? Terry avea tot mai multe întrebări cu fiecare secundă, ceea ce însemna că trebuia să găsească un loc care să-i ofere răspunsuri.

2

A doua zi, biblioteca era foarte animată. Nu trecuse mult de la începutul semestrului, aşa că erau încă vii intențiile tuturor de a ține ritmul şi de a ajunge pe lista decanului. Terry a aşteptat o bibliotecară pe rândul patru, lângă un raft înalt, plin de cărți îmbrăcate în piele.

A scos din geantă ediția veche din *Frăția inelului* şi a deschis-o la capitolul trei. Putea totuşi să mai progreseze cu Tolkien până progresa cu cercetările despre trecutul lui Brenner.

— Domnişoară?

Terry a clipit nedumerită, abandonând o scenă cu hobiți. Andrew nu se înşela – o prinsese acțiunea.

Bibliotecara avea o față obosită şi un coc prins în clame imposibil de desfăcut.

— Bună ziua! a spus Terry. Sper să mă puteți ajuta cu ceva.

I-a explicat că voia informații despre un doctor care se mutase recent în zonă – probabil profesor doctor, poate doar medic sau amândouă – şi despre cercetările lui din trecut.

— Şi nu ştiți unde a lucrat ultima dată sau la ce universitate a absolvit? Nimic despre specializarea lui?

Din tonul bibliotecarei se înțelegea clar că doar un prost nu s-ar fi deranjat să afle mai întâi cel puțin unul dintre aceste lucruri.

— Mă tem că nu. Dar s-ar putea să aibă ceva de-a face cu psihologia.

— Hmm.

Bibliotecara a privit pe lângă Terry la rândul tot mai mare din spatele ei.

— M-ați putea îndruma spre ceva care să mă ajute? a adăugat ea,

rugătoare. Nu mă deranjează să petrec ceva timp căutând.

Bibliotecara a dat aprobator din cap. A luat o foaie dintr-un blocnotes şi a întocmit o listă.

— Căutaţi în locurile acestea numele lui. Dacă avem ceva, ar trebui să fie aici. Succes!

Mai întâi a cercetat un raft plin cu cărţi groase numite *Cărţi publicate,* care s-au dovedit a fi titluri de catalog, autori şi edituri.

După ce a dat greş până a găsit volumul potrivit, a verificat în sfârşit la BR şi a găsit trei Brenner, dar niciunul nu era Martin. Prima încercare.

Următorul pas. A consultat lista şi a ajuns la *Personalităţi din America,* un catalog cu schiţe biografice, care părea să includă toate persoanele care fuseseră vreodată importante şi încă vreo câteva în plus. A dat peste o mulţime de cercetători, iar speranţa i-a înflorit din nou în suflet când a ajuns în sfârşit la B…

A recunoscut unele nume de acolo, dar nici de această dată nu l-a găsit pe Martin Brenner.

Bibliotecara scrisese o notă lângă ultimul titlu de pe listă: şanse slabe, dar merită încercat. A trebuit să se întoarcă la recepţie ca să întrebe unde erau dosarele. Ajunsă la etajul al doilea, a dat de un şir de dulapuri înalte, cu un amestec de pamflete şi articole ştiinţifice republicate. Colecţia era vastă, aşa că a verificat energic fiecare dosar. *S-ar putea să fie ăsta…* De câte ori dădea să sară peste unul, se oprea şi îl răsfoia.

Până să ajungă la capăt, avea degetele amorţite de atâta răsfoit. Luminile au clipit, apoi un anunţ pârâind prin sistemul audio i-a informat pe studenţi că peste zece minute biblioteca urma să se închidă.

Terry trebuia să accepte situaţia. Nu găsise nimic. Zero barat. Parcă Martin Brenner nici nu existase înainte să se mute în Indiana şi să preia laboratorul prestigios al guvernului. Evident că nu era aşa, dar ce putea face acum?

Bibliotecara i-a surprins privirea când se târa înapoi la primul etaj spre ieşire, iar Terry a clătinat cu tristeţe din cap. Bibliotecara a dat la rândul ei din cap, ca şi cum ar fi spus *Asta e.*

Numai că nu era genul de subiect „Asta e". A mers pe jos până acasă la Andrew, luptându-se cu oboseala.

— Ar fi fost mult mai uşor pentru hobiţi să rămână în Comitat, i-a spus ea când a deschis uşa. Dar nu rămân, nu-i aşa? Frodo primeşte inelul şi pleacă cu el.

— Ştiam că o să-ți placă, a replicat el, zâmbindu-i şi sărutând-o pe obraz. Anunță-mă când eşti gata pentru următorul volum. Unde ai ajuns?

— Sunt încă la început. Poate că hobiții sunt lipsiți de magie, dar simt ce o să se întâmple.

— Poți să treci peste partea cu Tom Bombadil şi Goldberry, dacă vrei. E cam mult.

— Acum e *imposibil* să sar peste Terry, a spus ea, apoi s-a oprit. Adică tocmai ai recunoscut că *nu* este o carte perfectă în toate privințele?

— Ha-ha, ce nostimă eşti!

Apoi a prins-o în brațe, gâdilând-o până a auzit-o râzând, la fel de priceput ca orice Făt-Frumos care o trezeşte pe prințesa fermecată cu un sărut.

Atingerea lui o trezise la viață. Exista o lume întreagă în jur, nu doar laboratorul, visele psihedelice febrile şi copila misterioasă. Nu trebuia să uite asta.

3

Terry bătea cu degetele în patul din camera mică, dar s-a oprit când ochii doctorului Brenner s-au îndreptat spre ele. Curcubeiele unduitoare păreau să radieze din mâna ei chiar şi după ce a încetat să o mişte.

— Încă mai eşti neliniştită din pricina medicamentelor? a întrebat doctorul Brenner cu un zâmbet reținut care-i spunea cât de ridicolă ar fi îngrijorarea ei.

— Nu chiar.

Ceea ce era destul de adevărat; nu medicamentele o neliniştea u.

— Asta e bine, Terry, a spus doctorul Brenner. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

A simțit un fior rece de paranoia. De ce o întreba asta?

— Bineînțeles.

El ezita, urmărind-o.

— Foarte bine. Pentru că munca noastră merge bine. Eşti gata să continui?

Ce este *munca noastră? Sau, mai bine zis, care e munca ta? Cine e Kali?*

Nu ştia cum să pună întrebări astfel încât să poată fi retrase dacă era nevoie – dacă trăgea concluzii prea repede avea să piardă ocazia să participe la ceva important. Însă ştia cum voia el să răspundă.

— Da.
— Bine.
A scos cristalul mic din buzunarul hainei şi l-a ținut în fața ei.
— Concentrează-te exact aici, concentrează-te şi, după ce te-ai concentrat, numără descrescător, rar, în gând, de la zece.
Nu avea chef şi, fiind mintea *ei,* era imposibil ca el să ştie dacă nu o făcea. A stat acolo, privind înainte, dar nelăsându-şi atenția să se fixeze asupra cristalului.
— Acum închide ochii.
Pleoapele i s-au închis, curcubeiele şi scânteile zburând în spatele lor.
— E timpul pentru următorul pas, Terry, a spus vocea doctorului Brenner, moale ca satinul. E timpul să vedem de ce eşti în stare. Ceea ce se întâmplă aici va fi secret. Vei păstra informația asta şi vei îndeplini o sarcină, dar nu-ți vei aminti că eu ți-am cerut-o. Înțelegi? Poți să repeți?
Terry trebuia să se străduiască să țină ochii închişi şi să nu-şi dea minciuna în vileag prin reacția ei. Ce era asta? Se mai întâmplase până atunci, când o mai hipnotizase cu succes? Ar fi trebuit să rămână trează, să fie mai atentă.
— Ceea ce se întâmplă e secret, a repetat ea. Voi reține informația şi voi îndeplini o sarcină, dar nu-mi voi aminti că mi s-a cerut.
— Bine, foarte bine.
A urmat un moment de tăcere, apoi a auzit cum se deschide uşa camerei. Infirmierul îi lăsase singuri, aşa că poate se întorcea. Ceva a zgâriat podeaua, apoi uşa s-a închis din nou. Inima îi bubuia în urechi şi se ruga să poată auzi cuvintele lui Brenner prin zgomotul acela.
— Terry, eşti gata?
— Da.
— Vei rămâne în stare de transă când vei deschide ochii.
El s-a oprit, dar ea nu era sigură dacă trebuia să-i deschidă sau nu, aşa că a rămas nemişcată. El a continuat:
— Acum deschide ochii.
Terry i-a deschis.
Doctorul Brenner stătea la o măsuță ce fusese aşezată în fața ei. Pe ea era un telefon negru, fără fir sau altceva. El a ridicat întâi receptorul, apoi un obiect atât de mic, încât ea nici nu-l văzuse la început. O bucată mică de metal negru, mai subțire decât o monedă.
— Vezi asta? a întrebat el.

Ea a dat din cap aprobator.

El l-a pus la loc pe masă, apoi a deşurubat capacul receptorului.

— Vezi cât de uşor se scoate? Atât de uşor încât oricine ar putea s-o facă, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Chiar şi tu poți s-o faci, a adăugat doctorul Brenner, punând bucata de plastic în receptor, printre metalul şi firele de acolo. Trebuie aşezată chiar aici, să atingă firele ca să se activeze.

Apoi a înşurubat capacul la loc.

— Şi o vei face şi tu, la fel cum am făcut-o eu. Înțelegi?

Terry a întins mâna să ia receptorul după ce el l-a lăsat în furcă, presupunând că se referise exact la acel moment.

— Nu, nu aici, nu acum.

Doctorul Brenner a dus mâna la buzunarul hainei, apoi a apucat-o uşor de mână şi i-a aşezat-o în poală. I-a strecurat ceva în mână şi, când a întors palma în sus, Terry a văzut un obiect identic cu bucățica de metal negru pe care el o introdusese în receptor.

— Vei pune acest dispozitiv în telefonul din birou de la Flowers' Flowers and Gifts, afacerea părinților Gloriei Flowers. Vei face asta înainte de următoarea şedință din laborator. Înțelegi?

Nu. De ce?

— Da, înțeleg.

— Bine. Închide ochii.

Şi i-a închis.

4

Terry conducea încet pe Seventh Street, de teamă să nu treacă de Flowers' Flowers and Gifts. N-ar fi trebuit să se teamă.

Clădirea mare avea o copertină lungă şi castanie, cu numele scris cu alb. Se vedea o vitrină cu dulciuri, alături de figurine, rame de fotografii şi mobilă sub cuvintele AND GIFTS. Pe cealaltă parte, cu intrare separată, era florăria, cu buchete colorate şi ferigi masive aranjate în vitrine. Adresa fusese destul de uşor de găsit în cartea de telefoane de la cămin, fiind însoțită de un anunț pe un sfert de pagină în care erau înşirate lucrurile pe care le vindea magazinul.

Terry a parcat lângă trotuar, peste drum de magazin şi a coborât din

maşină. Când a traversat strada, cei câțiva copii care jucau şotronul, trasat cu cretă pe trotuar, i-au aruncat o privire ce spunea: „Ce caută ea aici?” A dus mâna la buzunarul hainei, asigurându-se că micul dispozitiv de metal de la Brenner era acolo.

Uşa a scos un sunet de clopoțel când a deschis-o, iar aroma plăcută, dar puternică de flori proaspete i-a ajuns la nas.

O versiune mai vârstnică, dar la fel de dichisită a Gloriei s-a ridicat de pe un scăunel de după tejghea.

— Bun venit! a spus ea. Vă pot ajuta cu ceva?

Terry a înaintat nesigură pe culoarul din mijloc şi a răsuflat uşurată când a zărit-o pe Gloria stând în spatele mamei ei pe scaun.

Era ocupată cu o revistă de benzi desenate şi nu o remarcase încă pe Terry.

— Speram să stau de vorbă cu Gloria, a spus ea.

— Da? a zis mama ei întorcându-se.

Gloria a ridicat privirea auzind vocea lui Terry şi a lăsat revista pe scaun când s-a ridicat.

— Terry? Ce e?

Gloria a ieşit de după tejghea să o salute pe Terry. A zis apoi peste umăr:

— E o prietenă. De la experimentul de la laborator.

— Mă bucur să te cunosc, a spus mama ei – o primire mai caldă de data asta. Orice prieten al Gloriei este prietenul întregii familii Flowers.

— Mulțumesc, a răspuns Terry, simțind cum creşte greutatea obiectului din buzunar.

Apoi i s-a adresat Gloriei:

— Putem discuta între patru ochi?

— Mamă, vrei să te duci să vezi ce face tata ca să vorbesc cu Terry? a întrebat ea. Supraveghez eu magazinul.

— N-ai nimic de supravegheat până când nu ies oamenii de la serviciu. Mă întorc în câteva minute.

Mama ei a ieşit printr-un hol care făcea legătura între magazine.

— Acum, ce este? a întrebat Gloria, ridicând sprâncenele ca să sublinieze întrebarea.

Terry a înghițit în sec şi a scos dispozitivul din buzunar. A desfăcut degetele şi a întins palma ca să-l vadă Gloria.

— Ce-i asta?

— E un microfon, a zis Terry. Aşa cred, cel puțin. Brenner mi-a spus să-l

pun în telefonul vostru aici… Credea că sunt hipnotizată.

Gloria a clătinat din cap, uitându-se mai atent la obiect.

— Ce chestie drăcească, a murmurat ea. El credea că ești hipnotizată, dar nu erai?

Terry a încuviințat din cap, ușurată că Gloria nu o dăduse afară. Riscase venind aici, dar chiar dacă nu o cunoștea bine pe Gloria, nu avea de gând să o trădeze. Nu atunci când Brenner tocmai adăugase alte întrebări la cele pe care ea le avea deja.

— M-am prefăcut. Trebuie s-o fac înainte să mă întorc în laborator. A zis că e etapa următoare a verificării mele.

— Verificările lor sunt niște porcării, a spus Gloria. Asta e încă o dovadă. E cel mai puțin științific procedeu de care am auzit vreodată.

A întins mâna și a mișcat degetele.

— Dă-mi-l mie! Spune-mi ce să fac și o fac eu.

— Dar o să ai microfon!

— Îl las doar câteva zile, a explicat Gloria cu un zâmbet firav. Și-apoi, suntem un magazin de flori și cadouri. Dacă cineva vrea să asculte aceste telefoane, atunci nu are decât să se plictisească.

După ce a ezitat o secundă, Gloria a adăugat:

— Nu cred că este vorba de ascultat… vor să vadă dacă o s-o faci.

Terry se gândise la același lucru. Faptul că Gloria era de acord făcea să pară totul și mai probabil… și o tulbura și mai tare.

— Ție ți-au cerut să faci ceva de acest fel?

— Nu, nu încă, a răspuns Gloria. Dar experimentează cu amintirile noastre, cu mintea noastră… e logic că vor să ne controleze. Dacă ar *putea* folosi oameni obișnuiți să le facă treburile murdare… Ești sigură că nu a bănuit că te prefaci?

Terry chiar era sigură.

— Nu cred că avea habar. Și se presupune că am uitat că mi-a cerut s-o fac.

— Bine.

Gloria s-a dus la tejghea.

— Ar fi bine să ne grăbim. Mama o să se întoarcă în curând.

Terry s-a dus lângă ea la tejghea și a arătat spre receptor.

— Desfaci capacul de jos și lipești obiectul de firele dinăuntru. Așa o să funcționeze.

Gloria a scos capacul cu atenție.

Terry şi-o imagina pe Kali. Kali, la care nu reuşise să se furişeze din nou. Cum avea să treacă de uşa cu panou de acces? Nu putea să aştepte să mai iasă cineva. Şi nu avea idee *când* o să fie Kali în cameră. Putea să rişte şi să-i spună Gloriei despre copilă. Poate că Gloria ar fi avut o teorie despre ce căuta fetiţa acolo…

Gloria nu mai avea nevoie de alte instrucţiuni. A strecurat cu grijă bucăţica de metal înăuntru şi a aşezat la loc capacul receptorului.

— Asta e, a spus ea şi i-a zâmbit conspirativ lui Terry.

— Ar trebui să vii la petrecerea de Halloween a lui Andrew, a zis Terry brusc. Îi invit şi pe Ken, şi pe Alice.

— OK, pare distractiv, a răspuns Gloria.

Poate că până atunci Terry avea să-şi dea seama ce să le spună şi celorlalţi.

5

Halloween fusese întotdeauna sărbătoarea preferată a lui Alice. Nu o deranja să iasă în evidenţă, să fie diferită. Dar era o uşurare să aibă o zi în care să nu observe nimeni asta. O zi în care toţi ieşeau în evidenţă, vrând să fie altfel decât de obicei. În plus, avea şi ocazia să se costumeze.

Când salopetele erau hainele ei obişnuite şi cheile tubulare, accesoriile, reacţiile atunci când le schimba cu o rochie frumoasă se dovedeau uşor umilitoare. Lui Alice îi plăcea să se îmbrace elegant, însă nu-i plăcea felul în care toţi ceilalţi o tachinau. Cu afecţiune, însă substratul rămânea: *Nu eşti genul de fată care poartă rochii… Din coadă de câine nu poţi să faci o sită de mătase.*

Viaţa cerea compromisuri. Al ei era să nu-i spună nimeni câteodată „Arăţi drăguţ” fără să-i dea un ghiont şi să-i facă semn cu ochiul. O parte din ea voia să fie o adevărată Cenuşăreasă pentru petrecerea de Halloween a lui Terry şi a iubitului ei – dar, în cele din urmă, se temuse să nu aibă parte de aceleaşi priviri pe care le primea de la oamenii de la biserică atunci când purta cea mai bună rochie. Aşa că a ales alt personaj din visurile ei. Costumul avea totuşi puţin sclipici. Modificase un costum de Elvis dintr-o drogherie şi obţinuse unul cu guler lat, stele mari cusute ici şi colo la marginile de sus şi pantaloni albi evazaţi…

— Evel Knievel[11]! a exclamat Terry atunci când a deschis uşa apartamentului.

Muzica năvălea din interior, camera era deja plină de oameni. Fumul aromat se rostogolea afară.

— Alice, e perfect! Intră! Andrew, vino s-o saluți pe Alice!

Alice a zâmbit auzind că Terry ghicise personajul. În seara aceea, era într-adevăr îndrăznețul care făcea salturi cu motocicleta. Terry era desculță, cu blană lipită pe labele picioarelor, purta pantaloni suflecați şi o cămaşă veche. Avea părul aranjat în bucle mici, dat pe spate ca să se vadă urechile ascuțite de ceară.

— Dar *tu* cine ar trebui să fii? a întrebat Alice nedumerită.

Andrew s-a strecurat lângă Terry, iar înfățişarea lui plăcută era ascunsă doar de propriile bucle ridicole şi de costumul asemănător. El avea blană lipită de mâini.

— Ea e Frodo şi eu sunt Samwise Gamgee. Din cărțile mele preferate. Am lăsat-o pe Terry să aleagă, iar ea m-a făcut aghiotantul ei. Dar nu mă deranjează să fiu aghiotantul *ei.*

Terry a ridicat din umeri.

— Îmi place Sam.

— Şi mie îmi place Frodo. O să-ți aduc ceva de băut.

Alice nu bea, dar nu a comentat.

— Mulțumesc.

A zărit un tip cu mască de monstru, din plastic subțire, cu gura strâmbă şi dinți uriaşi. Dacă ar fi ştiut el cum arătau monştrii adevărați! Bucuria ei de a se costuma a pălit o clipă amintindu-şi de laborator. Locul acela întunecat şi lucrurile şi mai întunecate pe care le văzuse acolo…

Terry a luat-o de braț şi a condus-o înăuntru, închizând uşa după ea.

— Ken şi Gloria sunt deja aici.

O fată cu buze roşu-aprins, cu perucă lungă şi neagră, cu cărare pe mijloc, şi o rochie neagră, strâmtă şi lungă până la pământ, a întins mâna spre Alice cu degetele în jos.

— Morticia Adams. Mă bucur să te cunosc.

— Ea e colega mea de cameră, Stacey, a precizat Terry şi a surprins privirea cuiva peste umărul lui Alice. Mă întorc imediat şi o să-i găsim pe ceilalți. Urăsc petrecerile unde nu cunosc decât câțiva oameni.

Alice s-a uitat la camera plină şi la cei ce dansau şi s-a întrebat câți oameni cunoştea Terry şi la câte petreceri fusese. Trebuie să fie ceva obişnuit la facultate. Era prima petrecere la care mergea Alice în viața ei. Picnicurile cu biserica şi cartofii cu peşte nu intrau la socoteală. Bineînțeles,

acolo cunoştea pe absolut toată lumea.

— De unde o cunoşti pe Terry? a întrebat Stacey, ferindu-se de un tip cu machiaj de clovn şi cu o rochie care împrăştia lichid dintr-o cupă. De la restaurant?

Alice şi-a amintit brusc cum ajunsese Terry în laborator. Îi luase locul colegei sale de cameră.

— Experimentul, a rostit ea încet.

— Cum merge? a întrebat Stacey, bălmăjind deodată cuvintele. Terry nu vorbeşte niciodată despre asta.

Hm. Doar cu Andrew, nu cu colega ei de cameră.

— Ție nu ți-a plăcut? a întrebat Alice în loc de răspuns.

— Am simțit că-mi pierd capul şi nu în sensul bun.

Stacey a clătinat din cap şi a pufnit.

— Păi cam aşa e, a zis Alice.

Stacey s-a încruntat, dar tocmai atunci a reapărut Terry.

— Pe aici, a spus şi a tras-o pe Alice după ea.

Primele acorduri de chitară ale formației Beatles, *With a Little Help from My Friends,* au răsunat şi mulțimea de astronauți şi vrăjitoare, de fantome şi supereroi a aclamat. Când au început versurile, s-au pornit toți deodată să cânte despre cum să te descurci şi cum să te ameţeşti (ceva mai tare la partea respectivă) cu sprijinul prietenilor şi despre cum aveau nevoie de o persoană pe care s-o iubească.

Alice cânta versurile cât de tare putea, iar Terry făcea la fel alături de ea. Melodia lentă şi cântatul o făceau pe Alice să simtă că inima ei era mai bine, ca şi cum motorul corpului ei funcţiona din nou aşa cum trebuie pentru prima dată în ultimele săptămâni. A râs când s-a terminat cântecul, la fel şi Terry. Apoi Terry a condus-o din nou prin mulțime. Au ieşit în curtea mică şi comună din spate, unde era o masă de picnic şi un foc de tabără. Cerul nopții era senin, cu stele cusute parcă pe catifea.

Aşa erau mereu petrecerile? Te făceau să regreți c-ai venit într-o clipă şi să te bucuri nespus în clipa următoare? Alice era şocată. *Măcar port costumul potrivit pentru asta.* Knievel era celebru atât pentru că se accidenta, cât şi pentru că supravieţuia cascadoriilor sale nebuneşti.

— Alice!

Ken s-a ridicat de la masa de picnic. Părul îi cădea pe umeri ca de obicei. Nu se deranjase să-şi tundă barba de zile întregi. Purta un tricou cu Led Zeppelin şi blugi.

— Eşti îmbrăcat ca tine însuți? a întrebat ea, jignită. Ce tupeu, să vii la o petrecere costumată fără să depui niciun efort!

— E în regulă.

Terry încerca să potolească lucrurile, dându-şi seama că Alice vorbea serios. Era ciudat şi drăguț să fii înțeleasă fără să fie nevoie să te explici.

— O, nu, a răspuns el. Se presupune că sunt de la Antidrog.

Ea a mijit ochii.

— Deci eşti de la Antidrog şi în viața reală, nu?

— Nu.

Ken râdea, dar ea nu înțelegea de ce era amuzant.

— Eşti leneş, asta eşti, i-a spus ea.

Apoi a trecut pe lângă el când a văzut-o pe Gloria ridicându-se de la masă cu mâinile sus pentru a fi admirată.

— Ei, *ăsta* da costum! a exclamat Alice, dându-i roată Gloriei şi analizând costumul ei perfect de Catwoman. Versiunea Eartha Kitt{12}, cu salopetă mulată, neagră şi lucioasă, cu colier cu cercuri mari de aur şi curea identică. Avea o mască cu ochi de pisică, cu urechi şi tot tacâmul.

— Şi al tău la fel, a zis Gloria, zâmbindu-i lui Alice.

Andrew a venit lângă ele.

— Nu mi-a plăcut cum a fost săpată de lady Bird.

— Nu a făcut decât să spună ce gândeşte despre război, a confirmat Gloria.

Alice a dat din cap spre Andrew.

— Îmi placi.

Andrew i-a întins doza de bere pe care ea nu şi-o dorise şi a ciocnit-o de a lui.

— Am senzația că o să fii surioara pe care nu mi-am dorit-o niciodată.

— Nu, a spus Alice. Nu vreau încă un frate! E ultimul lucru de care am nevoie.

Terry a intervenit:

— Nu uita, are o Barracuda.

Alice ştia când să se dea bătută.

— Atunci, aş putea să mai am un frate onorific.

S-a aşezat la masa de picnic, iar Ken s-a întins discret şi i-a luat băutura din față. Surprinsă, ea s-a uitat la el şi l-a văzut cum ridică întrebător din sprâncene.

— Mersi, a zis ea.

— Îți aduc imediat nişte apă.

Alice l-a iertat că nu purta costum.

Terry şi Andrew au fost nevoiți să se întoarcă în casă şi să fie gazde bune, iar Alice s-a bucurat să împartă curtea cu singurii oameni pe care îi cunoştea la petrecere. Câtă vreme reuşea să nu se gândească la *felul* în care se cunoscuseră, era în regulă.

Alice s-a mirat că Gloria a acceptat să bea ceva când Terry s-a întors cu un pahar şi i l-a oferit.

— Noroc! a zis Gloria primindu-l.

Terry a ciocnit cutia cu bere de pahar şi au băut amândouă.

În afară de un cuplu care se săruta într-un colț al curții, doar grupul lor era acolo. Chiar şi Andrew intrase în casă. Alice trebuia să muncească devreme a doua zi şi plănuise să se distreze costumându-se, dar să plece devreme. Acum voia să rămână cât mai mult posibil. Inerția petrecerii.

— Spune-mi de ce-ți place biologia, a întrebat-o pe Gloria. Ce te-a făcut să o înveți?

— Ooo, şi eu vreau să aud asta, a zis Terry, aşezându-se lângă Ken.

El fusese foarte tăcut întreaga seară.

— Probabil vă aşteptați să spun celula sau miracolul vieții.

Gloria şi-a împreunat mâinile pe masă.

— Eu mă aştept să spui benzi desenate, a replicat Terry zâmbind.

— Sunt mulți oameni de ştiință în ele, a încuviințat Gloria, dar de obicei sunt personaje negative.

— Iar tu nu eşti un personaj negativ, a declarat Alice.

Era evident, dar tot a spus-o.

— Mulțumesc, a zis Gloria. În fine, biologia e felul în care noi toți funcționăm… şi totul în jurul nostru. Asta a fost la început, dar nu mai e acum.

— Ei bine, acum ce e? a întrebat Terry.

— S-ar putea să sune caraghios, a răspuns Gloria.

— Niciodată, a spus Alice din adâncul inimii.

— În regulă.

Dar Gloria studia cerul nopții în timp ce răspundea, de parcă nici ei nu-i venea să creadă.

— Oamenii lucrează împreună. Progresele ştiințifice se pot produce când oamenii folosesc aceleaşi standarde şi împărtăşesc descoperirile. Neînțelegerile personale nu contează atunci când totul merge bine.

Singurele diferențe se află în rezultate.

Alice era entuziasmată.

— Ce frumos!

Gloria zâmbea.

Andrew a ieşit iar din casă, împleticindu-se, şi s-a trântit lângă Alice.

— Despre ce vorbiți?

— Despre magia ştiinței.

Gloria nu a dat declarației grandoarea pe care o merita, dar Alice a adăugat:

— Cel puțin, a ştiinței bune.

Cuplul care se săruta dispăruse în ultimele minute, iar Alice şi-a dat seama că nu se mai auzea muzică dinăuntru. Iat-o aici cu singurii oameni care ar putea înțelege. În preajmă nu se afla niciun şofer să tragă cu urechea. Nici tehnicieni de laborator sau doctori cu aparate pe care ea şi-ar fi dorit să le distrugă şi să nu le repare niciodată.

Nu se gândise să spună ceva în seara asta. Dar aici, acum, putea să rişte.

— Vede vreunul dintre voi monştri?

Cuvintele i-au ieşit din gură destul de încet pentru ca noaptea să le înghită. O secundă, i s-a părut că poate nu o auzise niciunul dintre ei.

Terry s-a întors pe scaun ca să se uite la Alice.

— Monştri?

Alice putea să-şi retragă cuvintele, să păstreze restul pentru ea. Însă a continuat să vorbească.

— Nu mă refer la Brenner, Parks şi la restul personalului. Vorbesc despre ce văd în şedințele mele, când vine el şi îmi face şocuri, întrezăresc monştri, sunt rapaci şi nu se opresc. E ca şi cum ai privi printr-o gaură în realitate. Mă îngrozeşte.

Alice de-abia răsuflase, lăsase totul să iasă, cât de mult putea să îndure.

— I-ai văzut de mai multe ori? a întrebat Terry.

— Da, a răspuns Alice, refuzând să încerce să decodeze expresiile lor, recunoscătoare că era întuneric şi bucuroasă că tonul vocii lui Terry era neutru.

— Probabil e de la droguri, dar…

— Cum arată monştrii? a intervenit Ken.

— Eşti clarvăzător, n-ar trebui să ştii? s-a răstit Alice şi imediat i-a părut rău. Iartă-mă!

— Eşti speriată. La mine nu funcționează aşa, a zis el.

— Arată ca nişte coşmaruri, chestii din filmele de groază: înalţi şi deşiraţi, musculoşi, acoperiţi de piele şi solzi şi nu seamănă cu oamenii. Mă rog, cu excepţia unuia care merge ca un om. Aproape. Nu-i văd pentru multă vreme, dar îi văd mereu.

— Când spui că-ţi produce şocuri… vrei să spui că foloseşte terapia cu electroşocuri asupra ta?

Vocea Gloriei nu era neutră, era furioasă.

— Da, el i-a spus „electricitate". Cred că e din cauză că-mi plac aparatele – n-ar fi trebuit să-i las să afle nimic despre mine.

— Eu n-am văzut monştri, a zis Terry.

Alice simţea o greutate în stomac. N-ar fi trebuit să spună nimic.

Terry a vorbit mai departe.

— Dar… am întâlnit o fetiţă în laborator. Îi spune „papá" lui Brenner.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Ken.

— Mă gândeam eu că a mai fost ceva deunăzi, a zis Gloria.

— Nu era sigură cum să vă zică, a intervenit Andrew. Iubito, povesteşte mai departe.

Alice s-a aplecat în faţă. Nu era singura care avea un secret?

— Eu… voiam să-l întreb pe Brenner despre faptul că a sunat la şcoală şi la familia ta, însă am găsit copila. O cheamă Kali şi-i spune papá. A zis că e un subiect cum suntem şi noi… Andrew crede că e bolnavă sau aşa ceva.

— Ai văzut-o doar atunci? a întrebat Gloria.

— Nu m-a mai lăsat singură, a răspuns Terry. Şi ea era într-o aripă securizată – dincolo de un panou de acces. Am avut noroc că am ajuns acolo prima dată.

— *Şi* Brenner a încercat să te convingă să plantezi un microfon pentru el, a intervenit Gloria.

— Ce-a făcut?! a întrebat Alice.

Terry le-a explicat misiunea pe care o primise când credeau că e hipnotizată şi modul în care ea şi Gloria colaboraseră ca să finalizeze sarcina fără ca Terry să-i trădeze încrederea.

— Nu pot să cred că ţi-a cerut să faci asta, a spus Ken.

— Eu pot. În ce ne-am băgat? a întrebat Gloria. Asta e întrebarea.

— Nu ştiu, a răspuns Terry. Dar încep să cred…

A întins mâinile pe masă şi părea mai serioasă ca oricând, de parcă nu băuse niciun strop.

— Încep să cred că toată povestea e de rău augur. N-am găsit nimic

despre Brenner la bibliotecă. Trebuie să existe o cale să obţinem informaţii… Trebuie să aflăm cât de mult se poate despre ce fac ei.

S-a aşternut liniştea, iar Alice a aşteptat să vadă ce aveau să spună toţi.

— Ştiam eu, a rostit Ken.

Alice a dat ochii peste cap.

— Sigur că ştiai.

— Chiar ştiam.

Gloria a intervenit.

— Fără ceartă. Eu v-am spus de ce-mi place ştiinţa şi voiam să aflu mai multe despre condiţiile de laborator. I-am spus deja lui Terry… nimic din ce se întâmplă acolo nu e aşa cum trebuie. Mai ales când ştiu că-ţi fac electroşocuri, Alice! Nimic din toate astea nu ar trebui să se întâmple. Poate dacă lucrăm toţi împreună… putem afla răspunsurile pe care le caută Terry.

Alice era de acord, dar nu asta reprezenta principala ei preocupare.

— Monştrii pe care îi văd… cred… Dacă sunt cumva adevăraţi? Brenner ar putea… Dacă află, i-ar putea folosi. M-ar folosi pe *mine.*

Terry s-a întins şi i-a luat mâinile într-ale ei.

— Asta nu o să se întâmple. Nu o să-i permit.

— Nu o să-i lase, surioară, a întărit Andrew. Pot să-ţi promit asta!

Alice nu credea că era ceva ce puteau promite Terry sau Andrew. Dar a acceptat chiar şi aşa.

— Tu crezi că sunt adevăraţi? a întrebat Ken.

— Nu ştiu.

Acesta era adevărul. Însemna ceva şi faptul că întrebase. Alice începuse să se teamă că erau adevăraţi, dar nu era sigură.

— Aşadar, dacă toţi suntem de acord, ce facem?

— E o întrebare bună, a răspuns Terry. Trebuie să mă gândesc.

6

Brenner a întins mâna şi a luat un prosop mare pe care îl pregătise un laborant. Opt intrase prima dată în bazinul pentru inhibarea simţurilor şi el îi dăduse un stimulent specific ca să încerce să creeze o zi însorită în cameră.

Nu se întâmplase nimic şi simţea uşurarea în mişcările neliniştite din jurul lui. Sperase ca bazinul să-i sporească abilităţile. Personalul de faţă se temuse probabil de aceeaşi posibilitate.

— Opt.

S-a aplecat şi a vorbit într-un microfon legat la casca ei.

— Poți să nu mai încerci acum. Te scoatem noi.

Avea să înțeleagă dezamăgirea din tonul lui. Îi promisese o recompensă dacă reuşea. Şi se gândise cu atenție la ce i-ar putea oferi dacă îi reuşea o iluzie controlată – fără să o încurajeze să-i tot pună întrebări.

Dar nu avea să existe recompensă pentru lipsa rezultatelor.

La semnul lui, un laborant a deschis trapa bazinului şi a ajutat-o pe Opt să iasă. Ea şi-a smuls casca şi a aruncat-o spre laborant.

— Papá, nu mi-a plăcut asta!

El a văzut firicelul roşu-închis de sânge curgând din nara ei în aceeaşi clipă în care a început iluzia. Lumina puternică a soarelui îl orbea şi a mijit ochii. S-a tras înapoi, la fel şi asistenții.

S-a forțat să privească. O furtună de valuri puternice îi înconjura, arcuindu-se mult deasupra capetelor. A auzit un strigăt în dreapta, zgomotul paşilor cuiva care fugea… Trebuia să afle mai târziu cine era.

— Opt, a spus el pe un ton mângâietor. Impresionat!

Nu-şi dăduse seama că ea văzuse deja oceanul, dar avea sens. La urma urmei, se născuse dincolo de unul. Brenner urmărea pur şi simplu valurile cum cădeau peste ei. Apă nu exista, dar în jur totul arăta şi suna foarte convingător. De-abia distingea forma zidurilor şi contururile de dedesubt.

S-a ridicat, aşteptând în vârtejul creat de Opt în timp ce ea plângea cu suspine aspre şi mânioase.

— Brioşele, s-a răstit el după câteva minute în care ea a menținut iluzia.

A întins mâna după recompensă. A auzit un zgomot lângă el şi un laborant s-a întors, răsuflând din greu în timp ce punea pachetul de brioşe Hostess în mâna lui – preferatele lui Opt, ceva care să o mulțumească temporar, căci devenise din ce în ce mai insistentă cerând să aibă prieteni. Orice pauză de la aceste rugăminți era bine-venită.

Forța demonstrației ei era o revelație excelentă cu care să încheie săptămâna. Fusese deja încurajat de rapiditatea cu care Terry Ives îşi îndeplinise misiunea. Ea nu păruse să-şi dea seama de intenția lui de a-i reprograma creierul, prin sugestie, puțin câte puțin.

— Opt.

Brenner s-a apropiat cu grijă de ea. Sângele din nară i se scurgea spre gură, amestecându-se cu lacrimile. El i-a atins brațul.

— Am ceva pentru tine.

— Nu, nu, se văita ea, iar valurile se izbeau şi mai tare în jurul lor. Nu mă pot opri. Nu pot.

El a luat pachetul cu brioşe şi i l-a pus în mână, aşteptând. Fetița l-a apucat, aproape zdrobind dulciurile dinăuntru, apoi s-a prăbuşit în genunchi. Iluzia a dispărut.

El a îngenuncheat să-i dea prosopul. Ea l-a ignorat, tremurând în timp ce desfăcea pachetul. Şi-a înfipt dințişorii într-o brioşă, iar umplutura albă s-a scurs într-o parte. Trebuia să o disciplineze mai mult, dar asta funcționa. Devenea mai puternică. Şi coopera încă… mai mult sau mai puțin.

Aşa stăteau lucrurile deocamdată. Într-o bună zi, ea avea să o poată controla. Trebuia să aibă răbdare.

Opt mesteca. După ce a terminat o brioşă întreagă, a întrebat stins:

— Când se întoarce femeia să mă viziteze?

— Doctorița Parks? a întrebat el nedumerit.

Nu ştia că ea o vizita pe Kali, dar nu-l mira. Femeile şi slăbiciunea lor. Nu rezistau în fața unui copil.

— Nu, a răspuns Opt.

— Dar cine?

El s-a încruntat.

— Nu pot să spun. E secret.

Brenner a prins-o de braț şi a condus-o înapoi în camera ei, unde a ținut-o trează în următoarele treisprezece ore, refuzând să o lase să doarmă. Ea i s-a împotrivit cât a putut. Dar în cele din urmă a spus:

— Doamna cu halat de pacientă. A venit doar o dată. Mi-a spus că o să mai vină.

— Cum arăta?

— Drăguță, a spus ea. Era de treabă. Era un secret.

— Ai făcut bine că mi-ai spus, a zis Brenner. Noi doi nu avem secrete.

Opt l-a privit cu ochi limpezi, mustrători. *Ba da, avem,* se gândea; practic, putea s-o audă. Dar a păstrat gândul pentru ea, aşa că el a lăsat-o, în sfârşit, să doarmă. Când a ajuns în camera de control, le-a ordonat să revadă fiecare filmare cu camera lui Opt, să înregistreze toate persoanele care intraseră şi ieşiseră de când erau acolo.

Opt devenea mai puternică. Nu putea risca să-i încurce cineva treburile.

CAPITOLUL CINCI
NU DA ATENȚIE

Noiembrie 1969
Bloomington, Indiana

1

Principalul fel din meniul cantinei în seara aceea erau hamburgerii cu cartofi prăjiți. Mirosul de carne puțin arsă şi de cartofi prăjiți persista, amestecat cu apa de colonie, deodorantul şi transpirația mulțimii. Universitatea făcuse obligatorie vizionarea discursului către națiune al preşedintelui Nixon… de parcă asta îi putea opri pe protestatari.

Terry credea că se amăgesc singuri; nu lucra la restaurant în seara aceea, aşa că era la cantină. Înghiontită din ambele părți, nu avea destul loc să-şi pună tema pe masă. Dar nu se putea plânge – nu când cel puțin alți o sută de studenți trebuiau să stea pe podea după ce scaunele se ocupaseră. Un televizor atât de mic încât aproape nimeni nu putea să-l vadă fusese adus pe roți în fața lor.

Andrew trebuia să se întâlnească cu ea acolo, dar nu apăruse. Când îl sunase mai devreme la telefonul din cămin, Dave se lansase într-o tiradă despre cât de nedrept era că şcoala decretase că trebuiau să dea dovadă de respect pentru Nixon. Poate că Andrew avea de gând să nu vină în semn de protest. Spera să nu observe nimeni.

— Terry! strigă Stacey peste zumzetul conversațiilor, chinuindu-se să ajungă la ea.

În loc să ocupe un loc în spate, s-a strecurat între Terry şi străinul de alături şi s-a aşezat chiar pe masă.

— A sunat Andrew, a spus ea, aplecându-se în față şi ignorând privirile urâcioase ale celor din jur. A spus…

— Linişte, vă rog! a cerut la microfon un bărbat din personalul administrativ.

Microfonul a fost aşezat apoi în fața televizorului cu volumul dat la maximum. Nixon a apărut în mijlocul ecranului în Biroul Oval, cu fruntea mare şi nasul borcănat.

„Bună seara, dragi conaționali”, a spus el, iar stația de amplificare a

şuierat şi a zumzăit.

Stacey i-a şoptit la ureche lui Terry.

— Vin. Aici.

— OK, a zis Terry, neînțelegând insistența din glasul lui Stacey.

— Ssst, a spus peste umăr un băiat din fața lor, de pe podea.

Stacey s-a strâmbat în spatele lui, dar a tăcut.

Nixon a continuat să explice de ce erau încă în Vietnam, deşi promisese să-i retragă de acolo. Mulțimea privea neliniştită.

Uşile din fața cantinei s-au deschis şi trei siluete au intrat în fugă. Pe Terry a cuprins-o teama când a văzut că purtau măşti de Halloween… Apoi a recunoscut-o pe una dintre ele. Frankenstein. Alta era Nixon însuşi. A treia era Superman, cu şuvița neagră cârlionțată pe frunte. Toți trei bărbații purtau măşti rămase după petrecerea lui Andrew.

Stacey a ridicat din sprâncene spre Terry.

— Ți-am zis eu.

Mândria şi îngrijorarea se războiau în ea în timp ce protestatarii s-au înşirat în fața televizorului şi s-au prins de brațe. Administratorul a coborât, spunându-le să plece şi chemând paza.

— Nu-l ascultați! a strigat Dave pe deasupra vocii lui Nixon.

Apoi s-a auzit vocea lui Andrew:

— Gata cu minciunile! Puneți capăt războiului!

Câțiva studenți strigau în sprijinul lor şi scandau „Puneți capăt războiului!” Alții strigau să-l lase pe preşedinte să vorbească. Toți erau în picioare, înghesuindu-se agitați. Terry încerca să-şi croiască drum prin mulțime, dar degeaba. Paza a ajuns prima.

Nu, nu paza din campus. Polițiştii locali. Poliția era aici.

Ultimul strigăt al lui Andrew înainte de a i se pune cătuşe a fost un slogan pe care i-l arătase într-o fotografie cu un miting din Bay Area: „Frodo trăieşte!”

Terry a clătinat din cap. O copleşea mândria.

Îl iubea, amândoi erau nişte nebuni eroici.

Terry a ajuns la secția de poliție la treizeci de minute după încheierea discursului. Administratorul spusese că oricine pleca mai devreme avea să li se alăture arestaților. Becky nu ar fi fost de acord.

Aşa că aşteptase, puțin panicată, în timp ce Nixon pretindea că politicile lui reprezentau majoritatea tăcută a americanilor şi că cei care protestau

erau o minoritate care spera că avea să câştige într-o zi făcând gălăgie. Apoi plecase acasă să ia toți banii pe care îi avea, în caz că trebuia să plătească o cauțiune pentru Andrew.

Iar acum aştepta pe hol într-un loc care-i amintea de laboratorul Hawkins. Doar că nu prea strălucea de curățenie. Oamenii, unii în uniformă, intrau şi ieşeau.

— Pentru cine ai venit?

Polițistul de la birou avea sprâncenele atât de împreunate încât rezultatul era o figură permanent dezaprobatoare.

Terry a sărit în picioare, lipindu-şi poşeta de abdomen.

— Andrew Rich.

— A fost acuzat de tulburarea ordinii publice şi încălcarea proprietății. Universitatea vrea să-i pedepsească aspru.

Se temuse de asta. Era deja în perioadă de probă. *Concentrează-te pe problema urgentă.*

— Cât costă să-l scot?

— O sută de dolari.

Şocant de mult. Refuzul băncii de a-i deschide un cont unei femei tinere şi singure era deodată în favoarea lui Terry. Avea acces la bani, pe care îi ținea într-un plic, în sertarul cu lenjerie intimă. O să cheltuie şi ultima centimă câştigată la Hawkins, dar merita.

— O să plătesc în numerar.

— Bine, pentru că nu primesc cecuri de la o tânără fără aprobarea părinților.

— Părinții mei au decedat.

El a avut delicatețea să privească în jos spre birou.

— Îmi pare rău, domnişoară.

Terry a numărat banii şi polițistul i-a acceptat.

— Puteți să luați loc şi să aşteptați.

Ea a ezitat.

— Aş dori o chitanță.

Sprâncenele dezaprobatoare s-au ridicat, dar tipul i-a scris o chitanță. A făcut semn cu mâna spre zona de aşteptare.

— O să pun pe cineva să-l aducă imediat.

S-a dovedit a nu fi tocmai adevărat. Terry a aşteptat încă o jumătate de oră până ce o figură familiară a apărut însoțită de alt polițist. Fetei nu-i păsa ce credeau ei. A alergat şi l-a îmbrățişat.

— Iubito, a spus el încet, ar fi trebuit să mă laşi să rămân peste noapte. Cauţiunea a fost prea mare.

— Nici să nu aud.

L-a sărutat pe obraz şi şi-a strecurat mâna într-a lui, trăgându-l spre ieşire. I se părea esenţial să păstreze contactul cu el. Şi să iasă împreună din acest loc.

— N-ar fi trebuit să te aresteze.

— Ştiam că e posibil să ne aresteze.

Au ajuns afară şi Terry a inspirat aerul curat de parcă ea petrecuse două ore într-o celulă.

— Probabil te întrebi ce-a fost în capul meu, a spus Andrew. Am încercat să te sun. Motivul a fost tocmai ordinul că *trebuia* să urmărim discursul lui. Că trebuia să ne prefacem că înseamnă ceva. Eu… Trebuia să facem ceva!

— Ştiu.

Pentru Terry era foarte simplu. Înţelegea.

— M-am gândit la tine şi la laboratorul tău… cât de curajoasă eşti, a spuse el clătinând din cap. Nu o să se termine aici.

Se gândise la *ea.* Şi ştia că nu avea să se termine simplu.

— Să mergem acasă! A fost suficient pentru seara asta.

Dar nu era aşa. Posibilele consecinţe se agăţau de ei ca nişte umbre. Au rămas tăcuţi în maşina veche, cumpărată la mâna a doua, pe drum spre apartamentul lui Andrew şi al lui Dave. Dave şi celălalt prieten al său hotărâseră să rămână în închisoare peste noapte. Terry nu ştia sigur dacă era decizia lor sau mai degrabă refuzul părinţilor de a-i scoate pe cauţiune.

Terry a oprit în parcare, dar a lăsat motorul pornit. Andrew s-a întors şi a mângâiat-o pe obraz.

— Hei, salvatoarea mea, te pot convinge să intri? Să rămâi la noapte?

Întrebarea plutea grea între ei. Vedea nevoia din ochii lui.

Şi în ai ei se citea probabil acelaşi lucru.

— Credeam că nu mă mai rogi odată!

Tăcerea din maşină i-a urmat în apartament, în dormitorul lui Andrew, unde buzele li se atingeau deja. Îşi spuneau tot ce nu puteau spune cuvintele. Ameninţarea era oriunde nu îşi atingeau pielea. Lumea de afară voia să-i despartă, să tulbure ce aveau. Ameninţarea consta în ceea ce avea să facă şcoala ca să-l pedepsească pe Andrew, în Brenner şi în puterea laboratorului, dacă Terry trebuia să-i conteste.

Aşa că s-au împotrivit lumii exterioare în singurul fel în care puteau:

prefăcându-se că nu exista.

Şi, măcar pentru seara aceea, ar fi putut să nici nu existe.

2

Terry a tăiat o felie generoasă de plăcintă Hoosier cu zahăr şi cremă de brânză şi a dus farfuria rotundă de desert la ultima masă ocupată la ora prânzului. A trecut înapoi pe lângă tejghea şi a făcut un semn din cap spre Laurie, cealaltă chelneriță din tura de zi, care făcea şi plăcintele.

— Iau o pauză zece minute, a anunțat Terry.

— În regulă, scumpo, a spus femeia mai vârstnică. Du-te şi stai cu prietenii tăi.

Terry a luat un scaun şi l-a mutat la capătul mesei la care stăteau Ken, Gloria, Alice şi Andrew după ce îşi terminaseră prânzul. Sendvişuri BLT şi cola pentru toți. Fuseseră mai uşor de servit de data asta, mai ales fiindcă îi aşteptase.

— De ce ai vrut să ne vezi? a întrebat Alice fără vreun preambul. Ți-a venit o idee?

Andrew i-a dat un ghiont.

— Surioară, ştii bine că aşa e.

— Poate, dar numai dacă sunteți de acord.

Terry vorbea încet.

— Mă întreb… Presupunând că pot să ajung cumva în aripa unde am văzut-o pe Kali…

— Cred că pot să te ajut cu partea asta, a zis Alice. M-am uitat când Brenner a introdus codul. Nouă-cinci-şase-trei-nouă-şase. E acelaşi de fiecare dată. Probabil funcționează la toate panourile cu acces din locul ăla, aşa că ar trebui să poți intra formându-l.

O clipă de tăcere.

— Alice, a continuat Terry, nu o să încetezi niciodată să mă uimeşti. Trebuie să-l scrii pe ceva ca să-l pot memora.

— Sigur.

Alice a ridicat din umeri, puțin stânjenită.

— Doar observ anumite lucruri, atâta tot.

— Care e planul tău? a întrebat Gloria.

— Dacă am rezolvat asta… Dacă unul dintre voi ar putea crea o diversiune, aş putea să o găsesc pe fată şi să vorbesc cu ea, presupunând că

e acolo. Dacă nu e, aş putea căuta biroul lui Brenner, să cotrobăi puțin în el. Ştim că nu putem pur şi simplu să nu mai mergem…

— Eşti sigură de asta? a întrebat Andrew.

Terry se simțea extrem de iritată.

— Unu la mână, e implicat un copil şi nu ştim dacă e în siguranță.

— Şi doi la mână, a adăugat Gloria, nu o să fie atât de uşor. Noi trei am fi dați afară din şcoală şi asta, *dacă* ne lasă să plecăm.

— Cum adică să *vă lase* să plecați? a întrebat Andrew indignat.

Terry a întins mâna spre el ca să-i amintească să vorbească încet. El a coborât glasul.

— Aveți drepturi. Sunteți americani.

Gloria a zâmbit mucalit.

— Când e implicat guvernul nostru, cred că vei descoperi că drepturile noastre urmează deseori a fi definite.

Andrew a căzut pe gânduri.

— Nu-mi place chestia asta.

— Bine ai venit în clubul meu! a zis Gloria. Eu sunt preşedintă.

— Uitați, o să fac tot ce trebuie, i-a întrerupt Alice. Mor de nerăbdare să desfac liftul acela în bucăți. Probabil i-aş putea convinge să mă lase.

— Alice nici măcar nu e la şcoală, probabil ar putea să nu se mai ducă, a zis Andrew din nou.

Gloria şi-a dres glasul.

— Nu ai de unde să ştii. Oamenii ăştia au resurse.

Alice şi-a îndreptat spatele.

— Nu dezbateți treaba asta de parcă eu nu am de ales. Nu plec până nu pleacă toată lumea. Iar eu pot să le distrag atenția.

Ken a intervenit într-un târziu.

— Nu. Ai destule pe cap. O fac eu.

— Tu?

Tonul lui Alice era sceptic.

— Sunt grozav la diversiuni, omule!

A ridicat din umeri.

— Şi LSD-ul nu funcționează la mine. Doar simt că am nevoie de un pui de somn. Ei nu lasă decât un începător lângă mine. Nici nu ştiu sigur de ce sunt acolo, doar că trebuie să fiu.

Alice a oftat.

— Ei bine, dacă tu eşti diversiunea, să nu adormi, a zis Terry, simțind că

începe să piardă controlul asupra întâlnirii. Putem să stabilim momentul. Pot s-o întreb pe Kali despre „papá" şi ce se întâmplă cu ea în laborator. Dar… dacă găsesc biroul lui Brenner? Mi-aş dori să ştiu ce ne-ar fi de folos cel mai mult.

Gloria a pus coatele pe masă.

— Aş putea să vă ajut eu cu partea asta. Dacă poți intra în biroul lui, cele mai bune ar fi documentele cu protocoalele experimentului. Şi dosarele subiecților.

S-a încruntat.

— S-ar putea să fie nevoie să găseşti o cheie. Brenner nu e neglijent. Majoritatea oamenilor de ştiință ar încuia informațiile secrete.

— Eu pot să sparg încuietoarea, s-a oferit Alice.

La naiba, dar atunci…

— E un plan prea îndrăzneț, a spus Terry. Pun pariu că la Hawkins securitatea din jurul lui este suficient de bună, încât să nu se îngrijoreze în legătură cu biroul.

Gloria a ridicat două degete încrucişate.

— Cred… Aş putea să pun mâna pe câteva mostre din cocteilul de substanțe. În cazul în care am avea nevoie de dovezi sau ca să-l analizăm cumva.

— În regulă, a spus Terry.

Gloria a ridicat din sprâncene.

— Atunci avem un plan nesigur şi foarte riscant.

— Într-adevăr, a confirmat Terry.

Era mai bine unul nesigur decât deloc.

Alice i-a dat un cot lui Andrew.

— Am citit despre protestul tău, frățioare. Nu pot să cred că ai fost arestat. E totul în regulă?

Îngrijorarea ei evidentă i-a încălzit inima lui Terry. Erau poate singurele cinci minute de azi în care nu-şi făcuse griji pentru el.

— Sunt bine, a zis Andrew, lăsând capul în jos.

— Se întâlneşte cu consilierul şi cu decanul vineri. Sperăm să scape datorită celorlalți, a adăugat Terry.

Andrew a privit-o cu recunoştință.

Gloria a ridicat din nou degetele încrucişate.

— Da, a spus Terry. Acum avem nevoie de tot norocul din lume.

3

Ken a ieşit ultimul din dubă şi s-a grăbit să-i prindă din urmă pe ceilalţi ca să meargă împreună spre intrarea în laborator.

Toate împrejurimile îi deveniseră familiare ca propriul scris. Odată ieşiţi din oraş, apăreau câmpurile de porumb, urmate de păduri, apoi gardul de sârmă şi denivelările pentru reducerea vitezei, una, două, trei, în timp ce treceau de punctele de control şi intrau în clădire pentru LSD. Se simțea ca şi cum văzuse totul în frânturi înainte să fie conduşi acolo prima dată. Ştia că ceilalţi nu credeau că e clarvăzător. Nu conta ce credeau alţii.

Adevărul conta. Nu vedea monştri, dar avea senzații. Siguranța îşi găsea loc în pieptul lui. Avea vise amestecate cu fragmente de realitate. Sclipiri de intuiție. Acestea apăreau în mod imprevizibil – i se părea nostim –, aşa că nu era niciodată surprins dacă se ivea un indiciu sau nu.

Nu mințise nici când le spusese celorlalţi că ştia că vor fi importanţi unii pentru ceilalţi. Doar că… asta era cam tot ce ştia.

Aşadar, sigur, înțelegea de ce alţi oameni nu credeau că e clarvăzător. Poate nici nu era. Poate pur şi simplu nu exista alt cuvânt mai bun ca să-l descrie.

Protocolul de intrare căpătase şi el un ritm familiar. Fiecare fată îşi scana legitimația, apoi, la urmă, Ken. De obicei îi escorta şoferul, ducându-i la lift, unde Brenner sau unul dintre angajații lui îi aştepta. Şoferul, bineînțeles, era şi el infiltrat – era unul dintre infirmierii lui Brenner care aproape întotdeauna o ştergea cu Brenner şi cu Terry în orice cameră ar fi dus-o pe fată.

La fel s-a întâmplat şi azi.

Când s-au împlinit cele două ore de transă asupra cărora conveniseră şi a început să urle că pereții sângerau, tipul desemnat să-l supravegheze a început să se foiască neliniştit.

— Sângerează! Pe pereți curge sânge!

— Vorbeşte mai încet, a zis tipul agitat.

— Dă alarma! a urlat Ken. Trebuie să le spui tuturor! Invadatorii! Nu vezi sângele?

— Ăăă…

Bărbatul în haine de infirmier privea în jur ca şi cum l-ar fi putut ajuta cineva, dar erau singuri.

Acum avea Ken să scoată arma cea mai importantă – un pachet de

bomboane ZotZ. Cumpărase proviziile de Halloween pentru mama lui şi, când văzuse pe raft acest tip nou de bomboane, se simțise cucerit. Cumpărase trei pachete şi le pusese în sertarul de la birou, în camera de cămin. Înțelesese motivul abia când Terry spusese că avea nevoie de o diversiune.

Țipând şi acoperindu-şi buzele, şi-a îndesat în gură o mână de bomboane cu mijlocul acru exploziv şi le-a mestecat, apoi a dat capul pe spate pentru ca tipul să audă sfârâitul şi să vadă spuma. Se zvârcolea cât de convingător era în stare, imitându-l pe unchiul său când avea crize.

După cum anticipase, infirmierul, care era aproape un puşti, şi-a pierdut mințile.

— Cred că e turbat! a spus el înainte să iasă pe uşă.

— Sânge! Sânge! striga Ken, abia abținându-se să nu izbucnească în râs. A fugit pe hol şi a tras mânerul alarmei de incendiu de pe perete, apoi a fugit înapoi în sala de consultații şi a început să înghită şi restul bomboanelor, zbătându-se în convulsii pe podea.

Alarma urla şi infirmierul s-a întors în cele din urmă cu o doctoriță înaltă care s-a uitat o dată la Ken şi a spus:

— Trebuie să-l chemăm pe Brenner.

Infirmierul nu s-a clintit, aşa că ea l-a împins.

— Cheamă-l pe Brenner! Şi spune-i să aducă nişte sedative.

Ken s-a întors cu fața în jos ca să poată zâmbi.

Du-te, Terry, du-te! şi-a zis el. *Poți s-o faci!*

4

Terry a descoperit că totul părea diferit când aveai tovarăşi de arme şi un plan comun.

Simțea pe umeri o greutate deopotrivă mare şi mică.

Şi ceilalți credeau că Brenner era amestecat în nişte lucruri cu care n-ar fi trebuit să se ocupe. Întâlnirea cu Kali, mărturisirile lui Alice despre monştri şi electroşocurile lui Brenner nu făceau decât să-i ofere alte motive pentru care trebuia să descopere adevărul. Oamenii din zonă erau conservatori, în general. N-ar fi fost de acord cu transele cu LSD finanțate de guvern. Asta ar fi fost suficient ca să pună capăt la tot. Dar chiar şi Terry ştia că le trebuiau dovezi, nu ajungea doar cuvântul lor împotriva cuvântului lui Brenner. Şi oricum nu aveau o idee clară despre ce se întâmpla.

Ken promisese că ea o să-şi dea seama când va avea loc diversiunea – hotărâseră să se întâmple cât mai repede în timpul transei, încât Terry să fie încă în faza de urcare şi nu în cea de coborâre, când devenea obosită şi paranoică. Şi nu minţise. O alarmă de incendiu a urlat şi un infirmier tânăr a ciocănit la uşa camerei.

— E o urgenţă? Un incendiu? a întrebat Brenner.

Fusese mulţumit de relatarea ei că nu ştia nimeni că plantase microfonul şi părea să ştie deja că fusese montat. Slavă Domnului că Gloria se hotărâse imediat să o facă!

— Eu… nu cred. Am o urgenţă cu un pacient.

Infirmierul era îmbujorat şi se bâlbâia.

— Doctoriţa Parks m-a trimis să vă chem. Veniţi repede! A, şi a zis să aduceţi sedative.

— Pregăteşte-le! s-a răstit la infirmierul care-l însoţea, adică şoferul înalt şi bărbos.

S-a dus spre Terry şi a îngenuncheat lângă patul ei.

— Vreau să stai aici şi să te relaxezi. Alarma e doar în mintea ta.

— Doar în mintea mea, a spus ea, pe cât de euforică era în stare să pară. Ca muzica frumoasă.

— Să mergem!

Brenner le-a făcut semn infirmierilor să-l urmeze. Terry îi privea printre pleoapele întredeschise. S-a ridicat de îndată ce au dispărut dincolo de uşă.

Coridorul era plin de persoane care părăseau clădirea sau întrebau dacă trebuie s-o părăsească. Un paznic a trecut pe lângă Terry şi i-a spus unui angajat că sistemul de alarmă fusese declanşat manual şi că nu exista niciun incendiu. Ameninţarea era investigată şi alarma avea să se oprească în scurt timp.

Terry credea că ştie traseul spre locul unde o întâlnise pe Kali, dar a luat-o într-o direcţie greşită. Apoi încă o dată. Aproape abandonase orice speranţă când a recunoscut coridorul, aripa separată, protejată de panou. A fugit spre el şi a introdus codul dat de Alice.

Panoul a scos un bip şi uşile s-au deschis cu un clic.

Terry a trecut în grabă pe lângă uşile încăperilor goale până a ajuns la cea cu paturile suprapuse şi măsuţa cu creioane colorate. Dar Kali nu se vedea nicăieri.

Cel puţin, asta înseamnă că nu locuieşte aici. Terry nu reuşise să-şi scoată oribila idee din minte, oricât de improbabilă părea.

Aşa că pasul următor era să încerce să găsească biroul lui Brenner. Dacă fetița îl numea papá, trebuia să fie pe aproape, nu? Era ori fiica lui, ori importantă pentru el în alt mod.

Terry s-a întors din drum şi a încercat celălalt hol, dincolo de panoul cu acces. A ajuns aproape imediat la alte uşi cu alt panou, unde codul a funcționat din nou şi a prins curaj când a văzut că pe acest hol erau birouri în loc de încăperi goale. Lângă uşi erau plăcuțe cu nume.

Le-a verificat pe toate, rugându-se ca literele să nu mai vibreze şi să danseze, ştiind că LSD-ul nu avea să le lase să se oprească.

DR. MARTIN BRENNER. A pipăit cu degetele literele îngroşate.

Aleluia. A încercat uşa, care s-a deschis. Alarma de incendiu s-a oprit brusc, dar Terry ştia că Ken avea să facă tot posibilul să prelungească diversiunea. Totuşi, nu avea timp la nesfârşit. Nu-şi puteau permite ca Brenner să afle ce puneau la cale.

Nu încă.

A încercat sertarul din mijloc de la birou şi l-a găsit încuiat. *Gloria a avut dreptate.*

Dar câte dosare puteau să încapă? Era un dulap înalt de lemn în spatele biroului. A spus o rugăciune în gând şi a tras de al doilea sertar de jos.

Acesta s-a deschis. Terry a răsfoit dosarele, văzând cuvinte precum *MK ULTRA* şi *INDIGO* scrise deasupra, cu ştampila SECRET. Niciun cuvânt nu avea vreo semnificație pentru ea. A trecut mai departe, căutând termenii menționați de Gloria, dar nu a găsit nimic. A deschis următorul sertar.

Interesul ei a crescut pe măsură ce asimila ce descoperise.

Nu erau nume pe aceste dosare. Numere. *001. 002. 003.* Şi continuau aşa până la *010.* Sub ele scria *PROIECT INDIGO.* Alte ştampile cu SECRET în partea de sus a paginilor din interior. Dar descrierile fizice îi spuneau ce găsise. Greutățile scăzute. Înălțimile care porneau de la un metru. Şi vârstele notate cu *intrat la:*

4 ani.

6 ani.

8 ani.

Dacă detaliile astea reprezentau un indiciu, Kali nu era singurul copil implicat. Dar implicat în ce, mai exact? Notițele se concentrau mai ales pe progresul fiecăruia şi se părea că nu fusese prea mare. Cu excepția dosarului 008, care conținea notițe încurajatoare…

Nu ai timp să citeşti toate astea.

A închis sertarul.

Inima îi bubuia când a ieşit din birou şi a alergat pe coridor, apoi după colț, refăcând drumul înapoi. A riscat să o mai caute o dată pe Kali şi a găsit-o la masă, desenând, tot în halat.

S-ar putea să aibă programări în aceeaşi zi în care eşti tu aici.

Până să ciocănească la uşă şi s-o întrebe, o mână a prins-o de braț. Kali nu a apucat să o vadă, căci bărbatul îmbrăcat într-un costum ce nu-i venea bine a tras-o pe Terry pe coridor.

— Ce cauți aici? a întrebat-o el. E un sector restricționat.

Ea s-a străduit să găsească o explicație. Apoi şi-a dat seama că îi dăduse Ken acoperirea perfectă.

— Am auzit alarma şi încercam să părăsesc clădirea.

— Dar cum ai ajuns aici? a insistat el.

— Nu sunt sigură… cred că m-am luat după cineva.

Nu-şi dădea seama dacă o credea.

5

Alice trebuia să se abțină să bată din palme când alarma s-a declanşat şi a cuprins-o veselia. Un infirmier cu figură tânără şi panicată a apărut în uşă o clipă mai târziu şi, înainte ca doctorița Parks să întrebe măcar de incendiu, a implorat-o să vină să vadă alt subiect.

Pe Ken.

Reuşise. Ce zici de asta? Alice se gândise la planuri B şi C pe tot parcursul drumului până aici. Gândindu-se că acele cuvinte făceau să plutească în mintea ei versiuni gigantice ale literelor B şi C de parcă avioane le scriau pe cer. *Asta* era de la droguri. Încă nu folosiseră electricitatea astăzi, ceea ce însemna că nu aveau să apară nici monştri. Trecuseră două săptămâni; poate că monştrii dispăruseră.

A închis ochii şi s-a lăsat purtată de alarmă. Ce sunet hotărât! Greu de ignorat, puternic şi asurzitor, perfect pentru scopul în care fusese creat.

Alice aprecia eleganța.

Ceea ce însemna că a remarcat imediat ce s-a oprit. Cât timp trecuse? Nu ştia, dar doctorița Parks s-a întors cu un aer agitat. Dacă Terry mai avea nevoie de timp?

— Vreau să-l văd pe doctorul Brenner, a spus Alice, iar B-urile şi C-urile îi dansau în minte. Am ceva să-i spun.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună.

Doctorița Parks s-a încruntat privind înapoi, spre uşă. Infirmierul a intrat.

— Du-te după doctorul Brenner! i-a spus Alice. Am ceva de făcut. Am nevoie de electricitate.

Alice uitase să urmărească ceasul. Terry trebuia să aibă la dispoziție cât mai mult timp.

Toate obiectele din încăpere cu indicator sau cadran pulsau acuzator spre Alice.

— Adu-l pe Brenner! a cerut ea.

— Bine, a zis doctorița Parks.

Infirmierul a plecat.

Alice a gesticulat spre aparatul coşmarurilor ei. Crezuse întotdeauna că maşinăriile sunt bune, ordonate, dar aici aflase ceva ce ar fi trebuit să ştie. Orice lucru ar fi inventat oamenii, găseau ei o modalitate de a-l face să producă durere.

— Montează-l! i-a spus ea doctoriței Parks.

Doctorița a strâns din buze şi a clătinat din cap. A murmurat pentru sine:

— Să ceri terapie cu electroşocuri nu e normal.

Doctorul Brenner a intrat nervos.

— Ce e?

— Dați-mi electricitate şi o să vă descriu monştrii. Cred… că sunt reali.

Interesul i-a alungat enervarea. Doctorița Parks a terminat de potrivit firele pe pielea lui Alice. Avea o privire compătimitoare.

Nu, şi-a spus Alice, *să nu-ți fie milă de mine. Azi eu o să vă controlez pe voi.*

S-a pregătit pentru curentul care trecea prin ea, o încărcătură ca o baterie, apoi a povestit ce vedea. Imaginea unei păduri încețoşate prin care se plimbase cu verii ei. Apoi, o haită de câini cu multe labe. Câinii pe jumătate sălbatici, pe jumătate domesticiți pe care îi crescuse pe lângă garaj. Poate nu aveau să fie monştri deloc… Dar pe urmă n-au mai fost câini, doar *semănau* cu nişte câini cu patru picioare. Monştri mârâind, muşcând, luminile în culorile curcubeului jucau în aer în jurul lor.

Alice a deschis ochii să vadă dacă doctorul Brenner mai era atent.

— Rămâne fascinantă, a spus el.

Evident că el nu credea că monştrii erau reali. Şi poate că avea dreptate. Ea tot nu *ştia.*

— Trebuie să mă întorc la subiectul meu. Aştept un raport complet

despre orice alt lucru interesant care se mai petrece azi.

Efortul făcut ca să rămână concentrată a epuizat-o pe Alice. Când doctorița Parks i-a scos firele care o conectau la aparat, a început să moțăie – sau *a sperat* că moțăie – pentru că o morişcă de străfulgerări de electricitate trecea prin Terry în loc să treacă prin ea. Electrozi pe tâmplele lui Terry şi o siluetă neclară care, şi-a dat seama Alice, era doctorul Brenner ce stătea lângă Terry, în timp ce ea urla necontenit.

6

Gloria venise pregătită să se furişeze afară din cameră şi să încerce să găsească o cantitate însemnată de droguri. A atins clanța şi a răsucit-o, dar uşa era încuiată. Chiar în timp ce alarma de incendiu răsuna cu o disperare panicată.

Nu e un incendiu adevărat, şi-a spus ea şi a socotit cât a durat până când ei şi-au amintit să vină după ea.

Zece minute.

Zece minute în care a stat în sala de examinare încordându-se tot mai neliniştită. Când a sosit doctorul Green, cel uşor de păcălit, aproape se aştepta să fie toți duşi în şir şi… Nu ştia ce.

O informase doar că nu a fost cu adevărat un incendiu. Ea nu s-a deranjat să mai întrebe de uşa încuiată.

Şi, cel puțin, nu terminase ziua chiar cu mâinile goale. Se hotărâse să-şi păstreze cumpătul, aşa că ascunsese doza de LSD şi se prefăcuse că intră în transă. Se simțea şi aşa destul de paranoică. Doctorul Green nu observase nimic în neregulă şi o trecuse prin etapele de recitare. El chiar credea că asistă la un mare progres demonstrând cât de eficient poate fi interogatoriul sub influența drogurilor.

Aşa că avea o doză care să-i justifice eforturile.

Bineînțeles, niciunul dintre ei nu putea spune nimic pe drum. Conversația trebuia să aştepte. Dar, ca un acord tacit, au rămas lângă maşinile lor din parcare până când duba a plecat, apoi le-au lăsat în parcare şi s-au adunat sub strălucirea slabă a luminilor de siguranță.

— În primul rând, putem să-l aplaudăm pe omul zilei? a întrebat Terry, păstrând un ton degajat.

Ken s-a înclinat, îndoindu-se de mijloc, şi toți au aplaudat, dar niciunul din toată inima. Gloria credea că toți voiau să ştie dacă meritase riscul.

— Ei bine?

Alice se legăna înainte şi înapoi, tremurând de nelinişte. Gloria făcea la fel.

— Ai aflat ceva?

— Am aflat, a răspuns Terry. Dar tot nu ştiu ce înseamnă.

— Ce anume? a insistat Alice.

— Cred că lucrează cu copii. Nu doar cu Kali. Dar nu-mi dau seama de natura experimentelor.

La orice s-ar fi aşteptat, sigur nu era asta. Gloria şi-a lipit palma de abdomen, i se făcea rău. Şi-a amintit cum era să fii încuiat în camera aceea. Nu ar fi lăsat niciun copil cu oamenii ăia.

— Ce-ai descoperit?

— Dosare, cum ai spus tu, pentru mai mulți copii într-un experiment numit Indigo. N-am avut timp să văd dacă erau notițe detaliate în ele. Doar câteva observații despre progresele înregistrate, a spus Terry cu o îndârjire sumbră. Am revăzut-o şi pe Kali, dar n-am putut vorbi cu ea. Părea sănătoasă. Dar… mi se pare clar că ceva *chiar* se întâmplă.

— O să aflăm despre ce e vorba, a zis Alice cu vocea vibrând de emoția promisiunii făcute.

— Tu ce-ai făcut? a întrebat-o Terry pe Gloria.

Gloria se concentra asupra lui Alice.

— Poți să mă înveți să sparg o broască?

Alice a dat din cap încruntată.

— Bineînțeles. Precum cele din laborator?

Gloria s-a simțit mai relaxată.

— M-au lăsat încuiată în cameră când s-a declanşat alarma lui Ken.

— Uau! a exclamat Ken.

— N-a fost tocmai grozav să aflu asta, a spus Gloria. Aşa că n-am găsit nimic concret, dar am ascuns doza. O să încerc din nou săptămâna viitoare.

— Deci, ne întoarcem? a întrebat Terry.

— Nu avem de ales, a răspuns Gloria. Nu s-a schimbat nimic.

— Dar măcar acum ştim unde să căutăm dovezi, a replicat Terry, dând altă interpretare lucrurilor. Codul lui Alice a funcționat. Eu nu abandonez.

— Niciunul dintre noi nu abandonează, a adăugat Gloria.

— La naiba! a zis Ken când lumina unor faruri a trecut peste ei.

O dubă mergea în cerc. Pe întuneric, Gloria nu putea fi sigură. Se întorcea duba de la Hawkins?

— Ar fi mai bine să mergem. Aveți grijă cu toții, i-a sfătuit Terry.

Alice ezita.

— Eşti bine? a întrebat-o Terry.

— Foarte bine, nu-ți face griji pentru mine.

Alice a dat din cap într-un mod care o făcea pe Gloria să se gândească de ce întrebase.

7

Doctorul Brenner a intrat în camera de supraveghere la opt şi jumătate în seara aceea. Şirurile de stații de ascultare erau pline de angajați ocupați. Angajatul care-l sunase la birou să-l cheme – conform instrucțiunilor – s-a ridicat şi i-a făcut semn lui Brenner să ia loc.

— Vorbesc de vreo cinci minute, a spus bărbatul.

A pus căştile pe urechile doctorului Brenner, deşi Brenner ar fi putut s-o facă şi singur.

Brenner a auzit o voce de femeie pe care nu o cunoştea punând întrebări care nu-l interesau, dar avea să aştepte. Opt fusese extrem de bosumflată când se dusese la ea în cameră, după ce plecaseră ceilalți. O zi deconcertantă, în care fusese trimis când într-o parte, când în cealaltă. Încă nu înțelegea totul, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă.

Protejata sa, Terry Ives, fusese găsită plimbându-se pe holuri, departe de locul unde o lăsase. Urmase pe cineva într-o aripă securizată, mult prea aproape de Kali. Bărbatul, Ken, se pare că avusese o criză, dar fără efecte evidente ulterioare care să indice că aşa fusese. Brenner se obişnuise cu mintea surprinzătoare a fetei mecanic din oraş, dar azi chiar şi ea avusese solicitări. Singurul subiect neproblematic era biologa şi transmiterea liniştită a informațiilor descrise în timpul şedinței ei îl tulbura de asemenea.

Ceruse să fie monitorizate cu atenție liniile telefonice din căminul lui Ives şi din casa prietenului ei în seara aceea. Ceva din felul în care se prefăcuse nevinovată când se întorsese nu îl prea convingea. Acum fusese chemat să asculte o conversație cu sora ei din Larrabee.

— Terry, abia dacă ai scos o vorbă şi *tu* m-ai sunat pe *mine.* Ce s-a întâmplat? E vorba de Andrew? Când află?

— Mâine, a răspuns Terry.

— Mi-aş dori să se fi gândit mai bine.

Un pârâit uşor pe fir.

— S-a gândit. Pentru el a contat să-şi exprime părerea.

— Nu înţeleg de ce – ar trebui să nu se bage în necazuri şi să se bucure că e acolo. Nu o să pună capăt războiului purtând o mască la cantină.

Iritarea lui Terry se simțea în răspunsul ei.

— Poate că nu, dar e mai bine decât să nu facă nimic.

— Aici nu suntem de acord.

Sora ei a oftat.

— Nu vă puteți permite să fiți egoişti niciunul dintre voi.

El auzise tot ce trebuia. Şi-a scos căştile şi s-a ridicat.

— Mulțumesc. Continuați s-o ascultați.

A făcut o pauză.

— Cum se numeşte prietenul ei?

— Andrew Rich.

— Domnule? Cred că am găsit, în sfârşit.

Un angajat nou intrase să-l cheme.

Camera de lângă stația de monitorizare a telefoanelor găzduia filmările de la camerele de supraveghere din clădire. Verificarea fiecărei ore de filmare din camera lui Opt de la sosirea lor şi înregistrarea tuturor vizitatorilor le luase mult timp, chiar şi cu trei bărbați care se ocupau de asta.

Brenner s-a oprit în fața unui monitor unde o imagine încremenită îi arăta altă piesă care se potrivea cu conversația pe care tocmai o auzise. Theresa Ives stătea la o masă cu Opt. Purta un halat, deci reuşise să se furişeze.

— Când? a întrebat el.

— Acum două săptămâni.

O subestimase. Trebuia să recâştige controlul asupra ei.

Cel mai bun mod era să-i distragă atenția, să-i dea nişte probleme mai mari. Ştia ce era cel mai important pentru ea, pentru că îi spusese. Soluția era evidentă.

— Bună treabă, băieți! a spus el şi a pornit spre biroul lui de la etaj.

Odată ajuns acolo, şi-a sunat omul de legătură din Washington, omul care putea pune lucrurile în mişcare. Doctorului Brenner îi plăceau oamenii de acest gen.

— Îți cer o favoare. E vorba de un tânăr pe nume Andrew Rich.

Terry stătea pe canapea, aşteptându-l pe Andrew. Dave aştepta împreună cu ea. Ea venise imediat după ultimul curs, nerăbdătoare să afle verdictul.

— O să fie în regulă, a spus Dave pentru a treia oară. Mie doar mi-au dat una peste mână.

Părinţii lui Dave angajaseră un prieten avocat al familiei ca să contacteze universitatea în numele băiatului. Reuşiseră să-i convingă să renunţe la plângerea penală şi – sperau cu toţii – la orice acuzaţie gravă din partea şcolii. „Un colectiv studenţesc implicat, care săvârşeşte acte de nesupunere civilă ar trebui încurajat în vremurile de azi”, fusese argumentul.

Terry bănuia că părinţii lui Dave scriseseră probabil şi un cec gras pentru şcoală. Familia lui Andrew nu fusese încântată să afle că avea necazuri din nou. Nu sprijineau nesupunerea civilă, deşi îl adorau destul pe Andrew cât să-i ierte orice. Aveau bani, dar nu la fel de mulţi ca Dave. Al treilea prieten, Michael, fusese şi el iertat.

Aşa că Terry nu ştia de ce era atât de neliniştită. Andrew o să fie bine. Era logic. De ce nu putea credea asta? Şi simţi stomacul strângându-i-se. Poate din cauză că se certase cu Becky seara precedentă.

Andrew a deschis uşa din faţă şi a intrat. S-a dus la bucătărie să-şi ia o bere. S-a întors şi s-a aşezat, apoi s-a înclinat ca să pună capul în poala lui Terry. S-a uitat în sus la ea.

— Bună! a spus el. Ce privelişte frumoasă!

Ea aproape a zâmbit.

— Mulţumesc. Nu ne mai ţine în suspans! Ce s-a întâmplat?

Andrew s-a ridicat şi a desfăcut berea, apoi a luat o gură.

— Afară.

Terry se simţea amorţită.

— Cum? Afară?

— Te-au dat afară?

Dave clătina din cap, şocat.

— Te rog, spune-mi că glumeşti!

Ei îi tremurau mâinile şi nici nu se chinuia să le potolească.

— Aş vrea eu.

Andrew a ridicat din umeri.

— Ştiam că se poate întâmpla. O să accept consecinţele.

Consecinţele…

— Loteria recrutărilor se apropie. Săptămâna viitoare!

Terry ştia că nu-l ajuta spunând asta, dar cuvintele i-au scăpat înainte să

le poată opri. Îl vedea pe Andrew în uniformă de soldat. Nu se putea întâmpla una ca asta.

— Ştiu, a spus Andrew. Trebuie doar să sperăm că ăsta e ghinionul meu deocamdată. Mă pot reînscrie peste şase luni. Trebuie doar să aştept.

Dave devenise mai tăcut decât îl văzuse Terry vreodată. Şase luni însemnau o veşnicie pentru o persoană sănătoasă care stătea acasă când recrutarea se apropia.

— Ai putea să pleci în Canada, a spus ea.

— Nu, s-a împotrivit Andrew. Am familia aici. Rădăcinile mele sunt aici. Ştiam ce fac. Astea sunt consecințele. Nu o să-mi trădez țara.

Dave a clătinat iar din cap.

— Nu e corect, omule! Poate avocatul nostru reuşeşte să dea nişte telefoane… E vina mea.

— Nu, a replicat Andrew. Am dat şi eu un telefon.

Un val de mândrie a copleşit-o pe Terry. Aceeaşi mândrie pe care o simțise în cantină când ei dăduseră buzna protestând. Dar acum era mai mult. Poate că Andrew fusese răsfățat. Poate că îi fusese mai uşor în viață decât îi fusese ei, dar se maturizase.

— Te iubesc! a spus ea brusc.

Andrew a zâmbit. Un zâmbet adevărat.

— Şi eu te iubesc, scumpo. Vezi? Ziua asta nu e atât de proastă. Dar era. Micile victorii abia contau în războaie atât de mari. Era o zi foarte proastă.

CAPITOLUL ŞASE
DARURILE MINȚII

Decembrie 1969
Bloomington, Indiana

1

De pe o banchetă, la finalul turei, Terry privea pe fereastră aşteptând să vadă maşina sport a lui Alice. În clipa în care aceasta a apărut, Terry a sărit în picioare şi le-a făcut cu mâna colegilor.

— Ne vedem mâine!

— Noroc ție şi lui Andrew! i-a strigat bucătarul, un refren repetat de ceilalți oameni din sala de mese.

— Mersi, a spus Terry, primind toate urările de bine, căci o ajutau.

A alergat să se întâlnească cu Alice şi a sărit înăuntru de cum s-a oprit maşina.

— Am întârziat? a întrebat Alice.

— La timp, ca de obicei.

Terry trebuia să zâmbească.

Alice se oferise să o ia pe Terry după ce ieşeau amândouă de la lucru. Mergeau acasă la Dave şi Andrew să urmărească loteria televizată, care stabilea ordinea în care aveau să fie recrutați bărbații. Nu era o petrecere adevărată, doar o mică adunare între prieteni. Ocazia era prea tensionată pentru a sărbători.

— Gloria nu a putut să vină, a explicat Alice. Cei de la biserica ei urmăresc loteria împreună.

— L-ai întrebat pe Ken?

— Nu, dar dacă e clarvăzător, atunci nu are *nevoie* să urmărească loteria, nu? Şi, în plus, beneficiază de amânare, fiind student.

Alice a ieşit cu maşina spre autostradă.

— Cum a fost la lucru?

Amândouă vorbeau despre nimicuri. Din toate lucrurile posibile. Terry nu o auzise niciodată pe Alice flecărind până atunci, ceea ce probabil însemna că nu făcea asta decât cu oamenii pe care îi plăcea cu adevărat sau cu care se simțea în largul ei. Terry a zâmbit din nou.

— Aglomerat. Tu?

Alice şi-a frecat cu palma obrazul pe care încă avea o urmă de unsoare pe piele.

— Ne-a venit una greu de reparat azi-dimineață şi m-am luptat toată ziua cu ea. Dar în cele din urmă a cedat farmecelor mele.

Terry nu avea să se obişnuiască niciodată cu felul în care funcționa mintea lui Alice.

— A învățat ce e bine pentru ea.

— Da, aşa e.

Alice a luat-o pe un drum necunoscut – cel puțin, pentru Terry.

— O scurtătură, a explicat ea. Începe la opt?

— Asta spune toată lumea.

Terry fusese atât de îngrijorată toată ziua, încât ar fi putut la fel de bine să aibă o experiență extracorporală.

— Dacă nu merge bine, a spus Alice, am rude în Canada, verişori apropiați. Nu c-aş sugera că Andrew fuge de recrutare sau ceva de genul ăsta.

Terry a pufnit.

— Mi-aş dori să fie aşa. A fost prima mea sugestie, dar cred că o să meargă până la capăt, oricare ar fi verdictul.

— Presupun că aşa e.

Alice a clătinat din cap.

— Bărbații! Chiar şi cei buni îți fac viața grea.

A spus-o cu o asemenea convingere, încât Terry şi-ar fi dorit să ştie tot despre experiența ei în materie. Dar intrau deja pe strada din fața complexului de apartamente. Era o conversație pentru o altă zi.

Alice a parcat şi au coborât din maşină. Alice şi-a ridicat mâneca jachetei şi a spus:

— Mai sunt cinci minute.

Totuşi, s-au grăbit în tăcere. Când au ajuns la uşă, Alice a dat să ciocănească în clipa în care Terry a apăsat pe clanță.

— Am venit! a strigat Alice.

— Iubito!

Andrew s-a apropiat şi a sărutat-o pe obraz pe Terry. A întins mâna să bată palma cu Alice. Palma ei s-a lovit de a lui cu o plesnitură.

— Hei, surioară! Ați ajuns exact la timp.

Se prefăcea că era în regulă. Aşa se purta de când primise verdictul că

era exmatriculat. Trimisese cereri de angajare a doua zi şi avea deja un interviu pentru un post de manager de noapte la un motel local. Dar ea îi vedea pe față încordarea, cearcănele de la trezitul la trei dimineața şi privitul în tavan.

— Bărbații cu vârsta eligibilă pentru stagiul militar primesc locuri pe canapea, a spus Dave. E lege!

Stacey a încetat să mai umble la televizor ca să ridice mâna către Terry şi Alice.

— La fel şi iubitele lor, l-a informat Andrew pe Dave.

S-a aşezat împreună cu Terry pe canapea. Alice s-a aşezat lângă Terry.

— Cred că începe, a spus Andrew.

Acum nu-şi mai putea ascunde emoțiile. Terry a pus mâna peste a lui.

Stacey s-a întins şi a dat sonorul mai tare când au început Ştirile CBS cu anunțul că *Mayberry R.F.D.*[13] era precedat de o intervenție a crainicului Roger Mudd, în direct de la sediul din Washington al Serviciului de Selecție. O serie de oficiali aşezați la birouri şi un panou mare se vedeau în spatele lui. A anunțat că începea prima loterie a recrutărilor organizată în ultimii douăzeci şi şapte de ani.

— Ascultați-mă, a spus Stacey, lăsându-se pe podea. Roger Mudd e foarte sexy.

— Bleah, e de-o seamă cu taică-tu! a contrazis-o Dave.

Stacey a suflat peste unghii.

— Nu înseamnă că nu-i adevărat. Ce zici, Ter?

— Nu mi se pare.

Terry a râs cu jumătate de gură.

— Dar tu ce zici? a insistat Stacey uitându-se la Alice.

— Fiecare cu ce-i place.

Vocea lui Alice era neutră.

— Aşadar, Roger Mudd e doar al meu. Ştie cineva cum funcționează? a întrebat Stacey, dând din cap spre televizor.

Mudd a început să explice de parcă o auzise. Un bol mare era plin cu capsule albastre care corespundeau unei zile din an. Se extrăgea câte o capsulă odată şi apoi toți cei cu ziua de naştere corespunzătoare ştiau în ce ordine aveau să fie chemați. Primii, ultimii, undeva la mijloc.

— Se extrage primul număr.

Andrew o strângea pe Terry de mână.

Un bărbat a ales o capsulă albastră şi a întins-o unui bărbat de la birou,

care a deschis-o. Nimeni nu vorbea în timp ce aşteptau verdictul.

— Paisprezece septembrie… spunea bărbatul care citea biletelul. Paisprezece septembrie este numărul zero-zero-unu.

Altă persoană din birou a trecut la panou şi a scris data în timp ce era aleasă următoarea capsulă. Terry nu putea să respire. Nu ştia ce să spună. Andrew o strângea mai tare şi îl strângea şi ea pe el.

— Paisprezece septembrie? a întrebat Dave. Eu zic să transformăm totul într-un joc de băut. Bem dacă nu-ți anunță data naşterii.

— Atunci, o să trebuiască să beau, pentru că ziua mea e pe paisprezece septembrie, a zis Andrew.

Şi-a retras încet mâna dintr-a lui Terry.

— Se pare că am fost ales pentru prima rundă.

Tăcerea care s-a lăsat nu putea fi descrisă decât drept groază.

— Omule! a spus Dave şi a izbucnit în plâns.

— Hei, omule, e în regulă! a zis Andrew, cu vocea gâtuită.

— Nu, nu e! a replicat Dave.

Terry s-a ridicat şi l-a tras pe Andrew după ea.

— Stacey, Alice, o să-l duc pe Andrew afară un minut. Îl ajutați voi pe Dave să-şi revină?

Totul părea să se învârtă în jurul ei, dar acum devenise expertă. Nu era LSD. Era lumea ei care se prăbuşea.

Andrew a închis uşa în urma lor şi au rămas pe palier, expirând aburi în aerul rece.

— Îmi pare atât de rău, iubitule! a spus Terry.

S-au îmbrățişat.

— Ştiu.

— Nu suntem foarte siguri ce înseamnă… a început ea.

El a clătinat din cap, aproape râzând.

— Suntem destul de siguri. Am la dispoziție câteva luni, probabil. Nu mai sunt la şcoală şi o să fiu în primul grup chemat. Aş zice că ştim destul.

Lui Terry i s-a pus un nod în gât. Trebuia să vorbească cu el, să îmbunătățească situația cumva…

Dar nu era nimic de spus care să poată realiza asta.

— Uite, a zis el, avem prezentul. Trebuie să ne concentrăm doar pe el.

Ea a înghițit în sec, dând din cap.

— N-ar trebui să te consolez eu pe tine?

— Pot să vin cu nişte idei despre cum să faci asta, a răspuns el ridicând

din sprâncene.

El a ridicat din sprâncene.

Ea l-a împins uşor.

— Cum poți să te ții de glume într-un asemenea moment?

El a dat din umeri.

— Ce rost are să fii altfel?

Destul de corect – nu că ceva ar fi fost corect în toate astea. S-au întors în casă şi Dave a început să plângă din nou. Terry a rămas peste noapte, dar gândurile i se întorceau mereu la întrebarea cât timp mai aveau la dispoziție.

2

Alice plutea prin spațiu. Se întrebase dacă picioarele ei puteau atinge pământul de Dedesubt, unde monştrii trăiau şi prietena ei țipa. Nu puteau, bineînțeles. Nu cu picioarele navigai într-un vis, mai ales unul alimentat de LSD şi electricitate.

Spera să aibă din nou o viziune cu Terry, încă nesigură dacă fusese o halucinație, adevărul sau vreo versiune distorsionată a ambelor… Dacă reuşea s-o vadă din nou, poate îşi dădea seama.

Dar mintea ei nu coopera.

Frunzele uscate pluteau în aerul încremenit la fel ca ea, înconjurate de crengi agățătoare şi de liane uriaşe care smulgeau zidurile prăbuşite. Totul era moale, ceţos, ca şi cum ai fi fost blocat într-un vis…

Sau. O transă, şi-a spus Alice.

O uşă atârnând, spartă, din lemn crăpat, s-a despicat în două ca jumătățile unei inimi desenate. Dincolo de ea, era un loc de joacă pustiu, dintr-un loc cunoscut. Şcoala? Biserica? Apoi a dispărut şi acesta. Imagini neclare s-au perindat prin capul ei pentru o vreme care i s-a părut nesfârşită. Ce însemnau? Nu ceva ce-ar fi putut Alice să înțeleagă… Şi nu era nici Terry.

Dar era un chip pe care îl recunoştea.

Al lui Brenner.

S-a concentrat până a devenit mai clar. Ridurile de la coada ochilor. Cruzimea din colțurile gurii.

În fața lui, stătea o fată slabă cu părul castaniu, tuns scurt ca al unui băiat într-un halat de spital ca al lui Alice şi pe cap cu o cască metalică din care ieşeau fire.

Ce Dumnezeu?

Fata şi-a smuls casca. Alice a văzut numerele de pe antebraţul fetei. *011.*

La ce era martoră? Da, „martoră" era cuvântul potrivit. Se simţea ca o martoră. Cineva care trebuia să *depună* mărturie. Un copil Indigo, exact cum spusese Terry. Asta era probabil fata.

Deodată, Alice se afla pe un coridor lung şi, în capătul îndepărtat, fata a ridicat o mână străvezie şi a lovit cu putere un bărbat în costum de infirmier izbindu-l de perete. Cum era posibil?

Viziunea a început să se estompeze. Apoi a dispărut.

Alice a deschis ochii în propria cameră din laborator, în timp ce aparatul pe roţi, care producea electricitate, era scos din încăpere.

— Locul ăsta e malefic, a spus ea înainte să-şi poată înghiţi vorbele.

Se gândea la fetiţă şi la cel mai rău dintre oamenii răi, Brenner. Ce făcea cu ea? Oare era real ceea ce văzuse?

Doctoriţa Parks nu i-a contrazis afirmaţia. A strecurat degetele în jurul încheieturii lui Alice, un cerc uşor care să o aducă acolo, în prezent.

— O să-ţi iau pulsul.

3

Terry detesta mersul la laborator săptămâna asta în mod special. Detesta să fie departe de Andrew când orice moment părea să fie ultimul. Nu era ultimul – încă mai avea la dispoziţie puţin timp înainte să fie chemat cu adevărat să se prezinte la examenul fizic şi să înceapă procedura de înrolare, darămite să fie trimis în Vietnam – dar aşa *părea.*

Brenner i-a dat o ceaşcă cu un lichid amar, pe care ea l-a înghiţit. A întins mâna după hârtiuţa obişnuită de LSD, iar Brenner i-a dat-o. A pus-o pe limbă, ignorând gustul de chimicale.

— E ceva în neregulă? a întrebat Brenner.

A simţit grija din vocea lui, de parcă îi păsa. *Sigur.*

Terry o să-l întrebe în curând despre fată, despre *copii.* Însă inima ei era prea slăbită săptămâna asta, creierul prea concentrat asupra lui Andrew. Nu se simţea destul de puternică pentru încă o luptă, dacă întrebările ei se transformau în aşa ceva. A scuipat hârtia şi a aruncat-o în coşul de gunoi.

— Nimic despre care să vreau să vorbesc.

Nu fusese niciodată exagerat de dependentă emoţional. În liceu, îi picaseră cu tronc o serie de băieţi despre care era convinsă că aveau

profunzimi ascunse (nu aveau niciodată). Şocant la Andrew era că ea nu crezuse că o să fie interesant. Stacey presupunea că ei doi o să se placă reciproc. Când le-a făcut cunoştinţă, Terry a devenit şi mai sceptică. Era prea arătos, cu genele acelea lungi şi claia castanie de păr, cu maşina curată. Apartamentul din afara campusului. Se aşteptase să se dovedească a avea o personalitate ori dezagreabilă, ori plictisitoare. Să sărute oribil, pipăind-o, sau să fie un tip anost, care să vorbească numai despre el.

Dar Andrew vorbea despre politică, despre ştiri, despre cărţi. Despre muzică. A întrebat-o pe Terry ce făcea. I-a ascultat răspunsul. Îi păsa de lume *şi* îi păsa de ea. Săruta excelent. Se simţise în largul ei lângă el din primul minut.

Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie şi nici despre viitor. O înţelegere tacită apăruse totuşi între ei. Ei doi împreună funcţionau.

Trebuiau să aibă o discuţie mai serioasă despre ce însemna asta pentru cuplul lor… Terry ştia. Dar nu era pregătită şi nu voia să-l forţeze pe Andrew. Avea doar să stea acolo, să plece în călătoria psihedelică şi să observe. *O, ce bucurie!*

— Întinde-te, a spus Brenner, tăindu-i şirul gândurilor ca un cuţit.

S-a întins. Abia dormise în ultimele nopţi, toate petrecute acasă la Andrew. Când el a întrebat dacă cei de la căminul ei aveau să remarce şi să obiecteze, ea a râs şi a spus că probabil laboratorul o putea scoate din necaz. Deci la asta se gândea.

Nu era într-un loc bun. Deloc.

Era atât de obosită, încât întinsul pe pat părea să fie cea mai bună sugestie a zilei. S-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Poţi să dormi în timpul unei transe cu LSD? Putea să încerce.

Un sunet ca un hârşâit pe podea a tulburat-o. A deschis ochii şi l-a văzut pe Brenner stând pe un scaun prea aproape de pat.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea.

— O să încercăm ceva puţin diferit azi.

Brenner i-a făcut semn infirmierului să intre.

— Ce-ar fi să începi să-i iei probe de sânge?

Terry s-a ridicat în capul oaselor.

— Sânge?

— Prima şedinţă din lună, mai ţii minte? Întotdeauna vrem să vă verificăm nivelurile. Să ne asigurăm că sunteţi sănătoşi şi în formă, că nu aveţi o reacţie negativă la ceva.

Doctorul Brenner făcea totul să pară rezonabil. Şi ea chiar şi-a amintit că îi mai luaseră sânge şi înainte.

A dat din cap cu gâtul uscat. Infirmierul a adus trei eprubete goale şi ea a privit cum acul a alunecat în piele şi lichidul închis la culoare s-a scurs în prima eprubetă. El a umplut-o şi a schimbat-o cu alta. Stomacul i s-a strâns, apoi s-a liniştit.

Ciudat! Nu se simțea niciodată amețită când i se lua sânge; asta era problema lui Becky. Terry o ținea de mână şi vorbea cu ea, îi distrăgea atenția, iar Becky stătea să leşine până se termina totul. Nu suporta acele.

Terry simțea că o invoca pe sora ei. Orice îi dăduse Brenner săptămâna asta trebuia să fie deosebit de puternic. De obicei, dura mai mult până când drogul îşi făcea efectul. Moriştile se învârteau la periferia câmpului ei vizual.

— Acum, ai întrebări pentru mine? a spus Brenner.

Terry a auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se, probabil plecase infirmierul.

— Ai vrea să le pui?

Terry voia, dar îşi simțea limba grea.

— E un truc?

— Nu ştiu, este? Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu ce faceți aici… Cum e cu…

Terry simțea că o prinsese în capcană.

— Aş strica experimentul, dacă ți-aş spune. O să am nevoie să mă crezi pe cuvânt că munca noastră aici este crucială pentru siguranța națiunii. Nu poate fi tulburată pentru niciun motiv, înțelegi, nu-i aşa?

— Nu, nu înțeleg.

Răspunsese sincer. Asta avusese de gând? O parte înghețată din ea s-a gândit din nou la Andrew. Era oarecum mai puțin înspăimântător decât orice ar fi fost asta.

— Scopul tău nu este să ştii, Terry, a continuat Brenner. Înțelegi asta, măcar? Există consecințe ale faptelor tale şi ar trebui să ții minte asta.

S-a oprit şi s-a aplecat spre ea, afişând o expresie de compasiune.

— Înțeleg că ai primit nişte veşti proaste despre tânărul tău prieten.

Chiar şi prin ceața rotitoare de la marginea câmpului vizual, ea înregistra ce spunea el. Nu avea de unde să ştie asta… Doar dacă…

— Tu ai făcut-o.

Cuvintele i-au scăpat din nou fără să vrea.

Brenner o privea fix.
— Pun pariu că nu ştii ce-ai face fără el. Spune-o! Că nu ştii.
Nu putea să se controleze.
— Nu ştiu ce-aş face fără Andrew.
— O să afli.
El îi zâmbea.
— Acum, închide ochii şi mergi mai departe ca o fată cuminte. Am terminat cu tine… pe ziua de azi.
Ochii ei s-au închis şi a căzut într-un vis în stare de trezie.
Mergi mai departe, îi spunea creierul. *Depărtează-te de* el *cât de mult poți.*
Un spațiu care era peste tot şi nicăieri s-a ridicat în jurul ei. Un vid negru ca smoala. Avea picioarele în apă.
Asta părea real, nu ca drogurile. Nu ca amintirile.
Era mai în siguranță aici, mai mult decât în locul în care fusese. Nu era aşa?
O mână pe umăr a adus-o înapoi în camera în care se afla, de fapt. Se aştepta să fie Brenner, dar era Kali.
Terry s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat, cu ochii măriți, după Brenner. Nu era acolo.
A atins mâna lui Kali. Fata era reală.
— N-ai mai venit să mă vezi, a spus Kali.
Terry a făcut tot posibilul să înțeleagă ce se întâmplase, ce se întâmpla. Marginile vederii ei se învârteau ca nişte farfurii pe vârful degetului, răsucindu-se în aer… *Nu le scăpa… Nu le sparge…*
— Ce e cu tine? a întrebat Kali. Eşti bolnavă?
— Omul căruia îi spui papá – cine e? a întrebat Terry, căutându-şi întrebările. Tatăl tău?
— E papá, a spus Kali, ca şi cum răspunsul era evident şi întrebarea prostească.
A coborât glasul.
— Nu ştie că sunt aici.
O, *nu!*
— Este periculos, a spus Terry, deşi nu-şi amintea de ce. O să te caut eu, dar nu trebuie să afle că ai vorbit cu mine.
— El află tot.
Fata a ridicat un umăr.

— Nu există secrete față de papá.
Terry a clătinat din cap.
— Pot exista. E doar un om. Nu poate şti totul.
S-a oprit.
— Îți face rău? Papá?
Kali s-a încruntat, dar nu a răspuns.
— Dacă îți face rău… pot să te ajut.
Terry trebuia s-o facă să înțeleagă.
Fetița a scuturat din cap.
— Nu cred. Dar s-ar putea să te ajut eu.
Un câmp de floarea-soarelui galbene a crescut în jurul lor. Un curcubeu se arcuia peste vârfurile aurii.
— E frumos, a spus Terry.
S-a ridicat şi s-a întors în cerc, zâmbind.
— Cum?
S-a uitat la Kali în timp ce fata a ridicat mâna şi şi-a şters sângele de sub nară. Kali a închis ochii strâns.
Florile au început să se legene înainte şi înapoi. Curcubeul îi rănea ochii lui Terry.
— Eu o să-ți fac rău *ție,* a spus Kali aproape suspinând. Trebuie să plec.
Terry a ridicat o mână ca să-şi protejeze ochii când lumina s-a întețit. Inima îi bătea cu putere. Era ireal, dar ştia că se întâmpla.
— E în regulă. Ce-i asta? Cum poți să faci asta?
— E uşor de făcut, dar nu de oprit, a răspuns Kali. Trebuie să plec acum.
— Stai!
Terry a întins mâna după ea.
Kali s-a tras înapoi tremurând, iar umbrele au înlocuit luminile strălucitoare, s-au furişat în jurul lui Kali şi a lui Terry – o beznă fără formă.
— Nu, a spus fata.
Terry vedea în privirea lui Kali că voia să plece.
— Pot să te ajut, a spus Terry, nemaifiind sigură.
Kali a închis uşa de la coridor în urma ei.
Umbrele au plecat odată cu ea.

4

Brenner stătea de cealaltă parte a sticlei întunecate şi se uita la Opt şi la

Terry. Floarea-soarelui era ceva sentimental din partea lui Opt. Se putea preface că nu era atrasă de Terry, dar dezvăluise că o plăcea cu acest simplu gest. Apoi, totul scăpase de sub controlul lui Kali, cum se întâmpla mereu.

Nu avea o diversiune mai bună ca asta să o țină pe Kali ocupată. În unele privințe, Terry îi făcuse un serviciu… Avea să lase lucrurile să se desfăşoare câtă vreme beneficiile erau mai mari decât riscurile. Copiii care interacționau unii cu ceilalți îndeplineau o bună parte din sarcina de a-i distra. Opt, izolată, nu voia nimic mai mult decât tovarăşi, o familie. Îi promisese asta.

Brenner nu înțelegea copiii, pentru că nu simțea că fusese vreodată copil.

Se gândise să o dea afară pe Terry. Dar investise prea mult efort şi deja părea mai maleabilă; iubitul avea să plece în curând la război, datorită intervenției omului din Washington. Avea să fie mult mai dificil să o înfrângă la momentul potrivit. În schimb, îi dăduse un amestec nou de ser al adevărului odată cu doza de azi, care să susțină revelația tăcută că el fusese implicat în recrutarea lui Andrew şi că ea nu avea să facă față prea bine plecării iubitului. Apoi, cu oarecare mirare, o lăsase să o vadă pe Opt, care scăpase de supraveghetorul ei, din nou. Fusese alertat de îndată ce se descoperise totul, bineînțeles.

Se auzi un ciocănit în uşă, în spatele lui, şi infirmierul intră în camera micuță de observație. Ochii lui senini şi foaia de hârtie pe care o ținea în mână anunțau că avea veşti.

— Ce este? a întrebat Brenner.

— Nu o să vă vină să credeți.

Infirmierul i-a dat foaia.

Brenner a studiat rezultatele analizelor de sânge ale lui Terry. Totul părea normal; tensiune puțin crescută, era de aşteptat…

Apoi a văzut.

— E însărcinată, a zis el cu adevărat uimit.

De asta nu luai decizii pripite cum ar fi să elimini pe cineva pentru că dădea dovadă de acelaşi spirit care o făcuse de la bun început un candidat potrivit pentru experiment. Acum putea deveni gâscă cu ouă de aur, în mai multe privințe.

S-a felicitat singur că scăpase deja de tată. Diseară o să-i ducă o prăjitură lui Opt. O să-i spună că promisiunea avea să se îndeplinească. În sfârşit, pregătea un prieten pentru ea. Unul special.

Teoria lui fusese mereu că aptitudinile excepționale puteau fi încurajate

în condiții potrivite. Dar trebuia mereu să lucreze cu subiecții disponibili, niciunul cu un trecut curat. Însă acest copil… putea să înceapă să încurajeze aptitudinile acestui copil acum, din uter, în fiecare zi a vieții ei. Avea să se asigure că era specială.

— Va trebui să plece?

Infirmierul său era un soldat bun, dar nu chiar cea mai inteligentă persoană pe care o întâlnise vreodată. Potențial: mediocru, în cel mai bun caz. Dar făcea ce i se spunea fără să pună întrebări.

Supravegherea anunța că patru subiecți adulți se apropiau şi că trebuiau urmăriți. Alice avea să rămână aici până la urmă, când electroşocurile vor atinge un prag fără întoarcere. Nu era sigur de Terry şi de ceilalți… Dar nu avea să lase niciodată copilul să plece.

— Dimpotrivă, a zis Brenner. O să-i înmulțim protocoalele săptămâna viitoare şi în fiecare săptămână după aceea. Trebuie să o ținem aproape. Să nu spui nimănui despre asta.

— Da, domnule!

5

Terry a ştiut că se întâmplase ceva neplăcut şi cu Alice în clipa în care a văzut-o. Avea un aer agitat, era foarte încordată. Se juca puțin cu bretelele de la salopetă, apoi se oprea şi se uita la fiecare coridor pe lângă care treceau în drum spre dubă. Era târziu. Transele îi lăsaseră obosiți şi reticenți, pe toți în afară de Alice.

— Ce e? a întrebat-o Terry, vorbind încet.

De-abia aştepta să calce pe pământul de afară, chiar şi împrejmuit de gardul de sârmă. Avea să răsufle mai uşurată odată ce pleca din acest loc. O imagine cu floarea-soarelui, curcubeie… şi umbre agățătoare venind spre ea. Cum făcuse Kali chestia asta? *Şi ce era locul acela întunecat pe care-l vizitase cumva?* Partea din transa ei care părea imposibilă şi reală deopotrivă.

Lumea nu mai era la fel ca atunci când venise de dimineață.

Gândul la Andrew i s-a cuibărit în minte. Se întreba ce făcea el acum. O durea inima amintindu-şi că în curând avea să plece… şi ce insinuase Brenner. Dacă îl putea trimite pe Andrew la război, atunci ce nu putea să facă?

— Mai târziu, a spus Alice.

— Haideți, doamnelor! le-a îndemnat Ken, iar Terry şi-a dat seama că rămăseseră în urma grupului. A luat-o pe Alice de braț şi au mers înainte. Odată ajunse afară, a inhalat aerul proaspăt de parcă era parfum.

N-au schimbat nicio vorbă pe drumul spre casă, în timp ce peisajul le trecea prin față într-o pâclă întunecoasă. Terry l-a surprins de două ori pe infirmier uitându-se la ea în oglinda retrovizoare şi s-a prefăcut că doarme. Nu era greu, cu oboseala care o apăsa. Poate chiar a şi ațipit.

Când au ajuns în parcarea campusului, şoferul a coborât şi le-a deschis uşa. Se întorseseră mai târziu ca de obicei şi nu erau nici măcar cei câțiva studenți rătăciți care să se foiască pe acolo. Totuşi, Terry nu voia să rişte ca duba să se întoarcă, dacă încercau să discute acolo.

— Ar trebui să mergem undeva, a spus Alice după plecarea dubei. La Andrew?

Terry a respins propunerea.

— Nu vreau să-i mai dau altă bătaie de cap.

— Am putea merge la părinții mei, dar mă tem că nu ne-ar lăsa singuri destul cât să vorbim, a spus Gloria.

S-a uitat la Ken.

— Iar eu şi Terry nu avem voie să aducem băieți în cămine.

— Nici eu nu am voie să aduc fete, a zis Ken.

— Sau orice musafir atât de târziu, adăugă Terry căutând alt loc.

— Putem merge la garajul unchiului meu, a propus Alice. Am cheie.

Nimeni nu s-a opus. Aşa că Gloria, Terry şi Ken au format o coloană, mergând împreună în sedanul Gloriei, în urma maşinii sport a lui Alice, dincolo de marginea oraşului.

— Alice o să fie bine? l-a întrebat Terry pe Ken.

Spera cu disperare să aibă el un răspuns şi încă unul pozitiv. Ca să fie sinceră, ocazia de a întreba era motivul principal pentru care se oferise să meargă cu Gloria şi Ken.

— Nu ştiu încă. Aş vrea să ştiu.

— Şi eu, a adăugat Gloria. Am ajuns.

Un indicator uriaş din metal, plin de zgârieturi din capătul unei străzi neasfaltate anunța sosirea lor la ATELIERUL JOHNSON DE REPARAȚII, MENTENANȚĂ ŞI DEZMEMBRĂRI.

Terry nu încercase niciodată să-şi imagineze garajul unde lucra Alice, dar se aştepta la ceva care să semene cu locul unde se ducea cu maşina ei la reparat. Acesta era un depozit enorm, înconjurat de tractoare şi buldozere

dezasamblate. Camioane cu roți care i-ar fi putut zdrobi maşina. Sinistru, ca un cimitir de maşinării în întunericul tăcut.

A clătinat din cap. *Te pierzi cu firea. Adună-te!* Pe de altă parte, poate erau doar rămăşițele drogurilor de azi. Şi faptul că fusese martoră la un lucru imposibil. Umbrele acopereau intrarea în depozit, singura lumină de siguranță neputându-se măsura cu puterea nopții. Probabil că Alice cunoştea perfect drumul, pentru că nu a ezitat niciun pas. Terry s-a uitat cum s-a apropiat de clădirea din fața lor, iar după câteva clipe o uşă lată s-a deschis şi luminile s-au aprins înăuntru.

— După voi! a zis Ken.

Terry şi Gloria au intrat primele – uşa era destul de lată pentru amândouă – şi Terry a fluierat încet. Înăuntru erau şi mai multe matahale de maşini, înălțându-se şi părând şi mai mari cu un acoperiş deasupra. Atelierul cavernos mirosea a ulei, a praf şi a transpirație.

Alice repara chestiile astea. Lucra la ele. Era, cu adevărat, un fel de geniu.

— Alice, este… Chiar e extraordinar! a zis Terry.

Alice îşi încrucişase brațele neliniştită.

— Ştiu că nu e ca la facultate, dar…

— E incredibil! a comentat Gloria.

Alice a dat ochii peste cap.

— Linguşeala nu e necesară.

Gloria a clătinat din cap.

— Şi aici e o ştiință. Şi încă multă.

Alice a încuviințat, eliberându-şi brațele în sfârşit. Probabil fusese îngrijorată că aveau să se amuze pe seama ei. Alice a lor cea dură şi fragilă. Afecțiunea pentru fiecare dintre aceşti străini care îi deveniseră prieteni o copleşea pe Terry. Nu mai era nimeni pe pământ ca ei.

Terry, adună-te!

— Să-mi aduci aminte că am un radio pe care trebuie să-l repari, a spus Ken şi i-a făcut cu ochiul lui Alice.

Alice a ridicat degetul mare şi arătătorul şi le-a frecat unul de altul:

— Sigur… pentru un profit mizerabil de zece dolari, se rezolvă.

Atmosfera s-a relaxat puțin.

— Mă tem că nu am multe scaune să vă ofer.

Alice a aruncat o privire prin atelier, unde Terry nu vedea niciun scaun.

— Unchiul meu spune că încurajează oamenii să stea pe aici şi să-şi bage

nasul în treaba ta.

A arătat spre podeaua de ciment şi s-a aşezat, sprijinită de roata unei maşinării ca un buldozer.

Ceilalţi s-au lăsat în jos. Terry a ales să stea turceşte, sprijinindu-se cu o mână de podeaua rece. Gloria a urcat şi s-a aşezat pe bancheta capitonată a unui tractor de mărime medie. Ken şi-a întins picioarele unul peste altul lângă Terry.

— Ei bine, a spus Terry când a văzut că nimeni nu vorbea, suntem aici dintr-un motiv. Brenner ştie ceva. M-a… ameninţat. A făcut să pară că a avut legătură cu Andrew…

— Dar nu avea cum, a replicat Alice. A fost o loterie, o întâmplare.

Ken îşi freca buza.

— Ziarele scriu deja că nu a fost chiar atât de întâmplătoare pe cât ar fi trebuit să fie.

— Cum am mai spus, a adăugat Gloria, sunt oameni cu resurse.

Un val de emoţie a străbătut-o pe Terry, copleşind-o.

— E vina mea? a întrebat ea îngrozită.

Gloria a intervenit imediat.

— Nu, nimeni nu spune asta. Cu siguranţă *nu* e vina ta.

Slabă consolare.

— Mai am ceva să vă spun, dar, Alice, vrei să vorbeşti tu prima?

Alice a dat din cap.

— Am văzut ceva care ar putea fi mai rău decât monştrii.

— Ce? a întrebat Ken interesat.

— Brenner era cu o fetiţă…

Alice le-a povestit despre Brenner şi o fetiţă în halat cu o cască cu fire şi un tatuaj pe antebraţ cu 011. Alice a văzut-o folosindu-şi *puterile,* aruncând un om cât colo doar cu un gest.

— Părea un experiment. Nu pot fi sigură, dar părea foarte real.

011 îi amintea lui Terry de numerele din dosarele pe care le găsise în biroul lui Brenner. Asta însemna că şi Kali avea un număr?

— Kali a venit să mă vadă azi. Are puteri. Nu ştiu cum altfel să le descriu.

Terry le-a povestit pe scurt despre întâlnirea lor şi despre aptitudinile pe care fetiţa le demonstrase.

— Eu cred ce ai văzut tu, i-a zis apoi lui Alice.

— Hm, a făcut Gloria, trăgându-se de buză. Cum arăta fetiţa ta, Alice?

— Avea părul scurt şi castaniu – foarte scurt, ca al fraților mei sau ca şi cum fusese ras şi abia începuse să crească la loc. Mătuşa mea a avut cancer… Poate că… Era prea slabă, dar părea sănătoasă.

Alice a închis ochii şi i-a redeschis.

— Poate în jur de doisprezece sau treisprezece ani. Pielea albă. Ochi mari, pătrunzători.

Terry s-a încruntat. Presupusese că Alice avusese o viziune cu Kali.

— Şi Kali a ta? a întrebat Gloria.

— Nu, a răspuns Terry. Nu e ea. Nu poate fi. Ea e mai mică.

S-a aşezat în genunchi şi a ridicat mâna ca să arate cu aproximație înălțimea lui Kali.

— Cinci ani, aş zice; pielea închisă la culoare, părul negru până la umeri. Cred că asta confirmă că sunt mai mulți copii acolo. Cum de te-ai gândit să întrebi? i s-a adresat Gloriei.

— Puterile pe care le-ați descris amândouă… Evident, n-am auzit niciodată să existe aşa ceva cu adevărat, dar dacă ar exista… Nu par la fel. Adică, aceeaşi persoană nu ar avea ambele tipuri de puteri.

— Ai scos asta din benzile desenate, a remarcat Ken.

— Şi? a întrebat Gloria.

— E ciudat că ai văzut numărul 011, a comentat Terry, gânditoare. Îmi amintesc că am văzut dosare doar până la 010.

Gloria a explicat ce era evident.

— Poate încă aduce subiecți noi.

— Trebuie să oprim chestia asta, a spus Alice înfierbântată. Se foloseşte de copii. Sunt sigură.

— De acord.

Terry avea senzația că le scapă un lucru esențial.

— Alice, crezi că faci proiecții astrale?

— Crezi că Alice a văzut asta chiar în timp ce se întâmpla? a întrebat Gloria. Pe fată şi pe Brenner.

Alice a ridicat din umeri neajutorată.

— S-ar putea. Nu m-am gândit prea mult la cum funcționează.

— Avem un singur lucru de făcut.

Terry şi-ar fi dorit să înțeleagă cum funcționa *oricare* din lucrurile acelea. Se aflau pe un teritoriu necunoscut.

— Trebuie să aflăm câți copii sunt, să ştim exact ce face Brenner cu ei. Kali a spus că Brenner nu-i face rău, dar ea are doar cinci ani. S-ar putea să

fie nevoie să organizăm o misiune de salvare.

— Dar nu ştim dacă el e papá, a zis Ken încetişor. Dacă nu e, asta ar fi răpire.

— Am spus poate, a explicat Terry. Dar ai dreptate. Între timp, Alice, fii atentă ce mai poţi vedea.

— Nu pot s-o controlez, a ezitat Alice.

— Încearcă. El se bucură de toate avantajele. Trebuie să folosim tot ce avem.

Terry părea mai încrezătoare decât era.

— Nu o să ne uşureze sarcina de a obţine răspunsuri.

Alice a încuviinţat scurt din cap. S-a ridicat în picioare şi a întins mâna.

— Dacă suntem o frăţie, eu vreau să fiu Galadriel{14}, a declarat ea.

— Galadriel nu face parte din frăţie, a spus Terry, ridicându-se.

— Nu-mi pasă! a zis Alice. Nu sunt multe femei dintre care să alegi în cărţi. Vreau să fiu Galadriel.

Ken s-a ridicat în picioare.

— Şi Brenner e Duşmanul.

Gloria a clătinat din cap şi a sărit jos lângă ei.

— Sunt singura care nu a citit cărţile astea?

— Da, au răspuns Alice şi Ken împreună.

Alice a dat aprobator din cap spre el. Măcar de data asta.

— Puneţi toţi mâinile aici! a cerut Alice.

Aşa au făcut.

— Şi acum? a întrebat Ken.

— Acum, la *unu,* a zis Terry, amintindu-şi de meciurile de fotbal din liceu şi de grămadă. Pentru Frăţia Laboratorului!

Râsetele erau stânjenite. Genul de râs care apare când, de fapt, nimic nu e amuzant.

6

O săptămână mai târziu, Terry a închis ochii şi a aşteptat răbdătoare ca drogurile să-şi facă efectul. Era mult mai obosită de câtăva vreme, dar în ultimele două zile simţise o energie reînnoită. Aproape ca nerăbdarea. Mai putea găsi vidul, la fel ca data trecută?

Brenner fusese elegant şi grijuliu şi-i dăduse un supliment de vitamine pentru acasă. Era ceva nou. „Unele medicamente pe care le folosim s-ar

putea să aibă efecte secundare… umflături abdominale sau greață. Dă-mi de ştire dacă se întâmplă – nu merge la doctorul tău obişnuit, pentru că nu va şti ce să facă. În orice caz, acestea ar trebui să-ți ajute creierul să se refacă după efortul la care l-am supus aici.”

„Ăă, mersi!” spusese ea şi-şi muşcase limba ca să nu întrebe de ce erau supuşi la efort şi dacă primeau vitamine şi copiii pe care îi au aici. Poate primeau din cele noi, cu familia Flintstone. Oricum ar fi fost, avea să le arunce de îndată ce ajungea acasă.

Acum poate că îi spunea să meargă mai departe, dar Terry se concentra atât de tare, încât nu ajunse nimic până la ea. Nu asculta intenționat sunetul acelei voci mângâietoare prefăcute. Inspira şi privea în interiorul ei, imaginându-şi că merge înainte… tot înainte…

A călătorit printr-un deşert care s-a transformat în holul cu gresie de afară, apoi în gheață, care îi făcea picioarele atât de reci, încât tremura. Prima apă la care a ajuns era lângă o plajă. Avea nisip între degete, un ocean dintr-o vacanță de vară. Stătuseră într-un motel, la o stradă distanță de valuri, cu unul dintre prietenii soldați ai tatălui ei şi familia lui. Terry trăsese cu urechea la conversația mamelor, care noaptea stăteau la mesele de afară, în timp ce copiii se jucau sărind de pe platforma de scufundare. Abia dacă-şi aminteau că Terry nu înota, aşa că putea să rămână şi să prindă frânturi de conversație.

— *Coşmaruri?*

— *Da, uneori e atât de rău, încât nu doarme zile întregi…*

— *Se ia de tine? De fete?*

Acestea formau o mare parte din ideea ei despre maturitate. Acum, când rătăcea prin testul cu LSD, a decis că da, avusese dreptate, dar era şi mult mai ciudat.

Atunci a înconjurat-o întunericul pe care îl căuta. Acel nicăieri-pretutindeni. Nu ştia cât durase să ajungă aici. Dar amintirile, acel dor din ele… I se părea cumva că amintirea şi vidul erau similare. Un spațiu care lega oamenii.

Niciun miros, niciun gust.

Nu era nimic aici, nimic în afară de Terry.

Până când a văzut o figură în fața ei.

Gloria. O lumină în întuneric.

Cealaltă femeie stătea cu ochii închişi.

— Gloria, trezeşte-te! a şoptit Terry.

Nu dădea vreun semn că o vedea sau că o auzea pe Terry. Pe urmă a dispărut într-o clipă.

Terry a mers mai departe, cu picioarele plescăind prin apă. Dar nu a mai văzut nimic altceva. Era singură.

În cele din urmă, Terry a deschis ochii şi s-a prefăcut că-i povesteşte la comandă doctorului Brenner secretele din trecutul ei. Cu cât el ştia mai puţin despre noua ei abilitate, orice ar fi fost, cu atât era mai bine.

El nu a mai părăsit încăperea, aşa că nu avea cum să ajungă din nou la Kali.

7

Cuptorul făcea bucătărioara de acasă extrem de călduroasă şi foarte primitoare. La radio, o orchestră cânta muzică de Crăciun şi, de data asta, Terry nu avea nimic împotrivă.

— Nu face asta! a tachinat-o Andrew. Nu ucide din nou!

Terry a luat un omuleţ din turtă dulce, cald încă, de pe foaia de copt, l-a ridicat şi i-a muşcat capul.

— Bietul domn Dulce!

Andrew dădea întristat din cap.

— Domnul Dulce? a întrebat ea cu gura plină.

— Prenumele e Turtă. Numele, Dulce. Sau aşa *era,* până când a murit, fiindcă şi-a pierdut capul dintr-odată.

Terry a izbucnit în râs.

Chiar şi laboratorul Hawkins lua pauză de sărbători. Avuseseră două săptămâni libere şi, cu toate că Terry abia aştepta să se întoarcă la investigaţie, se bucura că *nu* mergea acolo. Andrew trebuia să se ducă la părinţii lui pentru sărbătoarea de a doua zi, dar aveau să petreacă Ajunul Crăciunului împreună la Becky. Că tot veni vorba…

— Vă sărutaţi? a strigat sora ei. Sau e cale liberă?

— Nu pot să mă sărut şi să râd în acelaşi timp, a răspuns Terry.

— Ai putea, cu exerciţiu.

Andrew s-a aplecat şi a sărutat-o pe nas.

— Vin! a anunţat Becky. Trebuie să mă apuc de cartofi.

Şi Becky era într-o dispoziţie mai bună decât de obicei. Primele câteva zile fără părinţii lor fuseseră cumplite. Trebuise să se prefacă de dragul lui Terry, dar niciuna dintre ele nu-şi dorise asta. Faptul că Andrew era aici –

chiar şi cu ameninţarea recrutării – făcea casa să pară mai puţin goală. Ea şi Becky conveniseră deja să meargă a doua zi la film ca să aibă o ocupaţie. Rula *Butch Cassidy şi Sundance Kid*[15]. Becky avea o mare slăbiciune pentru Robert Redford.

— Hei, vino aici o secundă! a spus Andrew, trăgând-o pe Terry în camera de zi.

Instalaţia cu luminiţe clipea în brad; acelaşi înger pe care îl aveau de când se ştia ea se afla în vârf; dedesubt erau împrăştiate câteva cadouri.

— Vreau să-ţi dau unul dintre cadourile tale când suntem singuri.

Andrew a scotocit şi a scos o cutie de mărime mijlocie pe care o adusese în ziua aceea.

Ştia că, dacă o întorcea invers, avea să vadă un dezastru de hârtie de ambalaj şi bandă adezivă. O împachetase chiar el. Dar arăta drăguţ din unghiul acela.

— O! a făcut Terry primindu-l.

— Haide!

Îi plăcea să deschidă cadouri. L-a desfăcut energic şi a icnit, complet uimită.

— Un polaroid? E prea mult!

— O să-ţi prindă bine totuşi în misiunea voastră.

El a lăsat capul în jos, puţin timid.

— Şi, ştii, dacă-mi trimiţi scrisori, poţi să incluzi şi poze câteodată. Ca să te văd când sunt plecat.

Lacrimile ardeau în colţul ochilor lui Terry şi gâtul i se încordase.

— Nu vreau să pleci.

— Nici eu.

Era un cadou potrivit, chiar dacă nu era ceea ce-şi doreau amândoi cel mai mult.

CAPITOLUL ŞAPTE
ÎN PĂDURE

Ianuarie 1970
Bloomington, Indiana

1

Alice aştepta în întuneric, lângă uşa de la garaj. Creştea în ea o nelinişte, dar fără tenta negativă pe care o avea de obicei. În timpul vacanţei se gândise *cum* să-şi folosească viziunile ca să ajute şi era convinsă că merita să încerce. Şi era nerăbdătoare să-şi vadă prietenii. Se înţeleseseră că ar fi bine să se adune în noaptea dinaintea primului drum la laborator de după vacanţă.

Acum se ascunsese şi urmărea să vadă faruri la ora stabilită, 23.00. Când a auzit în sfârşit zgomot de paşi, a aprins luminile şi a sărit.

— Bau!

S-a auzit un ţipăt, iar Gloria şi-a lipit mâna de piept, în dreptul inimii, pe bluza perfect călcată.

— Felicitări! a spus ea. Ai reuşit să-mi provoci un atac de cord.

— Ei, haide! A fost o glumă.

Alice a înghiontit-o în umăr.

— Am eu grijă de tine. Şi te-am învăţat să spargi o broască.

— Aşa e.

Gloria a râs. Apoi s-a întors şi a strigat în noapte.

— Alice e într-o stare ciudată – aşteptaţi-vă la surprize!

— Ştiam asta deja, i-a strigat Ken.

Gloria şi Alice au dat ochii peste cap.

— Credeam că un clarvăzător o să ne fie de mai mare ajutor, a comentat Gloria încet.

— Simpatia mea pentru el creşte, a zis Alice.

— Ca un fel de algă specială şi foarte atrăgătoare, a aprobat Gloria, cu o mişcare din cap.

Terry şi Ken au intrat împreună. De două săptămâni şi jumătate nu se văzuseră. Două săptămâni şi jumătate fără dubă, fără laborator, fără LSD şi fără curent. Sau monştri.

— N-ar trebui să vorbiți despre oameni când nu sunt prezenți să se apere, a spus Ken.

— Lasă asta! i-a retezat-o Terry, apoi a dat la iveală o prăjitură într-un vas rotund. Declar deschisă această întâlnire a Frăției! În plus, am adus plăcintă!

— Dar fără Andrew? a întrebat Alice.

Terry s-a posomorât.

— Nu pot să-i spun despre Brenner şi recrutare… s-ar îngrijora prea mult pentru mine după ce pleacă.

— Îi faci o favoare.

Gloria a pus încet mâna pe brațul lui Terry, iar Terry a dat din cap.

— Şi vă fac *vouă* o favoare.

Ken ținea un teanc de farfurii de carton şi patru furculițe de metal.

— Am adus cele necesare ca să mâncăm plăcinta.

Terry s-a prefăcut că şopteşte.

— Şi nici măcar nu i-am spus.

Alice s-a întins şi a luat o furculiță de pe farfuria de sus, apoi a înfipt-o direct în plăcintă şi a luat o îmbucătură.

— Caramel, a spus ea.

— Ce e caramelul, de fapt? a întrebat Ken. Scotch cu unt?

— Raiul, a răspuns Alice.

— Zahăr brun şi unt de obicei, uneori cu puțină vanilie, a precizat Gloria.

— Gătitul e doar o altă formă de chimie, a adăugat când toți s-au uitat la ea.

Lui Alice nu-i venea să creadă.

— Ai mai multe talente decât orice altă persoană pe care o cunosc, Gloria Flowers.

— Şi tu la fel, Alice Johnson.

— Frăție, picioarele lui Terry Ives sunt obosite după o tură la restaurant, toată seara. Putem să luăm loc?

Terry s-a dus glonț în aceeaşi zonă pe care o ocupaseră prima dată când veniseră în atelier.

Alice avusese emoții înainte să-i aducă aici. Iubea atelierul cu izul lui de unsoare, de ulei şi de maşinăriile la care muncea. Conta enorm că nimeni nu râsese de ea. Ba chiar păruseră toți impresionați.

Buldozerul de la întâlnirea precedentă dispăruse, întors acasă. Acum, în locul lui se afla un concasor de granit. Terry s-a lăsat stângace pe podea

lângă el, aşezând plăcinta cu grijă în fața ei. Lui Alice i se părea că arăta mai puțin obosită după vacanță. Spera că Terry şi Andrew petreceau mult timp împreună. Avusese un vis în care se căsătoreau şi fiica unuia din verii ei din Canada împrăştia florile la nuntă. Ciudat, nu? I se păruse *doar* un vis, ireal, dar se trezise cu un zâmbet şi îl pierduse imediat ce îşi aminti că el urma să plece dintr-o clipă în alta. În curând aveau să fie chemați primii recruți.

Ken a pus farfuriile şi tacâmurile lângă plăcintă. Fiecare a luat o furculiță – chiar şi Gloria, care purta pantaloni astă-seară – şi s-au aşezat cu picioarele încrucişate în jurul vasului ca să ia o înghițitură.

— Mi-aş dori să nu fim obligați să ne întoarcem.

Gloria a fost prima care a adus vorba de motivul pentru care se aflau acolo.

— Dar suntem.

Alice a înghițit.

— M-am tot gândit dacă există un mod prin care să folosesc ceea ce văd ca să ajut… Un mod de a folosi totul în avantajul nostru, cum spunea Terry. Nu cred că poate vreunul dintre voi să ajungă Dedesubt ca mine şi v-am spus deja că nu-l pot controla. Cel puțin, n-am reuşit încă.

Alice avea o teorie – începea să se descurce mai bine la *văzut,* şi consideră că o creştere a intensității curentului electric i-ar arăta mai mult.

— Dar dacă v-aş spune exact ce văd atunci când văd, ca să ne asigurăm că nu se pierde nimic prin traducere… poate am merge într-o adevărată misiune de investigare.

— Dar cum să facem asta? a întrebat Terry, îndesându-şi încă o furculiță plină în gură.

— Deci ai încredere că văd ce spun că văd?

Toți spuneau că o cred, dar Alice ar fi înțeles şi dacă n-ar fi crezut-o.

— Fetița? Monştrii?

Terry nici nu a ezitat.

— Da.

— De ce nu te-aş crede? a întrebat Ken.

Gloria a dat aprobator din cap.

Terry a pus jos furculița.

— Ai o idee despre cum s-o facem, nu-i aşa?

Aici apărea un aspect delicat. Alice şi-a strecurat un deget în gaica de la cureaua salopetei.

— Am, dar speram că el – s-a uitat la Ken – are o idee mai bună. Nu cred că o să vă placă a mea.

Ken a clătinat din cap

— Nu am nimic. Nu aşa funcționează darul meu.

— Dar cum funcționează? a întrebat Alice.

Voia să ştie măcar atât.

Ken a răspuns cu calm, iar Alice l-a admirat din nou.

— Am senzații, uneori gânduri complet formate, şi am sentimentul profund că sunt adevărate. Aşa cum am simțit impulsul de a lua ziarul în ziua în care a apărut anunțul cu experimentul. Mai târziu, am văzut o imagine cu patru oameni şi m-am gândit: „O să fim importanți unii pentru ceilalți." Nu pot să explic mai bine. Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău.

Alice trebuia să le povestească despre planul ei, aşa cum era. Reprezenta un lucru important pentru ea şi trebuia să lupte pentru el.

— Ai vreodată gânduri şi senzații pe care ți-ai dori să nu le ai? l-a întrebat Gloria pe Ken.

— Da.

— Despre vreuna dintre noi? a întrebat Terry, privindu-l țintă.

— Nu încă.

— OK, a zis Terry şi i-a făcut semn lui Alice. Zi mai departe! Spune-ne ideea ta proastă ca să o putem respinge.

Chiar nu avea să le placă, dar era cea mai bună posibilitate la care se gândise. *Singura* posibilitate. Înțelegea maşinăriile şi le putea decoda pe cele din laborator; poate era capabilă să creeze efectul de care ea credea că aveau nevoie ca să-şi deschidă mintea şi mai mult.

Dar – chiar dacă funcționa – era nevoie de un şoc puternic pentru sistem. Sistemul ei.

Alice a răsuflat adânc.

— Are legătură cu curentul electric.

— Ai dreptate, nu-mi place, a replicat Terry. Continuă!

— Nu ştiu dacă mai există vreo explicație, dar ştiu că am, mă rog, viziuni – aşa mă gândesc eu la ele – doar când primesc medicamentele *şi* tratamentul cu şocuri.

Alice se uita la plăcinta acoperită cu frişcă, acum pe jumătate mâncată. Se temea că, dacă se uita la ceilalți, aveau să vadă cât de ridicolă se simțea. Cuvântul „viziuni" îi dădea impresia că era vreun duh foarte important sau

ceva. Şi nu era aşa.

Cum nu o întrerupea nimeni, a vorbit mai departe.

— Dacă mi-ați putea administra voi şocul, atunci eu aş putea să fac restul. Ați fi acolo să luați notițe.

— În niciun caz, a spus Terry. E prea riscant pentru tine. Nu am de gând să-ți administrez electroşocuri.

— E ceva ce pot să fac, a zis Alice. Nu pot să trăiesc pur şi simplu ştiind că aceste fete suferă, iar eu aş putea să confirm lucrul ăsta. Nu e cu nimic diferit de ce mi se întâmplă în fiecare săptămână. Vreau s-o fac.

Gloria a ridicat mâna când Terry a dat să o contrazică.

— Cât de sigură eşti că merită? Nu avem cum să ne bazăm pe fapte, aşa că mergem pe instinct.

Alice s-a relaxat puțin atunci când a auzit sinceritatea din întrebarea Gloriei.

— Aş zice, aproximativ optzeci şi cinci la sută.

— Pot să fac nişte cercetări, s-a oferit Gloria, să descopăr ce intensitate a curentului e sigură.

Alice a ignorat-o. Avea să afle singură ce intensitate era necesară.

— Ar fi un risc pentru Alice, a spus Terry.

Ken a adăugat încetişor:

— Îşi asumă deja un risc. Toți o facem.

— Dacă reduce timpul pe care trebuie să-l petrecem acolo, merită.

Alice se ruga de Terry.

— Ştii că am dreptate. Aminteşte-ți ce i-a făcut lui Andrew!

Şi ție.

Terry şi-a împreunat mâinile în poală.

— Nu putem risca s-o facem în laborator. Doctorul Brenner nu trebuie să descopere de ce eşti în stare… Ştim cum îşi tratează el subiecții. Probabil crede că monştrii sunt nişte transe care merg prost sau îi face plăcere să te vadă cum te chinui. Dacă ar afla că l-ai văzut pe el sau pe copii, cine ştie ce-ar face? Faptul că vezi lucrurile astea e ceva de care s-ar agăța şi nu ar mai renunța.

— Dar aparatul de electroşocuri e în laborator, a subliniat Gloria.

Terry le-a aruncat tuturor o privire.

— Alice, poți să construieşti un aparat asemănător?

— Dacă pot?

Alice a cântărit ideea. Îşi dorea să fi desfăcut deja unul în bucăți. O parte

din planul ei era să descopere cum să-l folosească pe cel pe care-l aveau.

— Pot să fac unul mai bun. Deci, vă gândiți că am putea s-o facem aici? De unde luăm medicamentele?

— Eu încă am doza pe care am ascuns-o, a spus Gloria.

Terry se trăgea de buză.

— S-ar putea să conteze unde eşti când ai viziunile. Ar trebui să facem asta la Hawkins.

— Dar credeam că nu vrei să fii acolo, a zis Gloria.

— M-am uitat la o hartă în bibliotecă, atunci când n-am găsit nimic despre Brenner. E o pădure în jurul laboratorului. Dacă ne putem apropia cât mai mult de gardul din jurul lui…

— Dacă ne ducem în pădure, o să mă asigur că aparatul funcționează fără o sursă prin cablu, a precizat Alice.

— E o problemă? a întrebat Terry.

— E o provocare, a răspuns Alice. Nu, o ocazie… să mă dau mare.

Gloria a clătinat din cap.

— Mi se pare un plan nebunesc la fel de bun ca oricare altul. O să am nevoie de câteva zile ca să aflu cele mai bune protocoale. Deci, când o facem?

Terry a ridicat furculița.

— Cred că de îndată ce Alice termină aparatul, dacă nu vine cineva cu o idee mai bună până atunci.

— Nu o să venim, a replicat Ken.

Un vârtej de emoții se rotea în interiorul lui Alice şi erau din nou emoțiile acelea negative.

2

Terry stătea pe un scaun într-o cameră din laborator, cu ochii închişi. Brenner o condusese printr-o serie lungă de exerciții de vizualizare – în mare parte, imaginându-şi diverse părți ale corpului ei şi văzându-le sănătoase şi puternice. Ce scop avea, n-ar fi putut spune, dar fusese uşor.

În cele din urmă, tăcuse şi o lăsase să meargă mai departe.

S-a trezit înapoi în locul nicăieri-pretutindeni. Vidul. Singură.

Experimentase încercând să găsească pe cineva, ca atunci când o văzuse pe Gloria. Dar nu era nimic. Nicio lumină de niciun fel.

În orice caz, cu toată logica lui Alice, cum că alegerea ei era sigură,

Terry *detesta* ideea de a-i aplica şocuri. Încercase să se gândească la un plan ca să nu trebuiască s-o facă. Dar nu găsise nimic.

Când a apărut Kali în fața ei, apropiindu-se din întuneric, Terry a clipit. Era sigură că fusese o halucinație.

Dar fata a rămas; în jurul lor era doar beznă.

— Kali? a întrebat Terry în gând şi a întins mâna.

— Sunt aici, a spus fata. Visez?

— Poate, a sugerat Terry. Ca să vezi!

În orice caz, faptul că vorbea cu Kali, iar Brenner – aflat în cameră, monitorizând-o pe Terry – nu avea habar de nimic, dădea momentului un fior aparte. Din afară, stătea pur şi simplu nemişcată, în transă. Se simțea amețită şi mulțumită cu ochii închişi.

Terry a lăsat mâna în jos. Nu voia s-o sperie pe Kali, aşa că a întrebat ceva banal.

— Ce-ai făcut azi?

Kali i se părea într-o dispoziție deosebită, una proastă.

— Fac imagini cu papá.

— Cum ai făcut pentru mine cu floarea-soarelui? a întrebat Terry.

Kali s-a încruntat.

— Nu.

A ridicat mâna în care ținea un creion colorat. Terry s-a uitat la antebrațul ei şi a văzut acolo un mic tatuaj: 008.

— Imagini. Acelea sunt ’luzii.

De dragul lui Kali a încercat să nu arate groaza pe care o simțea văzând numărul.

— Luzii…? a întrebat ea. A, *iluzii.*

— Asta am spus şi eu.

Poate că Terry nu stătuse prea mult în preajma copiilor, dar ştia că e mai bine să nu te cerți pe acel ton. Trebuia să aibă grijă.

— Papá ştie că am vorbit? A rămas secretul nostru?

— Ți-am spus. Papá ştie tot. Nu există secrete față de papá.

Spaima a înflorit în sufletul lui Terry. A încercat să n-o lase pe fată să vadă. Îi spusese că se furişase să o găsească pe Terry înainte? Sau, mai rău, o încurajase el?

Kali o privea cu atenția de care era în stare doar un copil care aştepta să dai cumva de gol un lucru esențial. Dacă o întreba din nou direct, Kali nu avea să capete niciodată încredere în ea. Şi acum Kali nu avea *nevoie* să

iasă pe furiş ca s-o vadă Terry.

— Ştiu că pare adevărat, dar nu este, a spus ea, privind drept în ochii lui Kali ca să-i vadă sinceritatea. El nu ştie că vorbim aici. Ştim doar noi două. Ar putea afla doar dacă i-ai spune tu.

Fata a tăcut o vreme.

— O să fac tot posibilul, a rostit într-un târziu.

S-a uitat la Terry cu un interes reînnoit.

— Tu ai prieteni?

— Noi suntem prietene, nu-i aşa? a întrebat-o Terry.

Kali a zâmbit, vizibil mulțumită.

— Îmi doresc prieteni mai mult decât orice. Mai ai şi alți prieteni?

— O, da, a răspuns Terry. Unii dintre ei chiar sunt în laborator azi.

Când Kali a privit în jur în acel nicăieri-pretutindeni al vidului, Terry i-a explicat.

— Nu *chiar* aici, ci în laborator. Venim toți împreună. Şi mai am şi alți prieteni. Pe Andrew…

De ce abia era în stare să-i pronunțe numele? I se gâtuise vocea. *Dă vina pe LSD. Pe Serviciile de Selecție şi pe loterie. Pe Brenner.* Se simțea exagerat de sentimentală în ultima vreme.

A înghițit în sec şi a continuat.

— Andrew e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Nu e drept!

Kali a bătut din picior în apă şi un ecou s-a răspândit în valuri prin întuneric.

— De ce ai atât de mulți prieteni? Nici măcar nu eşti cu adevărat specială. Papá a spus că o să-mi aducă un prieten, dar a mai spus-o şi altă dată.

Fetița avea o criză, şi pe bună dreptate.

— Nu mai ai alți prieteni?

De ce ar fi ținut-o separată, dacă mai erau şi alți copii ca ea? Doamne, tot ce afla despre Brenner o făcea să-l urască şi mai mult!

Kali a clătinat din cap cu fața schimonosită, gata să plângă.

— Ei bine, nu e drept, a recunoscut Terry. Doar mă bucur că suntem prietene. Şi ți-ai făcut o prietenă singură, fără niciun ajutor de la papá al tău.

Kali a dat aprobator din cap.

— Trebuie să plec.

Terry mai avea multe s-o întrebe.

— O să mai vii în vizită când poți?

Bărbia ridicată cu mândrie s-a aplecat în semn că da, apoi Kali s-a aruncat spre Terry şi a luat-o în brațe. Fetița a strâns-o cu putere pentru scurt timp, apoi i-a dat drumul şi a dispărut în bezna vidului.

Ce rezistență la fetița asta! De câtă vreme era sub influența lui Brenner? Terry avea foarte multe întrebări. Simțea că-i alunecă o lacrimă pe obraz, mişcată de îmbrățişarea subită.

Copiii erau istovitori. Dar cumva minunați, nu-i aşa?

3

Brenner stătea în spatele unui birou de stejar suficient de mare cât să se înțeleagă ideea. *Această barieră între mine şi tine nu e doar simbolică. Suntem separați ca putere în multiple grade.*

— S-au întâlnit cu toții de două ori la garaj, domnule, a spus agentul de securitate, fixând un punct chiar deasupra umărului drept al lui Brenner.

Trucul ar fi păcălit majoritatea oamenilor să-şi asume contactul vizual. Dar Brenner nu era ca majoritatea oamenilor.

— Şi aveți înregistrări video sau audio?

Privirea pe deasupra umărului său a devenit mai intensă.

— Mă tem că nu am putut face asta. Am trimis pe cineva să facă o verificare, încercând să-i vândă unchiului fetei un sistem de securitate. S-a lăudat puțin cu sistemul lui… nu avem cum să ştim dacă nu ne va filma când le plantăm. Are camere foarte inteligent ascunse.

Brenner nu s-a grăbit să răspundă.

— Aşadar… ai venit să-mi spui că un mecanic a întrecut în istețime ceea ce se presupune că este cel mai bun serviciu de siguranță şi informații de pe planetă?

— Nu aş folosi aceste cuvinte.

Bărbatul a aşteptat şi, întrucât Brenner nu a adăugat nimic, a continuat.

— Dar da, dacă alegeți să priviți lucrurile astfel. Am decis că riscul de a fi deconspirați nu este egal cu valoarea filmărilor cu întâlnirile secrete ale unor studenți în care pompați LSD. Am reuşit să plantăm dispozitive de ascultare la reşedințele Ives şi Flowers, la cămine şi acasă. Este suficient.

— Ieşi afară! i-a zis Brenner.

Bărbatul a deschis şi a închis gura, iar Brenner se aştepta la o dispută. Dar bărbatul a dat din cap şi a spus:

— Sunteți exact aşa cum am auzit.
— Nu ştii adevărul nici pe jumătate.
Brenner nu-i înțelegea niciodată pe cei care-şi băteau capul cu amenințări colegiale. Nu-i păsa dacă acest om îl plăcea, nu-i păsa cu adevărat dacă îl respecta. Însă îi păsa de respectul față de autoritatea lui.
— De asemenea, domnule agent, a zis Brenner şi bărbatul s-a oprit în uşă, te poți aştepta să fii trimis în altă misiune. Munca noastră aici are o importanță crucială, chiar dacă nu o înțelegi. Informațiile secrete sunt secrete dintr-un motiv.
— Abia aştept ziua în care cineva o să vă strice ploile cu toate planurile voastre perverse!
Bărbatul a trântit uşa, fără să mai aştepte răspuns.
Nu prea conta. Oricum n-ar fi primit unul.
Bineînțeles, Brenner i-ar fi putut da lui Terry altă misiune – să pună microfoane în garaj. Dar nu mai avea încredere în ea că nu le va spune celorlalți. Şi câtă vreme ea era cu garda sus nu avea nici măcar siguranța să-i dea o sugestie sub hipnoză ca să uite de asta.
Era timpul să verifice ce făcea Opt, care îi tot dădea desene cu ei doi şi o a treia persoană cu capul ca un cerc şi un semn de întrebare pe față, reprezentând prietenul pe care i-l promisese. Ar fi trebuit să le adauge la dosarul ei, dar ceva în legătură cu ele îl enerva puțin. Aşa că le aruncă.

4

Terry s-a întors şi l-a văzut pe Andrew uitându-se la ea.
— Salivam în somn?
— Ştii că mi se pare adorabil.
— Adorabil de dezgustător!
— Tu ai spus-o.
Şi-au zâmbit.
— Ce oră e? a întrebat Terry.
— Devreme.
Terry s-a întins şi i-a cuprins obrazul în palmă. Prefera să aştepte cu sărutările până se spălau amândoi pe dinți. Răsuflarea de dimineață nu i se părea excitantă. Andrew ştia bine asta.
— Atunci, de ce ne-am trezit? a întrebat ea. Ar trebui să ne culcăm la loc?

În ultima vreme, adormea oriunde ca la comandă. Se aşeza pe scaun la cursuri? La restaurant, în pauză? Nu o deranja nimeni câteva minute? Bang! Gata. Începuse să dezvolte o teorie, şi anume că se întâmpla din cauza lipsei luminii soarelui.

— Ce este, iubitule? a întrebat Terry, pentru că Andrew o privea cu o figură şovăitoare.

— Nimic. Ai vorbit iar în somn.

Ce anume am spus?

— Mereu am vorbit în somn. Cred că Stacey te-a avertizat când ne-a făcut cunoştinţă.

El a zâmbit şters. Îşi amintea.

— Aşa e. În vis, îmi spui să nu plec. Să rămân.

— Şi?

Se temea că poate spusese ceva despre faptul că Brenner era în spatele plecării lui Andrew.

— Ai vorbit şi despre Kali şi doctorul Brenner.

Nu a continuat, aşa că nu putea fi vorba de asta.

— Şi ce? a insistat ea.

— Trebuie să vorbim. Despre prima parte.

Terry şi-a luat mâna de pe obrazul lui şi s-a ridicat în capul oaselor, acoperindu-se cu cearşaful, deşi în mod normal l-ar fi lăsat să cadă.

— OK.

— Nu face asta, a spus Andrew, sprijinindu-se de tăblia patului. Uneori chiar şi Frodo şi Sam trebuie să aibă discuţii grele.

Ea îşi simţea lacrimile, aşteptând să se reverse la orice cuvânt al lui. Asta nu se putea întâmpla. Trebuia să fie puternică pentru Andrew. Tatăl ei fusese mereu puternic pentru mama, mama ei fusese puternică pentru ceilalţi, iar Terry îşi pusese în gând să facă acelaşi lucru.

Acum e şansa ta, nu o rata.

— Mă bucur că nu ai picioare la fel de păroase ca ale lui Sam.

Era uimită că vocea ei suna normal, calmă.

— Spune!

Încerca să-l ţină minte aşa, din profil, cum stătea lângă ea. El s-a întors s-o privească. Ochii lui căprui-verzui erau foarte serioşi. Părul, ciufulit după somn.

— În regulă. Pentru început, ţin să-ţi spun că nu vreau asta. Nu vreau nimic din toate astea. Dacă aş putea să mă întorc…

— Dacă ai putea să te întorci, chiar ai face lucrurile altfel?

El s-a gândit o secundă la asta.

— Probabil că nu. Nu vreau să fiu genul de om care nu face anumite lucruri pentru că se teme de consecințe.

— Ştiu.

Şi Terry era la fel. Nici nu era nevoie să-i explice.

Andrew netezea cearşaful pe lângă picioarele lui – un tic nervos.

— Am vorbit cu mama. Vrea să mă duc acasă, înainte să fiu chemat. Să petrec puțin timp cu ai mei şi cu bunicii – se agită acolo şi nu înțeleg de ce nu vin acasă, dacă nu mai sunt la şcoală.

— Munceşti.

Îşi luase slujba la motel.

— Dar nu am nevoie, nu chiar acum. Sunt aici pentru tine.

S-a oprit şi a inspirat adânc.

— Pare un comportament egoist. Asta a spus mama şi mi s-a părut că aşa e.

Emoțiile şi gândurile au copleşit-o pe Terry. Se aşteptase la ceva de genul ăsta la un moment dat, poate nu azi, însă nu la *asta.* Nu ca Andrew să-i spună că era o dovadă de egoism să se poarte ca şi cum nu mai aveau mult timp. Pentru că era posibil să nu mai aibă.

În ea s-a aprins mânia față de mama lui. Nu ştia cât de îndrăgostiți erau? Nu ştia de ce aveau nevoie să fie împreună?

Dar o şi înțelegea, într-un fel în care nu-şi dorea să înțeleagă.

Dacă ea şi Becky ar fi ştiut că părinții lor nu aveau să se mai întoarcă acasă când erau încă atât de tineri, Terry *ar fi făcut* lucrurile altfel. Ar fi petrecut mai multe nopți acasă în loc să învețe pe la prieteni sau să participe la petreceri în pijama. Ar fi propus partide nesfârşite de Scrabble şi unele şi mai lungi de Monopoly.

Fiecare părinte cu un copil care putea pleca în Vietnam trebuie să fi avut această starea de spirit. Şi, teoretic, nu exista niciun motiv pentru care Andrew să fie aici. Trebuia să meargă acasă să-şi vadă familia.

— Are dreptate.

— Terry?

— Are, a repetat Terry. Ar trebui să mergi acasă.

— Vorbeşti serios? a întrebat el.

— Dar dacă pleci fără să vii să-ți iei rămas-bun, o să fiu obligată să vin în Vietnam şi să te omor cu mâna mea.

— Sinistru! a spus el. Te iubesc.

— Mă bucur că am avut perioada asta egoistă împreună…

S-a aplecat spre el, lăsând cearşaful să cadă; la naiba cu răsuflarea de dimineață!

— Şi eu mă bucur că încă nu s-a terminat, a spus Andrew.

5

Gloria s-a aşezat în spatele mamei ei, care a rămas la locul obişnuit, la tejgheaua din față. Atmosfera de la florărie se liniştise în sfârşit după agitația de peste zi. Băiatul de la livrări ieşise să facă o serie de aranjamente cu o firmă de pompe funebre. Aveau magazinul numai pentru ele.

Casa lor era la mică distanță de florărie, pe West Seventh, dar părinții ei insistau să nu amestece casa cu munca. Prin urmare, magazinul fusese întotdeauna cel mai bun loc în care Gloria să discute subiecte delicate. Nimeni nu se certa în public. Şi nu vorbea tare.

— Am uitat să-ți spun, fata mea, a zis mama, învârtindu-se cu scaunul spre ea. A venit revista aia de benzi desenate pe care ai cerut-o… tatăl tău a pus-o în magazinul de cadouri.

— A venit noul *X-Men* şi abia acum îmi spui?

Gloria clătina din cap.

Nu se vindea prea bine, aşa că tatăl ei redusese comanda. *Cei Patru Fantastici* şi *Omul-Păianjen* mergeau mult mai bine. La fel şi cărțile cu Katy Keene. La început, tatăl ei nu o consultase şi ea îl rugase frumos să-i ia *măcar* ei un exemplar. Jean Grey, fata Marvel cu capacități telechinetice, era personajul ei preferat, de departe. Poate într-o zi avea să existe o fată Marvel care să semene mai mult cu Gloria, dar deocamdată trebuia să se mulțumească şi cu Jean.

— Tu şi revistele tale…

Vocea mamei ei era afectuoasă, nu critică.

Gloria ştia cât de norocoasă era în privința asta. Părinții ei o încurajau să-şi urmeze pasiunile, să creadă că putea să facă şi să fie orice voia. Câtă vreme proceda aşa, reprezenta cu succes numele Flowers. Ei constituiau o parte importantă a comunității. Era un lucru important pentru părinții ei. Întotdeauna fusese important pentru ea…

De aceea nu s-a clintit, în loc să alerge după revistă.

— M-am tot gândit, a început ea.

Mama ei a pufnit, amuzată.

— Asta nu e nimic nou. Tu *mereu* te gândeşti.

— Mamă, a spus ea, e ceva serios!

Femeia s-a întors să se uite mai bine la Gloria, cumva neliniştită.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

— Nu spun că o s-o fac, mă gândesc deocamdată, a precizat ea.

— Bine, acum deja mă îngrijorezi.

Clopoţelul de la uşă a sunat şi domnul Jenkins a intrat grăbit.

— Alma, ai din întâmplare un buchet romantic? Am uitat că sărbătorim cea de-a treia întâlnire.

Era văduv şi de curând începuse să se vadă cu femei singure, pe care le cunoscuse la biserică. Se părea că încă nu se obişnuise cu cerinţele vieţii de burlac.

Gloria a sărit de pe scaun.

— Îl aduc eu. Am exact ce trebuie.

A ales câteva lalele violet, le-a înfăşurat în hârtie subţire şi le-a legat cu o panglică. Mama ei a primit banii de la domnul Jenkins şi acesta a ieşit la fel de repede cum intrase.

— Acum, a spus mama ei, continuă.

Gloria aproape se hotărâse să renunţe. Ştia destul de bine cum aveau să se desfăşoare lucrurile, dar voia un mod prin care să verifice cât de atent îi supraveghea Brenner. Cât de mult avea să insiste, dacă încercau să abandoneze experimentul.

O şcoală din California încercase să o atragă ca parte a efortului lor de a alege pe sprânceană studenţi de culoare cu medii excelente la ştiinţele exacte. Deşi nu avea de gând să plece nicăieri, i se părea o cale sigură de a-i testa influenţa lui Brenner. Deja era convinsă că el nu era tocmai un Profesor Xavier{16} ca să fie mentorul cuiva, dar oare era ticălosul desăvârşit pe care ea îl bănuia?

— Ştii şcoala aia de pe Coasta de Vest care îmi dă târcoale? M-am gândit să cer mai multe informaţii despre un eventual transfer, a spus Gloria.

Trebuia să-şi anunţe părinţii, pentru că cineva de la birou îl cunoştea pe unul dintre ei sau pe amândoi şi avea să le telefoneze.

Mama ei s-a încruntat.

— Dar nu ai creditele de la laboratorul din Hawkins şi semestrul ăsta? De ce ai vrea să te transferi?

— Nu sunt sigură că vreau. Laboratorul acela nu e cum mă aşteptam.

A trecut repede peste asta, nedorind să explice.

— Doar îmi analizez opțiunile.

— OK, a spus mama ei după o pauză lungă. Dacă asta decizi că trebuie să faci, fetițo, ca să realizezi ceva important, atunci asta trebuie să faci.

A dat aprobator din cap spre Gloria.

— Pot să te ajut mai târziu să începi să pregătești documentele. După cum te cunosc, le ai deja acasă, nu-i aşa?

Gloria a dat din cap. Veniseră prin poştă la cămin cu o zi înainte.

— Acum, du-te şi ia-ți cartea aia nostimă!

— Mulțumesc, mamă.

Gloria i-a atins mâna şi s-a dus alături, după tatăl ei. Mama avea să-l pună la curent, să-l obişnuiască cu ideea, dacă se împotrivea. Şi nu pleca, de fapt, nicăieri…

Într-o oarecare măsură, Gloriei i se părea încântătoare ideea de a se muta în California, la una dintre şcolile care forțau barierele ca să permită accesul femeilor, mai ales a celor afro-americane, în lumea ştiinței la un nivel mai echitabil.

Dar nu voia să fie nevoită să plece de acasă ca să realizeze ceva important. Şi nu ar fi trebuit să fie nevoită. Şi asta făcea parte din lupta ei.

Era forma ei particulară de cercetare. Bărbații ca doctorul Martin Brenner te prindeau în gheare şi nu-ți mai dădeau drumul, mai ales dacă ți-i făceai duşmani. Puteau să lupte cu el, şi aveau s-o facă, dar puteau să şi piardă. Voia să ştie cât de mult s-ar strădui el să-i țină sub control.

Nu se aşteptase niciodată ca benzile desenate să fie un antrenament pentru viață, dar nu se aşteptase nici să aibă o prietenă care voia să-şi împărtăşească viziunile cu ajutorul unui aparat improvizat de electroşocuri. Se dovedea că benzile desenate aveau dreptate dintr-un punct de vedere. Să ai puteri însemna să fii în pericol. Şi să fii aproape de oameni care aveau puteri te punea în pericol. Iar să fii descoperit de oameni care voiau să controleze acele puteri te punea într-un pericol şi mai mare.

De lucrul ăsta era sigură.

6

Terry a apăsat cu piciorul pe frână ca să încetinească. Se oferise să conducă, gândindu-se că maşina ei era cel mai greu de remarcat. Niciun om care ar fi văzut-o parcată la marginea pădurii nu s-ar fi îndoit că se stricase

şi fusese lăsată acolo în timp ce proprietarul plecase după ajutor sau după o maşină de remorcare.

— Pare un loc potrivit.

Din maşină, Alice cea agitată a arătat cu degetul prin parbriz spre locul lat cu pietriş de pe marginea drumului. Dincolo de el, copaci şi întuneric. Dar mai departe?

Gard de sârmă. Lumini de securitate. Laboratorul Național Hawkins.

După ce Terry a parcat, au ieşit cât de repede au putut, Ken şi Gloria coborând din spate. Au închis încet portierele.

Terry a descuiat portbagajul. Înainte să poată întreba cum era mai bine să care echipamentul, Alice îl luase în brațe. Forma neregulată a aparatului ei era acoperită cu o pătură din petice.

Aparatul care avea să-i producă şocuri – la propriu – lui Alice.

— Lanterne? a întrebat Alice.

— Unul pentru toți şi toți pentru unul, a spus Ken şi le-a luat din portbagaj.

Toți aveau lanternă, în afară de Alice.

— Caietul? a întrebat Terry.

— Şi creionul meu preferat, a răspuns Gloria.

Ken a aprins lanterna.

— Pot să merg eu în față, a spus el, în timp ce raza de lumină le croia drum prin pădure. Alice, mergi înaintea mea şi o să-ți luminez drumul.

— Aş putea să țin lanterna între dinți, a propus ea. Am văzut asta într-un film.

— O să luminez eu pentru tine.

Ken nu a rostit cuvintele ca o întrebare. Alice a cedat şi au pornit împreună.

— Ai emoții? a întrebat-o Terry pe Gloria mergând în urma lor şi aprinzând lanternele numai după ce au trecut de primul şir de copaci.

Crengile se agățau de mânecile hainei sale de iarnă. În aerul rece, răsuflarea se transforma în ceață.

— Şi încă cum! a spus Gloria.

— Şi eu la fel.

Terry se simțea şi ea încărcată de electricitate, de parcă fusese lovită de fulger şi îi curgea curent prin vene.

Terry a privit dincolo de raza de lumină şi a văzut două siluete aşteptând. Au ajuns lângă Ken şi, după câțiva paşi, lângă Alice.

— Cât de departe mergem? a întrebat Ken.

— Nu ştii? a glumit Terry, dar nu i-a dat ocazia să-i răspundă ţâfnos. Aş zice încă vreo trei metri.

A arătat cu o mişcare din cap spre coroanele copacilor.

— Se vede deja pe cer o strălucire de la luminile împrejmuitoare. Suntem aproape.

Au continuat să meargă, cei mai temerari dintre nesăbuiţi. Când şi-a prins mâneca într-o creangă şi a trebuit s-o desprindă, Terry nu s-a putut abţine să nu se gândească la Pădurea Bătrână şi la salcia rea care aproape i-a ucis pe hobiţi (Andrew avusese dreptate că putea să sară peste partea cu Bombadil/Goldberry, măcar de l-ar fi ascultat). Să-şi conducă Frăţia spre pericol nu părea tocmai indicat, dar unde în altă parte mergeau frăţiile dacă nu spre pericol?

Şi nici măcar nu îi conduci.

A zărit un spaţiu ceva mai larg printre copacii din faţa lui Ken şi a lui Alice şi a rostit în şoaptă:

— Ar trebui să fie în regulă.

Alice a lăsat aparatul jos, apoi şi-a şters fruntea. Greutatea era probabil foarte mare.

— Bine. Adică, nu e bine, dar ştiţi ce am vrut să spun.

Am vrut să spun. Terry i-a zâmbit prin întuneric lui Alice. A aprins lanterna.

— Probabil ar trebui să stăm mai mult pe întuneric şi să fim cât mai tăcuţi.

— O să păstrăm o singură lumină, a spus Ken, dând dovadă de o capacitate organizatorică la care Terry nu se aşteptase, dar pe care o aprecia.

A pus lanterna pe pământ ca să lumineze obiectul de sub pătura lui Alice. Ea a dat marginile păturii la o parte.

Şi iată-l acolo! Terry a zărit pentru prima dată aparatul la care o vor conecta pe Alice.

— Ar trebui să mă bucur că e prea întuneric să-l văd bine? a întrebat Terry.

— O, Terry! a exclamat Gloria, şi în glasul ei se simţea dezaprobarea. Niciodată să nu insulţi munca unui inventator.

Alice şi-a pus mâinile în şold.

— Am încercat să-l construiesc în aşa fel încât să funcţioneze, nu să fie frumos.

Terry s-a dat mai aproape şi i s-a părut că a auzit-o pe Alice murmurând:
— Deşi eu cred că eşti frumos. Să n-o asculţi!
Aparatul arăta ca o varietate de piese disparate îmbinate în stil Frankenstein. Era peste puterea lui Terry să ghicească în lumina aceea slabă care erau componentele şi cum funcţionau. Dar a recunoscut zumzetul domol al unui motor când Alice l-a pornit. Apoi o vibraţie slabă, un amalgam metalic.
— Să-i dăm bătaie! a spus Alice.
— Ia-o mai încet! i-a sugerat Ken. Poate ar fi bine să laşi LSD-ul să-şi fac puţin efectul înainte, nu crezi?
— A, da, aşa e, a răspuns Alice.
Gloria a băgat mâna în poşetă, a desfăcut o batistă şi i-a dat lui Alice LSD-ul furat. Alice l-a luat şi l-a băgat în gură. În lumina lanternei, mâna îi tremura.
Terry şi-a dat seama că, în ciuda bravurii afişate, Alice era la fel de emoţionată ca şi ceilalţi.
— O să fim chiar aici, a încurajat-o Terry şi şi-a dorit să nu-şi fi amintit de cuvintele rostite de Brenner când o scufundase prima dată în bazinul de inhibare a simţurilor.
— Nu mă agitaţi şi mai tare! a cerut Alice.
Însă erau amestecaţi toţi în asta, nu ca Brenner şi… oricine. Alice primea electroşocuri de luni întregi şi era în regulă. Era tot Alice. Totul o să meargă bine şi poate reuşeau chiar să afle ceva care să merite riscul.
Terry se ruga.
Alice a pornit aparatul.
— O să vă arăt ce să faceţi.
A scos nişte electrozi care se ieşeau din mijlocul dispozitivului.
— Pe ăştia i-am furat din laborator.
— Cum? întrebă Terry.
Alice nu înceta niciodată să o uimească.
— Când am desfăcut aparatul lor ca să văd cum funcţionează.
Alice a dus degetele la tâmple.
— Se pun aici.
Terry a întins mâna să-i ia şi a simţit plasticul rece în palmă. Trăia o senzaţie de disociere de parcă *ea* luase LSD, de parcă plutea deasupra propriului corp, privind întreaga nebunie.
Gloria a preluat controlul, ridicând electrozii şi punându-i cu grijă de o

parte şi de alta a frunţii lui Alice.

Alice i-a explicat Gloriei paşii pentru administrarea curentului electric.

— Îți aplicăm şocuri de cel mult două ori, la un nivel scăzut, ca să fim în siguranță, a decis Gloria, apoi a ezitat puțin. Cât de des o fac ei în timpul şedinței?

— E o întrebare bună, a spus Terry, întrucât Alice nu a răspuns.

A întins pătura şi s-a aşezat, făcându-i semn lui Alice să stea lângă ea. Ken avea să asculte instrucțiunile Gloriei ca să pună în funcțiune aparatul şi să ia notițe. Terry o să fie permanent lângă Alice ca să o țină de mână.

— Depinde. Ar trebui să o faceți de două ori în seara asta.

Alice s-a aşezat lângă Terry. S-a întins şi a tras pătura peste umerii amândurora.

— Deja simt că funcționează, a comentat Alice. Copacii şoptesc. Eu zic să mai aşteptați cinci minute şi să mă băgați la zgâlțâială.

— Drăguță terminologie, a remarcat Gloria.

Apoi şi-a privit ceasul la lumina lanternei.

— Între timp, cineva să-mi spună o poveste, a cerut Alice. Ce ziceți de o poveste cu fantome?

— În niciun caz, a refuzat Terry. Fără poveşti cu fantome când suntem în pădure şi tu eşti legată de un motor de maşină. Cineva să spună o poveste bună.

— Ce ziceți de una care să îndeplinească ambele condiții? a întrebat Ken.

Stătea în picioare lângă aparat, dar acum s-a lăsat în genunchi.

— Câtă vreme nu o sperie pe Terry, a răspuns Alice. Şi nu e un motor de maşină.

Lui Alice i-a scăpat un râs înfundat.

— Vă imaginați ce tare ar fi? Am folosit o *baterie* de maşină, dar aparatul l-am construit din…

— E timpul pentru poveste! a spus Ken şi a bătut uşor din palme.

Terry s-a cuibărit mai bine sub pătură, la fel ca Alice. Dacă uita ce făceau şi de ce se aflau aici, aproape îşi putea imagina că plecaseră într-o excursie cu cortul. Dar, în locul unui foc de tabără, se adunau în jurul unui aparat improvizat de electroşocuri.

— Casa unchiului şi a mătuşii mele era bântuită, începu Ken.

— Ar fi bine să nu fie înspăimântător, l-a avertizat Terry, simțind cum dispare căldura.

— Nu te muți acolo. Nu o să fie.

Ken s-a aplecat puțin înainte şi lanterna i-a luminat fața.

— Mi-e frică, a spus Terry, dar nu şi-a putut păstra expresia serioasă.

— Eu nu cred în fantome, a precizat Gloria.

— Eu cred, a spus Alice.

— Unchiul şi mătuşa mea credeau, a continuat Ken, pentru că au trăit cu una cincizeci de ani. Unchiul Bill şi mătuşa Ama s-au mutat în prima lor casă în anii ’30 şi fantoma şi-a făcut simțită prezența imediat. Îi plăcea să mute pantofii Amei de la parter la etaj, de la etaj, jos. Îi ascundea curelele unchiului meu. Când se duceau la culcare şi el bătea *poc poc poc* în pereți până când Ama îi spunea să „înceteze odată”.

— De unde ştiau că era un el? a întrebat Terry.

— Habar n-am.

În vocea lui Ken se simțea cum ridică din umeri.

— Au întrebat prin cartier, i-au căutat pe proprietarii anteriori, dar n-au reuşit să descopere cine era. Ajunsese mai degrabă un motiv de enervare. Apoi unchiul Bill a intrat în marină şi a ajuns în Coreea. Ama susține că a fost o consolare să aibă pe cineva în casă cât timp a fost el plecat.

— Oo, ce drăguț! a comentat Alice.

— El s-a întors, nu?

Terry încerca să nu se uite la umbrele din jurul lor. I se părea că erau tot mai multe.

— S-a întors.

— Vezi, e o poveste bună.

Alice a dat la o parte jumătatea ei de pătură, apoi a tras-o la loc.

— N-am terminat. Când unchiul era în Coreea, unitatea lui a luat parte la o luptă uriaşă pentru Rezervorul Chosin. Pe atunci foloseau codul „Tootsie Roll” pentru mortiere. Şi cer ei mai multe Tootsie Roll, neştiind dacă vor primi ce trebuie ca să supraviețuiască. Două zile mai târziu, apare următorul transport de provizii cu paraşuta şi ei dau fuga să-l deschidă şi găsesc…

— Bomboane Tootsie Roll? a pufnit Gloria. Glumeşti!

— Nu glumesc, a spus Ken. Operatorul radio sau pilotul nu cunoştea jargonul şi a crezut că vor bomboane.

Alice a deschis gura şi Ken s-a grăbit să continue.

— Când unchiul s-a întors acasă, bomboanele Tootsie Roll au devenit talismanul lui norocos. A trăit o săptămână cu bomboanele alea. Are mereu una în buzunar. Ama a sugerat să-i dea şi fantomei una, aşa că au lăsat o

bomboană pe noptieră. În noaptea aceea, n-a mai bătut în perete. Iar a doua zi dimineață, bomboana dispăruse. După aceea, i-au lăsat câte una în fiecare noapte şi a devenit fantoma lor folositoare. În loc să le ascundă pantofii şi curelele, uneori o rugau să le găsească şi *bam,* apăreau.

— O fantomă care iubeşte bomboanele Tootsie Roll, a comentat Terry uimită. Bănuiesc că n-ai luat niciuna cu tine. Adică o Tootsie Roll, nu fantome.

— Cred că nici puterile mele supranaturale nu pot prevedea capriciile lui Alice. N-am adus.

Au tăcut o secundă şi Terry s-a gândit să ceară încă o poveste. Poate reuşeau să amâne chestia asta.

Însă venise momentul.

— E timpul să mă curentați.

Alice a dat iar pătura la o parte, de data asta mişcându-se pentru ca ea şi Terry să se țină de mână.

— Ştii ce ai de făcut, i-a spus ea Gloriei.

— Sper să funcționeze.

Gloria a pus mâna pe un mâner al aparatului şi l-a tras înapoi.

— Eşti gata?

Terry s-a uitat la Alice prin întuneric şi a văzut-o dând aprobator din cap.

— Gata, a răspuns Terry pentru ea, strângând-o tare de mână.

Gloria a ezitat, apoi s-a mişcat. Terry a închis ochii şi a simțit-o pe Alice încordându-se. A scos un sunet şi a strâns din dinți.

— Din nou, a spus Alice cu mâinile tremurând.

— Nu, s-a opus Terry.

— Încă una, a zis Gloria. Îmi pare rău.

Alice a tresărit şi Terry a scos un scâncet.

— Mai întâi focul, pe urmă splendoarea, a zis Alice clănțănind uşor din dinți. Începem.

Gloria a oprit motorul, a scos electrozii şi s-a aşezat lângă lanternă cu creionul şi caietul.

— Sunt gata, a spus ea.

Ochii lui Alice s-au închis încet.

— O, a spus ea, parcă totul e în jurul meu.

— Ce anume? a întrebat Terry încet.

— Dedesubtul.

Alice a dat drumul mâinilor lui Terry şi a arătat spre pădurea întunecată.

— Copacii sunt rupți. Pânze de păianjen şi un fel de substanță gumată îi năpădesc. Spori mici zboară prin aer. Un vis care încă nu e foarte rău.

Un fior a străbătut-o pe Terry.

— Poți să mergi spre laborator? a întrebat Gloria, iar Terry şi-a dat seama că şi ea începea să înțeleagă realitatea.

Se simțea o notă de teamă în întrebarea ei.

— Nu… nu ştiu. Încerc. Niciodată n-am văzut mai clar ca acum.

Alice a râs, părând netulburată, dar pentru ea era ceva normal.

— Zbor. Am trecut direct prin gardul dărâmat. S-a cam dus securitatea lor.

Ken şi Terry şi-au zâmbit, dând din cap.

— Mergi mai departe, a îndemnat-o Gloria.

În pădure sunt puține zgomote iarna, cu excepția şuierului vântului printre crengile goale.

— Încă zbor, a spus Alice după un minut. Nu sunt monştri. Sunt nişte maşini neobişnuite în parcare.

— Cum adică neobişnuite?

Alice nu a răspuns imediat.

— Nu recunosc mărcile.

— OK, mergi mai departe, a zis Terry.

Au aşteptat.

— Văd laboratorul, a rostit Alice într-un târziu. E ca un laborator fantomă, e străveziu, dar e acolo. Sunt la o uşă de la un nivel inferior. A intrat un bărbat în uniformă.

— Bine, a spus Gloria.

— Asta ar fi latura nordică, a zis Ken luând notițe.

— Are panou de acces în exterior. Nu pare să fie folosit de multă lume, a zis Alice cu o voce visătoare. OK. Acum sunt înăuntru. Hol lung, cu aceeaşi gresie, ca al nostru. Mi se pare că totul se estompează. Nu ştiu cât timp mai am.

— Uită-te în camere! a îndemnat-o Terry. Încearcă să găseşti copiii!

Alice a dat aprobator din cap, cu ochii încă închişi.

— Sunt nişte bărbați în camera asta – e un birou mare. Lucrează la… un fel de aparat ciudat pe care nu l-am mai văzut niciodată – ca o maşină de scris cu un ecran mare alături. E aprins, un ecran cu… cuvinte.

S-a oprit.

— Bucăți mici şi galbene de hârtie sunt lipite peste tot… Bărbatul tocmai

a pus un pătrat de plastic negru în aparat.

Gloria nota.

— Poți să citești ce e pe ecran?

— Nu, a zis Alice, e prea neclar. Încep s-o pierd…

— Mergi mai departe, a spus Terry.

Alice a icnit.

— Ce e? a întrebat Terry.

— Fata, a răspuns Alice supărată. E… într-un fel de maşinărie. Brenner o foloseşte.

— Ce fel de maşinărie? Care fată?

Gloria a ridicat ochii de la notițe.

— E mai mare decât orice am văzut.

Fața lui Alice se schimonosea, concentrată.

— Arată ca un tub rotund, iar fata e pe o suprafață plată în mijloc. Sunt lumini în jurul ei. Brenner tocmai i-a spus să stea nemişcată. Se vede că e speriată.

— Este Opt sau Unsprezece? a întrebat Gloria.

Nostim – Terry nu se gândise niciodată aşa la Kali sau la fata misterioasă.

— Unsprezece, a răspuns Alice. S-a mişcat şi Brenner s-a înfuriat. O alungă de acolo.

— Du-te după ea! a spus Terry, iar Gloria a încuviințat.

Alice a tăcut.

— Nu pot. O pierd. Au dispărut.

— Unde se duce? a întrebat Terry. Mai vezi şi alți copii?

— Nu mai văd. Nu ştiu. Îmi pare rău.

Alice se legăna înainte şi înapoi, tulburată.

Terry a vrut s-o liniştească, dar a întrerupt-o o rază de lumină dinspre laborator. Se auzea vocea unui bărbat care îl întreba pe altul:

— Ăsta e sectorul?

— Aici cică s-a văzut o lumină, a spus altul.

— Probabil nişte afurisiți de copii care se droghează.

— O să-i băgăm noi în sperieți.

O strălucire se apropia printre copaci.

— Trebuie să plecăm. Stinge lumina! a şoptit Terry.

Dar Gloria o stinsese deja. Terry a ridicat-o pe Alice în picioare.

— Luăm aparatul? a întrebat Terry.

— Eu nu pot să-l car, a zis Alice. Ce se întâmplă?

— Vine cineva încoace, a răspuns Terry.

— Lasă-l! a zis Alice. Dacă îl atingi unde nu trebuie, s-ar putea să fie încă destul de fierbinte ca să te frigi.

— Nu mă frig.

Ken a apucat pătura şi a acoperit aparatul, apoi l-a ridicat cu un geamăt.

— Gloria, ia-o înainte! a spus el.

Vocile şi luminile se apropiau. Terry se aştepta să pornească şi o alarmă, dar nu s-a auzit nimic. O ținea pe Alice de mână şi o trăgea după ea cât de grijuliu putea printre copaci, pe întuneric. Paşii lui Ken erau mai apăsați în urma lor.

— Stați! a spus el încet.

S-au oprit.

— Mi s-a părut că aud ceva, a rostit unul dintre bărbați mai aproape de ei acum.

Terry de-abia mai respira. Ce avea să se întâmple dacă erau prinşi aici?

Alice s-a aplecat şi Terry a văzut-o luând o piatră. A aruncat-o tare printre copaci, în stânga. S-a lovit de ceva cu o bufnitură puternică.

Paşii bărbaților s-au îndepărtat într-acolo.

Gloria s-a întors şi a dus mâna liberă la gură, spunându-le tuturor să tacă, apoi au mers spre maşina lui Terry cât de repede puteau. A reuşit să bage cheia în încuietoarea portbagajului, recunoscătoare că lăsase portiera deschisă. Au pus aparatul în portbagaj şi au urcat în maşină, iar Terry a intrat pe şosea exact când apăruseră nişte faruri pe aleea laboratorului.

Niciunul nu a vorbit până când nu au avut certitudinea că nu erau urmăriți.

— Am reuşit, a spus Terry, răsuflând zgomotos.

— La mustață, a adăugat Gloria de pe bancheta din spate.

— Te-ai descurcat minunat, Alice! a spus Ken de lângă Gloria.

Alice a oftat pe scaunul din față.

— N-am văzut destul. Nici pe departe.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Terry era să fie de acord.

— Am reuşit. Asta contează, a spus ea.

Spera să fie adevărat.

Dar toți stăteau tăcuți, iar Terry a presupus că motivul era că simțeau şi ei, la fel ca ea, că suferiseră o înfrângere. Ce aflaseră nou?

Părea că nimic.

CAPITOLUL OPT
ALTE SECRETE, ALTE MINCIUNI

Februarie, 1970
Bloomington, Indiana

1

Lui Terry îi era dor să aibă intimitatea relativă a apartamentului lui Andrew în care să se retragă. Mai ales în asemenea momente, când stătea în holul aglomerat al căminului, lângă telefonul de pe perete – unde dispunea de maximum zece minute înainte ca altcineva, care voia să-l folosească, să se uite urât la ea.

— Bună ziua! a spus femeia.

— Bună ziua, doamnă Rich…

Terry îşi tot muta greutatea de pe un picior pe altul. O strângeau pantalonii pentru că mânca din cauza stresului, aşa că azi purta fustă. Chiloții de nailon cu nume ridicol, Panti-Legs, de dedesubt erau de un milion de ori mai buni decât jartierele şi brâiele cu care crescuse, dar perechea ei preferată o strângea acum la mijloc. *Aşa ține patriarhatul femeile supuse,* şi-a spus ea. *Cu lenjerie incomodă.*

— Andrew e acasă?

— Îl chem la telefon.

Mama lui Andrew îşi trăgea nasul de parcă era răcită, dar, înainte să apuce să o întrebe de sănătate, Terry a auzit un zgomot puternic în receptor. L-a ținut la distanță o secundă, apoi l-a strâns mai tare, aşteptând.

— Iubito, a murmurat Andrew câteva secunde mai târziu. Spune ceva, vreau să-ți aud vocea.

— Ceva.

Râsul lui aspru şi familiar răsunând acum în urechea ei era cel mai frumos sunet pe care *ea* îl auzise vreodată.

Terry îşi dorea să fi fost singură, să-i poată povesti despre excursia inutilă pe teren a Frăției. Însă, în principal îi era doar dor de el.

— Începi cursurile azi? a întrebat el.

— Ieri.

— Şi mâine te duci iar la laborator?

— Da.

A ezitat, sprijinindu-şi fruntea de perete.

— Probabil n-ar trebui să vorbim despre asta la telefon.

— OK, paranoico…

Vocea lui se schimbase, căpătase o nuanță serioasă, deşi cuvintele lui o tachinau. Aşa că era aproape pregătită pentru ce urma să spună:

— Am ceva să-ți zic.

Terry voia să alunge solemnitatea subită.

— Lasă-mă să ghicesc… Te-ai născut pe paisprezece septembrie, care întâmplător e prima alegere a loteriei recrutărilor. Protestul împotriva războiului s-a terminat cu tine *la* război.

— Ce fată amuzantă! a replicat el. Dar are legătură cu asta. Am primit înştiințare să mă prezint la controlul medical.

Înseamnă că se va întâmpla. Nimeni nu era mai sănătos ca Andrew. Nicio speranță să fie respins pentru vreo infirmitate medicală, mai ales că nici n-o să pretindă că avea vreuna, aşa cum făceau copiii bogați, privilegiați, care nu doreau să-şi servească țara. Chiar dacă țara îl trimitea într-o misiune inutilă, pentru care nimeni n-ar fi trebuit să se înscrie.

— Cât de repede?

— Săptămâna viitoare. Nu voi fi trimis imediat, dar…

— În curând.

Terry a oftat în receptor.

— Îți mai aminteşti ce mi-ai promis?

— Nu-ți face griji. A fost destul de greu să stau câteva săptămâni fără să te văd.

— OK.

Terry se temea să nu plângă, dacă mai rămânea la telefon. Andrew nu avea nevoie de aşa ceva.

— Ar trebui să plec… am curs peste un sfert de oră şi o văd pe Claire White venind încoace cu o privire criminală.

Claire urla mereu la telefon la iubitul ei de acasă.

— Te iubesc, scumpo.

— Şi eu te iubesc.

Clic. El a închis.

Nu se simțise niciodată atât de departe de un om pe care-l voia lângă ea. A pus receptorul încet în furcă, imaginându-şi ecoul sunetului de adio.

Clic.

Să ai o atitudine de adult era o adevărată pacoste.

2

Terry a condus singură în seara aceea spre garaj. Voia să se gândească, iar condusul o ajuta uneori. A plecat cu o oră mai devreme ca să ocolească pe o şosea pustie care avea doar benzi drepte şi ocazional câte o curbă; dăduse drumul tare la radio şi cânta şi plângea alternativ în ritm cu muzica. S-a difuzat şi un hit al lui Elvis, *Suspicious Minds,* şi cu toate că Elvis nu era preferatul ei, a plâns mai tare şi a zâmbit printre lacrimi, gândindu-se cât de mult le plăcea muzica lui.

Mereu visaseră să meargă în Vegas şi, dacă ar mai fi trăit, l-ar fi putut vedea acolo. Aşa că a cântat versurile despre cum era să fii prins în capcană şi să nu poţi pleca.

Cathartic.

Spera că scăpase de starea proastă. Dar când a intrat şi i-a găsit pe Ken, Gloria şi Alice deja adunaţi, stând pe podea în locul obişnuit, şi-a dat seama că totuşi cântatul nu fusese suficient de cathartic. Sentimentele s-au învolburat în ea şi o lacrimă rătăcită i-a curs pe obraz.

Gloria a observat-o prima şi s-a ridicat s-o întâmpine.

— Ce e? Te simţi bine?

A întins braţele, iar Terry s-a apropiat şi atunci lacrimile ei au devenit suspine.

— Îmi pare rău, a spus Terry. Eu nu…

Alice şi Ken au apărut în spatele Gloriei.

— Terry ce s-a întâmplat? a întrebat Alice.

Terry a scuturat din cap gândindu-se la cât de caraghioasă era.

— Îmi pare rău. Am încercat să mă eliberez de asta înainte să ajung aici, dar… Andrew a fost chemat la controlul medical.

— Îţi aduc nişte apă, a hotărât Alice. Asta face mama când plânge cineva.

— Bine.

Terry a consimţit şi Gloria i-a dat drumul.

Alice a alergat într-un colţ al încăperii unde era biroul. S-a întors cu un pahar de unică folosinţă plin ochi. Conţinutul se scurgea peste margini. Terry a întins mâna după el. Prima înghiţitură a calmat-o. A mai luat una.

— E mai bine, a spus ea.

— Mamele ştiu la fel de multe ca ştiinţa, a remarcat Gloria.
— Ştiinţa încă nu a descoperit câte ştiu mamele despre cer şi pământ, a spus Alice, uitându-se la Terry.
— M-am întors şi Alice citează din Shakespeare, a constatat Ken.
Se dusese în acelaşi colţ după Alice şi acum venea cu un scaun.
— Tu stai aici, a spus el şi Terry nu s-a împotrivit.
Oamenii nesăbuiţi, fragili, care aveau crize în faţa prietenilor primeau scaune. Era o regulă.
— Ne pare rău pentru Andrew, a declarat Alice, aruncând o privire în jur, în timp ce Ken şi Gloria se uitau la Terry compătimitor. Nu contează că ştiai. Acum chiar se întâmplă.
Terry a lăsat bărbia în piept.
— Canada rămâne o opţiune, a spus Alice, cu voce blândă.
— Nu, nu rămâne. El nu vrea să facă asta.
Terry a căutat să se agaţe de ultima picătură de calm.
— Îmi pare rău că am abătut Frăţia de la scopul ei. Să trecem la treabă. S-a mai gândit cineva la ceva?
Se învoiseră să reflecteze la detaliile oferite de Alice înainte să fie întrerupţi în pădure.
După un lung moment în care părea că răspunsul avea să fie nu, Gloria a ridicat mâna.
— Eu cred că am câştigat trofeul seara trecută.
A făcut o pauză.
— Sau am pierdut orice legătură cu realitatea.
Alice s-a înseninat.
— Ce vrei să spui?
— Păi…
Gloria a întins mâna şi a ridicat caietul în care-şi făcuse notiţe.
— E cel puţin la fel de ştiinţific ca orice face laboratorul, aşa că ascultaţi-mă.
— *De-abia* aşteptăm, fraţilor, nu-i aşa? a întrebat Alice.
— Da.
Terry nu voia să spere prea mult, dar a descoperit că speranţa avea voinţă proprie.
— M-a pus pe gânduri unul dintre primele lucruri pe care le-ai spus, a început Gloria. Că nu ai recunoscut unele maşini. E corect să considerăm asta ceva neobişnuit?

Alice a pufnit.
— Se poate spune şi aşa. Am crescut cu băieţi care făceau schimb de maşini de parcă erau cartonaşe.
— Aşa că mi s-a părut ciudat că n-ai recunoscut decât una. Ştii câte erau?
Alice a clătinat din cap, încruntată.
— Nu-mi amintesc toate detaliile la fel de clar după aceea… de asta voiam să povestesc atunci. Îmi pare rău. E un inconvenient?
— Nu. E doar o informaţie, a spus Gloria.
— Zi mai departe!
Gloria a continuat.
— Vă amintiţi că Alice a intrat în laborator şi a văzut diferite lucruri? A menţionat o maşină de scris cu ecran, un disc de plastic introdus în aparat şi o maşinărie gigantică în care era fetiţa. Le-am spus pe toate?
Terry încă nu bănuia încotro bătea, dar era fascinată.
— Da, cred că da.
— Din câte îmi dau seama, nimic din toate astea nu există. Unele din ele seamănă cu chestiile prezise la expoziţii şi la târguri internaţionale, dar care n-au fost încă inventate.
Gloria s-a oprit, de parcă spusese cel mai important lucru.
— Sunt eu greu de cap? a întrebat Ken.
Terry a încercat să lege lucrurile, dar Alice i-a luat-o înainte.
— Brenner, atunci când l-am văzut… era mai bătrân decât e acum, a zis Alice. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama mai înainte. Cred că ai dreptate.
Gloria a zâmbit.
— Lămuriţi-ne şi pe noi! a cerut Terry.
Dar piesele s-au aşezat singure.
— Serios? Crezi că e…
— Viitorul, a completat Gloria. Viziunile lui Alice nu sunt despre prezent. Sunt dintr-un moment din viitor.
— Când monştrii sunt reali? a întrebat Ken.
Alice s-a strâmbat la el.
— Aşa se pare, a răspuns Gloria.
— Viitorul, a repetat Terry. Ce părere ai, Alice?
Alice a clătinat din cap uimită.
— Acum o să văd lucrurile complet diferit. Dar, dacă mă gândesc la tot ce-am văzut, are logică. În măsura în care poate să aibă logică.
Terry s-a sprijinit de scaun. A băut încă o gură de apă. Aveau un răspuns,

unul important. Dar…

Viitorul nu constituia un răspuns grozav ca să facă ceva concret să-l oprească pe Brenner. Problema tocmai devenise şi mai gravă.

— Întrebarea e cum schimbăm viitorul. E imposibil. Nu?

S-a uitat spre Ken, de la care se aştepta să spună că nu aşa funcționează lucrurile. El a ridicat din umeri.

— Unele lucruri par stabilite, dar altele nu. Cine poate spune?

— Dar nu putem să ne apucăm să strigăm „Viitorul! Viitorul!” a spus Gloria. Asta contează doar pentru noi.

— Nu, a rostit Terry.

Avea o senzație de certitudine.

— Ar mai conta pentru cineva. Brenner nu trebuie să afle *niciodată* că Alice vede viitorul. O parte din viitorul *lui.*

Gloria şi-a dus mâna la gât. Evident, era o grijă nouă pentru ea.

— Vă imaginați ce-ar face?

Alice se holba la ea.

— Nu vreau. Eu… nu v-am spus, dar a fost mult mai mult curent decât îmi dau ei în laborator. A fost nevoie de el ca să încep măcar să văd clar. Nu pot…

— Niciodată, a asigurat-o Terry. Nu va afla niciodată. Şi nu vei mai face asta niciodată.

A tăcut câteva clipe.

— Dar… am găsit o dată dosarele acelea. Aş putea să mă întorc la birou şi să obțin mai multe dovezi. E singurul lucru la care mă pot gândi… Ştiind despre monştri… şi că face un fel de experiment cu copii cu puteri, trebuie să încercăm în continuare. E mai important ca oricând să oprim experimentele.

— Sau… a intervenit Gloria.

— Sau? a întrebat Terry.

— Sau am putea să nu ne mai întoarcem acolo. Desfăşor şi eu un mic experiment pe cont propriu la şcoală ca să văd cât o să se opună Brenner. Mă prefac că vreau să mă transfer. Mă aştept să apară de îndată ce depun documentele, dar deocamdată nimic.

Alice avea o expresie ciudat de optimistă în timp ce se uita pe rând la cei trei. Terry nu voia să-i dea speranțe încă în privința asta.

— N-aş mai putea să mă suport, dacă nu-l oprim, a afirmat Terry.

Gloria s-a gândit la spusele ei.

— Înțeleg. Crede-mă! Dar ar fi bine dacă am avea o portiță de scăpare.

— Însă nu avem, a zis Ken încet. Nu plecăm. Nu încă. Nu ştiu prea multe, dar ştiu că nu e atât de uşor.

A închis ochii, apoi i-a deschis.

— Toți suntem speriați. Altfel am fi nişte cretini.

— Şi nu suntem cretini. Uitați-vă ce a descoperit Gloria! Ne avem unii pe alții şi n-ar trebui să uităm asta. Suntem cei mai buni aliați pe care îi avem.

Vocea lui Terry şovăia şi ea ura lucrul ăsta. Îl ura. Dar emoțiile o copleşeau şi nu le mai putea ține în interior.

Trebuiau să se reverse.

— Brenner nu o să ne lase pe niciunul să plecăm fără un motiv întemeiat, a spus Alice. Nu o să renunțe nici la ce o fi făcând el cu copiii. E logic. Aşa că trebuie să creăm un motiv. Asta înseamnă să o ajutăm pe Terry să obțină dovezi.

— Şi pe urmă? a întrebat Gloria.

Terry îşi simțea inima în gât şi o usturau ochii. A sorbit din apa pe care i-o dăduse Alice.

— O să găsim o soluție, a reuşit să spună. Poate găsim un reporter să investigheze.

— Atunci, pentru a afla cum să fim nişte neghiobi nobili! a spus Gloria, ridicând mâna ca şi cum ar fi ținut un toast.

Ken a expirat zgomotos.

— Cei mai nobili şi mai neghiobi, a adăugat el.

Lui Terry i-ar fi plăcut să vadă în mintea *lui*... Ba nu; dacă ceva devenea tot mai limpede, acela era faptul că a cunoaşte viitorul nu rezolva absolut nimic.

— O să fie mai greu cu diversiunea de data asta, şi-a dat cu părerea Terry. Brenner mă supraveghează îndeaproape în ultima vreme.

Alice îşi muşca buza.

— Ar fi mai potrivit dacă unul dintre noi ar încerca să intre în biroul lui?

— Nu, a respins Terry ideea din start. A fost deja supărat pe mine, e mai bine să vă țineți la distanță. Acum am un polaroid, la urma urmei… şi cred că aş putea să o conving pe Kali să ne ajute.

Terry nu ştia dacă era adevărat judecând după criza pe care o avusese fata ultima dată când vorbiseră, dar ar fi putut să o ajute dându-i ceva de făcut. Terry avea nevoie să o convingă că şi libertatea *ei* era în joc.

Ca să o ajute pe Kali, trebuia ca fata să aibă încredere în ea.

Terry s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să merg acasă şi să dorm, altfel mâine o să plâng toată ziua în faţa lui Brenner.

S-a oprit.

— Poate ar trebui să stau trează toată noaptea. O merită.

— Dar tu nu meriţi. În timpul şedinţelor mele o să mai caut lucruri pe care le putem folosi, a declarat Alice.

S-a ridicat şi a îmbrăţişat-o cu forţa pe Terry. Cercul strâmt al braţelor ei şi mirosul vag de unsoare şi de transpiraţie al hainelor ei de lucru reprezentau o alinare. Apoi a venit şi Ken, cuprinzându-le pe amândouă cu braţele în timp ce Alice se zvârcolea. În cele din urmă, Gloria şi-a întins braţele peste ei. S-au legănat toţi puţin.

— Eşti mai puternică decât crezi, i-a răspuns Ken lui Terry.

Terry se ruga ca el să fie cu adevărat clarvăzător şi aceasta să fie una din certitudinile lui. Avea nevoie de toată tăria posibilă.

Îmbrăţişarea de grup s-a încheiat când Alice a început să fredoneze un cântec al formaţiei Beatles şi fiecare a luat-o pe drumul lui în noapte.

Terry s-a prăbuşit în patul ei îngust din cămin, i-a făcut semn lui Stacey şi a adormit imediat. A visat că era într-o pădure şi monştrii lui Alice o urmăreau. S-a trezit înainte să afle dacă scăpase.

3

Ciocănind în uşă, Ken nu era sigur cine o să răspundă şi cum o să explice de ce venise. Dar a avut noroc.

— Ken?

Andrew îl privea cu ochii mijiţi prin uşa cu plasă de la casa părinţilor lui. Purta tunsoarea regulamentară pentru armată.

— Ce cauţi aici?

Ochii i s-au luminat când s-a uitat dincolo de Ken, la maşină.

— E şi Terry cu tine?

— Nu, a răspuns Ken. Am venit singur. Terry nu ştie că sunt aici şi ar fi bine să rămână aşa. Am luat adresa ta de la Dave.

Andrew clipea nedumerit. A ieşit din casă, lăsând uşa să se închidă în urma lui.

— Pot să întreb… de ce?

— Nici nu e nevoie, a răspuns Ken. O să-ți spun eu.

Era surprinzător de greu să fie aici. Casa îi amintea lui Ken de cea a familiei lui. Nu mai fusese acolo de trei ani. Familia Rich avea acelaşi gen de casă cu etaj, cu verandă lată din scânduri şi un leagăn, aceleaşi straturi de flori acoperite pe timpul iernii şi îngrijite – ar fi pus pariu – de stăpâna casei.

— Poți să intri, a zis Andrew. Probabil că mama o să-ți pregătească ceva să mănânci.

— O să accept invitația, dar putem să rămânem aici deocamdată? a întrebat Ken. Vreau să stăm de vorbă.

— Eşti invitatul meu.

Andrew a arătat cu mâna spre leagănul de pe verandă.

S-au dus spre el, iar leagănul s-a mişcat sub greutatea lor.

— Mi se pare ciudat să dau veşti proaste într-un leagăn de verandă, a comentat Ken.

— Deci e genul acela de vizită, a oftat Andrew. Nu ştiu dacă te cred că eşti clarvăzător. Ai venit să-mi spui că nu o să supraviețuiesc?

Ken a lăsat un picior în pământ ca să oprească mişcarea leagănului. *Gata.*

— Nu, frate, nu ştiu nimic despre asta.

Ken a făcut o pauză.

— Am încercat să văd ce se întâmplă cu tine şi cu Terry, dar nu am decât o senzație. Se chinuie.

— Terry se chinuie?

Andrew s-a arătat sceptic la început. Dar apoi a părut că acceptă.

— Mie îmi ascunde asta. Ce pot să fac?

— De aceea am venit.

Ken tot nu era sigur că făcea lucrul corect.

— N-ar trebui să intervin… aşa îmi spunea mama mereu.

Dar mama lui nu avusese mereu dreptate. Acum ştia.

— Dacă asta o s-o ajute pe Terry, merită încercat.

— Cred că ar trebui să vă despărțiți. Cât eşti plecat. Nu ştiu de ce, doar am senzația că ar ajuta-o cumva.

Andrew a rămas tăcut.

— Eşti sigur că nu vrei să ieşi cu ea? a întrebat după câteva clipe.

— Sunt sigur.

Andrew a dat din cap.

— Ei bine, dacă nu mă întorc, ai binecuvântarea mea. Bine, o s-o fac.

— Asta e tot?

Ken se aşteptase la o ceartă. Una în care să nu prea aibă ce să răspundă.

— Ştiu că ţii la ea. Dacă o s-o ajute, sigur. Pare a fi lucrul cel mai potrivit. Ar trebui să fie liberă până când aflăm ce se întâmplă. M-am gândit deja la asta.

Ken se uita la profilul lui Andrew, încercând din răsputeri să-i afle viitorul. Dar, cu toate astea, îi scăpa.

4

O briză inexistentă sufla pe lângă Terry şi copacii din jurul ei trosneau, iar frunzele se loveau unele de altele ca nişte dinţi. Nu o ajuta faptul că putea să vadă printre ele până la pat, podeaua cu gresie şi supraveghetorii ei.

Simţi o mână pe umăr.

— Domnişoară Ives?

Vocea unui demon. Dinţii lui păreau prea mari, în timp ce-i vorbea.

— Terry? Ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să ştii, a spus ea sau i s-a părut că aşa a spus. Îi era greu să fie sigură. Astăzi, gândurile i se întorceau întruna către pădure şi monstru. Doctorul Brenner, în faţa ei, îi punea întrebări care nu ajutau. Câtă vreme se pierduse în pădurile psihedelice, cu un strat transparent între ea şi laborator? Patru ore? Cinci? O făcea să se teamă să mai închidă ochii.

Nu izbutise să ajungă în vid şi să vadă dacă ar găsi-o din nou pe Kali acolo, să-i vorbească. Din cauza drogului nu-şi amintea prea bine de ce avea nevoie de Kali…

Frunzele au foşnit din nou în jurul ei.

— Să-i dăm un sedativ? a întrebat infirmierul.

Doctorul Brenner a coborât mâna pe braţul ei să-i ia pulsul. A încercat să-l îndepărteze, dar el o ţinea strâns.

— Dă-mi drumul, a cerut ea. Acum!

Urma unui zâmbet a apărut în ochii lui albaştri ca de gheaţă.

— Sau ce?

Terry a strâns mâna cealaltă în pumn şi a deschis gura să strige…

El i-a eliberat mâna doar pentru a-şi pune stetoscopul în urechile ce păreau ascuţite, ca de lup, şi a-i asculta inima. Ea a tresărit când metalul

rece s-a îndreptat spre abdomen. Inima îi bubuia în urechi şi a întins mâna să-l împingă.

— Relaxează-te, a îndemnat-o Brenner, păşind în spate.

Apoi, i s-a adresat infirmierului:

— Funcțiile vitale sunt în regulă. Pulsul e mărit, dar nimic ce nu se poate explica prin stresul provocat de halucinogen.

— Vrea să spună că am o transă proastă, i-a explicat Terry lacheului peste umărul lui Brenner şi a dat din cap dintr-o parte în alta. Vreau să mă lăsați în pace.

— O să fim aici până îți revii, a spus Brenner.

Ce era nuanța aceea de încântare din glasul lui? Sau ei îi juca mintea feste?

Orice ar fi fost, Terry a închis ochii şi, înăuntrul ei, a luat-o la fugă. În sfârşit, găsise asupra cărui lucru să se concentreze. Asupra dorinței de a nu fi în preajma doctorului Martin Brenner. Şi, în cele din urmă, a scăpat de pădurea întunecoasă şi de încăperea aceea. Vidul o înconjura. Picioarele îi plescăiau în apa pe care o asocia cu acest nicăieri-pretutindeni.

A deschis ochii în întunericul paşnic din jur. Răsufla greu, încă supărată.

Se mai liniştise când Kali a apărut.

Fata țopăia către ea, stropind cu apă prin beznă.

Această biată copilă trecuse prin mai multe decât îşi putea imagina Terry. Bineînțeles, studiile lui Terry o pregăteau, teoretic, să lucreze cu copii. Practic, cel puțin sub influența drogului, să vină să discute cu Kali după ultima lor conversație era ca şi cum ar fi mers legată la ochi pe un câmp presărat cu mine. Izbucnirea lui Kali cauzată de faptul că Terry avea atâția prieteni şi îmbrățişarea aceea puternică. Tânjea după fetița mânioasă, dulce şi singură.

Terry a încercat să nu arate cât e de uşurată că o vede aici. Nu voia să o sperie.

— Bună! a zis Kali. Am cerut un calendar şi mi-au dat unul! Marchez fiecare zi şi zilele de joi sunt ale tale.

A spus-o cu timiditate.

Terry s-a aplecat ca să fie la nivelul ei. Lui Kali nu părea să-i placă prea mult să fie atinsă, dacă gestul nu venea din partea ei, aşa că Terry s-a abținut să-i dea o şuviță de păr după ureche.

— Calendarul tău are poze?

Kali a țopăit scurt.

— Are câte un animal pentru fiecare lună! În februarie e un tigru.

— Tigrii au colți mari, a spus Terry.

— Tigrii *rag*.

Kali a scos un sunet ca un mârâit şi a început să-i dea târcoale lui Terry. Fata s-a oprit brusc.

— Mama scotea sunetul ăsta şi-mi spunea o poveste despre un tigru! Am primit numele unei zeițe. Purta piele de tigru şi era aprigă în luptă.

Deci fata avea o mamă undeva.

— Unde e mama ta acum?

— Nu mai e.

Bucuria lui Kali a dispărut. A lovit cu piciorul în apă.

— Nu mai e, nu mai e, nu mai e.

— Nici a mea, a zis Terry.

Kali a ridicat din umeri.

— Kali, de cât timp eşti aici?

Însă Terry şi-a dat seama că nu asta era întrebarea potrivită.

— De cât timp eşti cu doctorul Brenner?

Tot nu era bine.

— Papá, adică.

— Înainte nu aveam calendar. Nu ştiu.

— Ai spus că ți-au dat un calendar – cine ți l-a dat?

— Supraveghetorii mei, a răspuns Kali. Ajutoarele lui papá.

Terry încerca să-şi mențină vocea calmă.

— Deci locuieşti aici?

— E casa mea deocamdată.

Kali a ridicat iar din umeri.

Da, *doar* deocamdată, voia Terry să spună, dar a tăcut.

— Papá se supără vreodată pe tine?

Kali a dat aprobator din cap.

— Tot timpul. Se enervează atât de tare!

Fata chicotea, cu adevărat bucuroasă.

— Uneori îmi dă bomboane ca să fiu cuminte. Aşa am primit calendarul.

Terry nu voia să o întrebe ceva care să-l facă pe el să se supere pe ea. I-a venit un gând îngrozitor.

— Îți face… rău? Când se supără?

Kali a rămas pe gânduri.

— Nu chiar. Doar că minte. Încă nu am un prieten.

S-a oprit.

— În afară de tine. Dar jură că o să am unul în curând.

Semăna cu un „nu”. Ceea ce era ciudat… dat fiind ce văzuse Alice că îi făcea el fetei din viitor, felul în care o alunga drept pedeapsă.

Dar Kali nu avea tendința să mintă. Fetița era sinceră. Însemna că nu-i făcea rău, nu în sensul acela. *Doar în sensul în care o obligă să* trăiască *aici.*

Terry a decis să meargă mai departe.

— Ți-am spus despre ceilalți prieteni ai mei când am fost aici ultima dată, îți aminteşti? Alice, Ken şi Gloria. Iar lor le face rău… nouă. Ne pune să luăm medicamente pe care nu vrem să le luăm. Nu vrem să mai venim aici.

— O să mă părăseşti? a întrebat Kali.

— Vrem să plece toată lumea.

Terry se întreba ce ar putea simboliza lumea de afară pentru un copil de cinci ani.

— Ai vrea să mergi cândva la grădina zoologică? Să vezi un tigru adevărat?

— Da, a spus Kali. Şi vreau să-i cunosc şi eu pe prietenii tăi.

— Într-o zi o să poți, a zis Terry. Vreau să încerc să te scot de aici. Să ieşim toți de aici.

— Papá nu o să ne dea voie, a replicat Kali.

— Poate îl obligăm.

A spus-o cu grijă, pândind reacția lui Kali.

— Ca să-i ajut pe prietenii mei – pe toți, inclusiv pe tine –, trebuie să intru în biroul lui papá data viitoare când vin aici. Crezi că ai putea crea o *diversiune!* Nimic care să-l înfurie prea tare. Trebuie doar ca el şi toți ceilalți să mă lase singură câteva minute.

Kali se gândea la vorbele ei. Nu se grăbea deloc să răspundă.

— Pot s-o fac. Papá merită farse pentru minciunile pe care le spune, a rostit ea când Terry aproape abandonase orice speranță.

— Da.

Terry era întru totul de acord.

— Merită.

— OK! Trebuie să plec!

Kali s-a îndepărtat țopăind, înainte ca Terry să încerce măcar să o îmbrățişeze.

De ce era atât de nesigură că totul o să meargă bine? În mod special nu o rugase pe Kali să-şi folosească puterile, pentru că atunci ar fi fost la fel de rea ca Brenner.

Avea o săptămână la dispoziție să-şi facă griji în privința reuşitei planului. Deocamdată s-a întors prin vid, plescăind prin apă fără să scoată un sunet. Îşi imagina tigri fantomă pândind din umbră în timp ce mergea.

5

Alice era la Hawkins de ore întregi şi ştia că în curând puteau să plece. Nu îndeajuns de repede, dar se agăța de acest gând. Se terminase cu curentul electric pe ziua de azi. Aşa că stătea pe marginea patului şi aştepta ca întregul maraton să ia sfârşit.

Fusese mai rezervată decât de obicei cu doctorița Parks, răspunzându-i la întrebări cu vorbe alese cu grijă. Doctorița nu păruse să-şi dea seama. Ideea că Brenner ştia ce vedea ea şi ar fi putut înțelege… o speriase pe Alice până în adâncul ființei.

Dar avea să fie puternică pentru Terry. Şi pentru fetița din viitor.

Alice o zărise din nou în viziunile de azi. Repeta ceva pentru Brenner, care părea mulțumit. Apoi creierul ei preluase controlul cu un impuls de imagini întâmplătoare. Seara trecută se forțase aproape prea mult. Se simțea epuizată, aşa că azi avusese grijă să nu insiste.

Măcar dacă ar fi existat o cale să-i spună fetei din viitor că nu era singură, că Alice o supraveghea şi suferea pentru ea, că Terry avea să o ajute. Că toți ştiau de existența ei.

Dar, bineînțeles, nu exista.

Doctorița Parker plecase împreună cu infirmierul, după ce se anunțase în boxe un „cod indigo” în momentul prezent. „Indigo” era un cuvânt drăguț, o culoare drăguță. Sugestia şi drogul încă rămas în sistemul ei scăldau camera într-o nuanță aprinsă de violet. Când s-a deschis uşa, Alice se aştepta să apară doctorița Parks şi să-i spună că era timpul să plece.

Dar era o fetiță. Însă nu fetița *ei.*

Era cea descrisă de Terry. Alice nu şi-o imaginase într-un halat de spital identic cu cel purtat de ea. Fetița era şi mai mică, şi mai tânără decât cea din viziunile lui Alice.

Alice s-a ridicat din pat şi s-a apropiat de ea. Poate avea halucinații. În sfârşit.

— Kali?
A mijit ochii.
— Chiar eşti aici?
Fata îi zâmbea.
— De unde ştiai? Ai ştiut pur şi simplu? a întrebat Kali, apoi a clătinat din cap. Ți-a spus Terry. Speram că eşti ca mine. Cine eşti tu?
— Sunt Alice.
I-a zâmbit şi ea fetei, căci nu putea altfel. Nu era un miraj, nicio viziune provocată de drog. Era în camera lui Alice. *Cum?*
— Ar trebui să fii aici?
— Nu! a cântat Kali veselă. Am fugit. Am vrut să-i cunosc pe prietenii lui Terry. M-a rugat să creez o diversiune. Acum suntem şi noi prietene?
— Sigur că da, a spus Alice. Credeam că Terry o să te roage să faci asta săptămâna viitoare.
Acela fusese planul – se schimbase?
Fetița a dat ochii peste cap.
— O s-o fac iar.
Alice se tot întrebase ceva.
— Când creezi iluzii, te doare?
— Nu, a răspuns Kali. Mă rog… uneori capul îmi arde puțin.
Alice o privea cum dădea cu degetul sub nas de parcă se ştergea de ceva.
— Curge puțin sânge.
— Eşti rănită?
Alice s-a apropiat de ea, hotărâtă s-o ajute, dacă era adevărat. Şi-a croit drum printre brațele scurte care se zbăteau şi a prins-o pe Kali de bărbie să-i vadă nasul mai bine. Kali nu avea nicio şansă să scape de strânsoarea exersată de Alice cu o duzină de frați şi surori ce se zvârcoleau.
— Acum n-o fac, a zis Kali, continuând să se împotrivească. Şi oricum, ăsta e prețul când se întâmplă.
— Ce preț?
Kali se îndepărtă de ea.
— Asta spune papá. Prețul ’luziilor.
— Prețul.
Alice a rămas cu gura căscată, apoi şi-a amintit că ea era adultul.
— N-ar trebuit să plăteşti un preț. Eşti un copil.
— Ba *tu* eşti un copil! a răspuns Kali. Tu nu ştii! Tu eşti normală!
Alice a pus mâna pe brațul fetei şi a ținut-o în timp ce ea încerca să

scape.

— Kali, uită-te la mine! Chiar înțeleg. Şi nu sunt normală. Ei mă conectează la aparate aici, iar durerea aceea e prețul meu… Prețul lucrurilor pe care trebuie să le văd.

— Ce lucruri?

Kali era curioasă acum.

Alice nu avea de gând să-i povestească despre monştri şi fetițe torturate.

— Tu creezi iluzii, lucruri care nu sunt aici, da? Ei bine, eu văd lucruri care nu se petrec aici, acum, dar sunt reale. Tu creezi iluzii. Eu am viziuni.

— Aha.

Kali se uita la ea. Ochii îi scânteiau.

— Tu eşti ca mine. Am o prietenă ca mine! Ken şi Gloria sunt şi ei ca mine?

— Nu.

Alice a simțit o împunsătură.

— Dar o să te ajutăm toți. Terry nu o să te lase aici.

— Eu te iubesc, Alice. Putem fi tigri.

Kali s-a strâmbat de parcă răgea şi a încercat să scoată un sunet înspăimântător.

Alice nu putea să nu râdă, deşi o durea inima la gândul că Brenner îi făcea rău fetiței. Până atunci nu simțise niciodată mânia adevărată.

— OK, o să fim tigri.

A împuns-o cu degetul pe Kali în burtică.

— Dar acum n-ar fi bine să te întorci acolo unde ar trebui să fii?

Fata a prins-o de mână şi a ținut-o strâns.

— O să plec. Papá nu mă poate găsi aici. S-ar putea să ai necazuri.

Kali i-a dat drumul la mână, apoi i-a făcut semn de rămas-bun şi s-a îndreptat spre uşă. Era atât de mică, încât Alice s-a dus după ea s-o ajute.

— Sunt puternică, a protestat Kali când Alice a încercat s-o ajute.

S-a descurcat singură. Era logic – altfel cum ar fi putut ajunge aici?

Lui Alice îi plăceau fetele încăpățânate.

— Se vede.

— Şi ne vedem săptămâna viitoare! a spus Kali stând în cadrul uşii deschise încă o secundă. Apoi a adăugat: Am un calendar.

Pe urmă, uşa s-a închis şi vârtejul încântător şi derutant numit Kali a dispărut.

6

— Unde ai fost? a întrebat doctorul Brenner când Opt s-a apropiat de uşa camerei ei dinspre hol.

Le-a făcut semn paznicilor şi celorlalţi angajaţi adunaţi acolo să se dea la o parte.

— Lăsaţi-ne o clipă!

— Nu e treaba ta, a răspuns ea, ridicând bărbia cu încăpăţânare.

El vedea cum se uitau ceilalţi la Opt, practic cu gura căscată. Trebuia să le ţină o prelegere despre reacţiile profesioniste faţă de situaţiile extreme. Ca atunci când o fetiţă păcălea personalul şi ieşea din aripa securizată. Din nou.

Ştia că ea nu o vizitase pe Terry, aşa că se temea de ce era mai rău: că Opt evadase cumva. Puterile ei arătau că era foarte probabil să încerce într-o bună zi şi poate chiar să reuşească… dacă nu-i anihila dorinţa de-a o face. De aceea se purta frumos cu ea. Nu trecuse s-o vadă de câteva zile şi era îngrijorat că acesta era rezultatul.

A lăsat uşurarea să-l cuprindă. Un sentiment rar, de care merita să se bucure. Fusese aici tot timpul. Avea nevoie doar de atenţia lui. Atâta tot.

Încă nu ajunseseră în acel punct în care ea să-şi folosească puterea *împotriva* lui. Avea doar cinci ani. Şi nu era destul de pricepută încât să ştie măcar că *voia* să scape. El ar fi trebuit să aibă încredere în protocoale că lucrurile o să rămână aşa.

— Unde ai fost? Ştiu că n-ai vizitat-o pe domnişoara Ives, pentru că eram în camera ei când s-a dat alarma.

— M-am ascuns, a răspuns Opt.

— Unde?

Ochii lui Opt erau cercuri căprui de inocenţă. Fetiţa a ridicat din umeri cu un gest exersat.

— Prin apropiere. Voiam să te văd. Credeam că o să te bucuri.

— Doar nu te-ai gândit că o să mă bucur dacă nu te găsesc.

Ea se uita în continuare la el.

— Nici măcar n-ai încercat.

El a auzit un icnet în spatele lui, unul dintre cei care n-ar fi trebuit să asculte. Dacă afla cine era, avea să-l concedieze.

— Sigur că nu, a spus doctorul Brenner.

Ca o măsură de siguranţă, a luat-o în braţe. Ea s-a îmbunat.

— Ştiam că o să te întorci. Să-ți aducem nişte îngheţată de la cantină?

Cantina avea mereu îngheţată pentru toţi copiii. Ei erau cel mai uşor de mituit. Plăcerile lor erau simple, iar memoria le era scurtă. Avea să o pedepsească mai târziu, când nu îi priveau ceilalţi, într-un fel pe care ea avea să-l ţină minte.

Opt a ezitat.

— Noi suntem prieteni?

Brenner habar nu avea ce să răspundă. Nu era întrebarea ei obişnuită, aşa că a răspuns ce presupunea el că ea voia să audă.

— Mă ocup de prietenul tău. Promit. În curând.

Opt continua să-l privească într-un fel care lui nu-i plăcea.

— Dar mai întâi, a zis doctorul Brenner, ar trebui să-ţi aducem îngheţata.

— Da, papá.

El îşi dădea seama după clipitul des care urmă că fata o să adoarmă până atunci. Trebuia să aibă mai multă grijă să treacă zilnic s-o vadă, chiar dacă nu lucra efectiv cu ea…

Pedeapsa avea să i-o aplice chiar el. Apoi, poate că după aceea *putea* să-l viziteze în biroul lui. Numai că nu-i păstrase desenele. Pe următoarele avea să le păstreze. Pe urmă, putea să *o* ţină cât de aproape era necesar.

7

Trecuseră trei săptămâni şi februarie aproape se terminase. Terry o aşteptase degeaba pe Kali în vid, în timpul ultimelor şedinţe. Nu existase altă diversiune majoră în afară de momentul în care doctorul Brenner ieşise din camera ei ultima dată când o văzuse pe Kali. Terry ar fi trebuit să se ducă atunci. Iar acum ar trebui să stabilească următoarea lor mişcare. În schimb, stăteau sub un cer perfect, într-o sâmbătă neobişnuit de caldă, făcându-i lui Alice pe plac cu o „activitate distractivă”.

Terry privea cu atenţie maşina sport a lui Alice, joasă, strălucitoare, de un roşu puternic. Pe parbriz erau punctişoare de vopsea aurie ca nişte aripi.

— E a ta? Şi cum o să încăpem toţi?

Alice a dat ochii peste cap.

— Da, prinţesă. Încăpem toţi.

Le-a aruncat o privire în chip de scuză lui Ken şi Gloriei.

— Deşi cine stă în spate nu o să aibă mult loc pentru picioare.

— E excursia lui Terry, a spus Gloria. Merge ea în faţă.

— Lui Terry nu îi prea plac maşinile, le-a amintit Terry tuturor.

Alice a dat iar ochii peste cap.

— Numai comuniştilor nu le place un Firebird! Mergem la Brickyard. Unchiul meu ne-a obținut acordul să asistăm la câteva ture de antrenament.

Brickyard părea să fie o poreclă pe care cei avizaţi o foloseau pentru pista de curse unde se desfăşura Indy 500. La distanță de o oră. Ce bucurie!

Terry şi-l amintea pe tatăl ei cum urmărea cursele la televizor în fiecare an. *OK, poate că eşti o adevărată pacoste în momentul ăsta. Încetează odată!*

— Şi asta e maşina lui? a întrebat Ken.

Terry şi-a amintit unul dintre primele lucruri pe care le spusese Alice vreodată.

— Credeam că o să cumperi un Firebird pentru tine. De cât mai ai nevoie?

— M-am hotărât să-i păstrez, pentru orice eventualitate, a spus Alice.

Ken a atins cauciucul din față cu vârful tenişilor Converse All-Star albi şi murdari, în loc să-l lovească şi să-i stârnească furia lui Alice.

— E drum lung. Mi-aş dori acum ca iarba să aibă efect asupra mea.

— Nu se fumează marijuana în maşina asta! a replicat Alice, clătinând din cap. Practic, e *nouă.* Şi nici măcar nu-i a mea. E împrumutată. Trebuie s-o spăl în fiecare săptămână timp de trei luni.

Gloria a ridicat din sprâncene.

— Lucru pentru care probabil te-ai oferit voluntară doar ca s-o poți conduce.

Alice a ridicat ochii spre cerul albastru-deschis presărat cu nori pufoşi. Terry a luat-o ca pe o confirmare.

Era plăcut să pregătească expediția de duminică, dar lui Terry i-ar fi prins bine un pui de somn. Dezvoltase o teorie cum că relatarea lui Alice, că Opt venise s-o vadă, era motivul care o împiedica să o întâlnească iar pe Kali. Sigur aflase Brenner. Se ruga ca fata să fie în siguranță.

Pe urmă, ieri primise un telefon. Andrew avea să se prezinte la instrucția de bază. Avea să vină să-şi ia rămas-bun peste două zile. De fapt mai puțin. Mai rămăseseră patruzeci de ore până îşi va lua la revedere de la omul pe care-l iubea şi se ruga ca el să se întoarcă.

Se apropia funia de par şi cel mai rău era că Terry se simțea neputincioasă. Nu se mai simțise niciodată aşa. Terry Ives era o luptătoare. Aşa era ea. Aşa îşi dorise tatăl ei să fie. Persoana pe care mama ei o aproba

fără tragere de inimă. Lui Becky nu i-ar fi plăcut nimic din toate astea, dar Terry ajunsese deja prea departe ca să se mai poată opri.

— Nu mai fi aşa de încruntată! i-a ordonat Alice, cu degetul aţintit spre ea. Alungă supărarea! Urcă în maşină!

— Bine.

Terry a ridicat mâna şi a arătat spre ochi în timp ce-i dădea peste cap. Apoi şi-a strâmbat gura într-un zâmbet nefiresc.

S-au urcat toţi cu greu. Terry se foia pe scaunul îngust, încercând în zadar să stea confortabil. Pielea scârţâia.

— Mă simt ca un clovn, a remarcat Gloria.

— Să *nu* compari această maşinărie frumoasă, această capodoperă a artei mecanice, cu o maşină de clovni.

Alice a pornit maşina şi motorul s-a trezit cu un huruit. Apoi a strigat ca să acopere zgomotul:

— Ascultaţi simfonia asta!

— E tare, a bombănit Terry.

Trebuia să recunoască, maşina mirosea frumos, a nou.

— O să vedeţi!

Alice a băgat în viteză şi a dat cu spatele prea repede, reuşind să o surprindă pe Terry. Apoi a continuat tot aşa.

Terry se temea să nu primească amendă pentru viteză, deşi Alice în mod evident nu se temea. Înghiţeau autostrada şi da, sigur, dacă trebuia să recunoască, cam după douăzeci de minute, când Alice încă mai zâmbea la volan, iar ferestrele trosneau când treceau de alte maşini, abandonându-se drumului, a început să-i placă.

Vina o urmărea, dar a respins-o ferm. Nu trebuia să te simţi vinovat că trăiai, că erai fericit, că aveai un moment când te prefăceai că, dacă lucrurile nasoale nu ţi se întâmplă chiar atunci, nu ţi se întâmplă deloc.

Câtă vreme nu te prefăceai la nesfârşit.

Terry s-a întins şi a bătut uşor în volan ca să-i atragă atenţia lui Alice. A mimat cuvântul *Mulţumesc.*

Alice a zâmbit mai larg şi a strigat:

— Cu plăcere!

Râsul Gloriei şi al lui Ken din spatele lor suna ca o muzică. Terry ar fi făcut orice să-i protejeze pe cei din maşină. Orice.

CAPITOLUL NOUĂ
ÎNTRE ZIDURI

Martie 1970
Bloomington, Indiana

1

Gloria şi-a dat seama că se întâmplă ceva de cum a intrat în sufragerie.

În primul rând, mama pregătise salata ei preferată cu jeleu roz şi merişoare – o garnitură pe care o păstra de obicei pentru Ziua Recunoştinţei. Nu o prea făcea în timpul săptămânii. În al doilea rând, tata pusese un teanc de benzi desenate lângă farfuria ei. Nu le aducea aproape niciodată acasă – îi plăcea când ea venea la magazin şi putea verifica toată selecţia ca să se asigure că nu făcuse comanda greşit. *X-Men* fusese singura revistă pe care o adora, dar care nu se vindea.

— Ce s-a întâmplat? Buni e în regulă? a întrebat ea.

— Buni e bine, a răspuns mama din capătul mesei. Vino, ia loc!

— Am primit un telefon de la şcoală, a spus tatăl ei. Au insistat să rămâi, ba chiar ţi-au oferit bani de bursă. Doctorul care se ocupă de experiment vine la cină – o să apară imediat. Pare foarte impresionat de tine.

Brenner luând cina la masa părinţilor ei? După ce o trimisese pe Terry să le pună microfoane. Începuse să spere că poate abandonarea experimentului nu avea să fie atât de dificilă pe cât presupunea. La orice reacţie s-ar fi aşteptat, însă nu la ceva chiar atât de personal.

— Mă întorc imediat, a spus ea, luându-şi revistele. Ar trebui să le duc în camera mea.

Tatăl i-a făcut cu ochiul.

— Nu vrei să te întrebe doctorul despre cărţile astea nostime, nu?

— Exact.

A aşteptat până a ajuns în hol şi a inspirat adânc. S-a auzit o bătaie în uşă. Nu voia să răspundă.

— Scumpo, vezi tu cine e? a strigat mama ei nu tocmai ca o întrebare.

Gloria a pus revistele preţioase sub un ziar, şi-a netezit fusta şi a afişat o expresie amabilă. Abia pe urmă a deschis uşa.

A clipit nedumerită văzând-o pe Alice în prag.

— Alice?
— Iartă-mă că am venit fără să sun, dar nu aveam numărul tău. Am sunat la magazin şi au spus că eşti deja acasă şi…
— E în regulă, a spus Gloria şi a tras-o înăuntru. Numai că tocmai am aflat că doctorul Brenner vine la cină.
Alice arăta pe atât de şocată, pe cât se simțea şi Gloria.
— Micul meu experiment despre ce-o să facă să ne rețină s-a întors împotriva mea. Probabil ar trebui să pleci înainte să ajungă aici.
Gloria s-a încruntat.
— De ce eşti aici?
— Trebuie să vorbim despre ceva, a răspuns Alice. Dar ai dreptate, ar trebui să plec.
— Prea târziu, a zis Gloria.
O umbră se apropia de sticla opacă a uşii. A urmat un ciocănit.
— A venit.
— Mamă, poți să mai pui o farfurie? Prietena mea Alice o să stea cu noi la masă, a strigat Gloria.
Mama ei a scos capul pe hol, uitându-se la ținuta neprotocolară a lui Alice.
— Bineînțeles, a spus ea, de parcă n-ar fi dezaprobat faptul că femeile purtau pantaloni la masă.
Gloria îşi adora părinții. Ura ideea că aveau să se poarte frumos cu Brenner.
Încă un ciocănit. Gloria nu avea încotro, trebuia să deschidă.
— Bună seara, domnule doctor Brenner, a spus ea, afişând un zâmbet cât mai convingător. Bun venit în umila noastră casă! O cunoaşteți deja pe Alice, bineînțeles. A venit pentru…
Gloria nu se gândise cum să termine propoziția.
— Cină, a intervenit Alice. Am auzit că bucatele doamnei Flowers sunt legendare. Iar casa asta nu e tocmai umilă.
Când Gloria a ridicat din sprâncene, a adăugat:
— Vreau să spun că e frumoasă.
În orice altă împrejurare, ar fi făcut-o pe Gloria să râdă.
— Ce surpriză plăcută! Nu doar un subiect promițător, ci doi, a comentat Brenner.
— Pe aici, a spus Gloria şi a luat-o pe Alice de braț ca să nu fie nevoită să meargă pe lângă Brenner.

Tatăl ei s-a ridicat şi au urmat obişnuita strângere de mână masculină şi bătaia cu palma pe spate. Mama Gloriei s-a întors cu o farfurie pentru Alice.

— Ne bucurăm foarte mult că sunteți aici, domnule doctor Brenner, a zis ea.

El a dat din cap ca şi cum ar fi spus *Bineînțeles* şi nici nu s-a deranjat să întrebe cum o cheamă. Normal.

— Acum, a continuat tatăl Gloriei în timp ce le făcea semn tuturor să ia loc şi să se servească, spuneți-ne cât de minunată e Gloria noastră.

— Mă bucur că nu o vom pierde în favoarea Californiei, a zis doctorul Brenner, uitându-se doar la tatăl ei. Am vorbit cu colegii de acolo, prieteni de-ai mei, şi le-am spus că trebuie să o reținem aici.

Gloria a auzit-o pe Alice icnind.

S-a întins şi şi-a pus o porție uriaşă de salată roz pe farfurie.

— Ia şi nişte pui, fată dragă, a spus mama ei. Şi tu la fel, Alice.

— Sunt curios, Gloria, de ce te-ai gândit să pleci? a întrebat doctorul Brenner, uitându-se acum doar la ea.

— Voiam doar să văd ce opțiuni am.

El a dat aprobator din cap.

— Te asigur că munca mea e cea mai bună dintre toate.

Brenner a continuat, explicându-le părinților ei cât de importantă era, fără să spună mai nimic, de fapt.

Am vrut să putem pleca toți. M-am gândit că întâi ar fi bine să aflu dacă există vreo modalitate mai uşoară…

Înainte ca Terry să intre din nou în biroul lui să caute dovezi. Acele planuri păreau să întârzie. Terry rămăsese tăcută după excursia lor la Brickyard, o plimbare care se dovedise fascinantă. Gloria o rugase pe Alice să-i prezinte locul şi să-i explice cum funcționau maşinile de curse, deşi erau puține în ziua aceea. Chiar *fusese* o „activitate distractivă”, cum promisese Alice.

Asta scotea în evidență cât de neatrăgător era laboratorul. Gloria ajunsese expertă în a evita să-şi ia LSD-ul sau cel puțin doza întreagă. O împingea cu guma în obraz, apoi o scuipa în palmă când nu se uita nimeni. Interogatoriile continuau şi se prefăcea uneori că e amețită ca să fie interesant. Era exact opusul ştiinței.

Lucrurile pe care le-am făcut noi ca să-i oprim sunt mai ştiințifice. Aparatul de electroşocuri creat de Alice. Nu fusese niciodată mai îngrozită de ceva.

Înainte să o electrocuteze pe Alice, Gloria îşi imaginase toate posibilitățile, dacă ceva mergea prost şi şocul îi făcea rău. Nimeni n-ar fi crezut că se oferise voluntară. Nimeni n-ar fi crezut că o fată ca Alice, fără educație formală, putea să creeze un asemenea lucru. Oamenii ar fi fost mai mult decât pregătiți pentru un scandal în care Gloria Flowers era implicată într-o ciudățenie de experiment în pădure, în urma căruia fusese rănită o tânără. Şi cu un bărbat neînsurat alături.

Sigur, se temuse să nu o prindă cei de la laborator, dar îngrijorările ei fuseseră mult mai mari. Unele vieți erau mai uşor de distrus decât altele.

— Nimic nu o să fie niciodată corect, nu-i aşa? a întrerupt Gloria perorația doctorului Brenner despre munca lui grozavă.

— Nu, a replicat doctorul Brenner. Lumea nu e un loc corect.

Ridurile de pe fruntea tatălui ei s-au adâncit, aşa cum se întâmpla când se gândea intens la ceva.

— În casa asta, totul va fi întotdeauna aşa cum trebuie să fie. Dar în afara ei nu, nu o să vă mint. Domnul doctor Brenner are dreptate.

— Mulțumesc, tati.

Faptul că Brenner era aici dovedea acest lucru.

Mama ei a pus mâna pe furculiță.

— Mă bucur să aud că domnul doctor Brenner vă apreciază pe amândouă, fetelor!

Gloria a luat o înghițitură din salata ei roz.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-şi supere părinții care nu făcuseră altceva decât să încerce s-o ajute.

Doctorul Brenner a plecat într-un târziu, după ce şi-a forțat norocul bând un pahar după cină împreună cu tatăl fetei. Parcă ar fi avut un şarpe veninos în casă.

Alice a rămas, iar Gloria îi era recunoscătoare. Ar fi fost îngrozitor să se afle singură cu el aici. Voia să ştie şi de ce venise Alice s-o vadă. Gloria a anunțat că o conduce pe Alice la maşină.

Începuse să cadă o burniță de martie, aşa că au rămas pe verandă în timp ce Gloria se uita dacă erau maşini străine pe stradă.

— A plecat. Ce e? a întrebat ea. Adică, motivul pentru care ai venit. Îmi pare rău c-a trebuit să-l suporți pe omul acela în altă parte decât în laborator.

— Nu o să ne lase să plecăm, nu-i aşa? a întrebat Alice.

— Terry ar spune că o să-l obligăm.

— Ea e motivul pentru care sunt aici, a zis Alice. E vorba de viitor. Am văzut-o acolo… Nu e bine şi nu ştiu ce să fac. Nu ştiu dacă să-i spun sau nu.

Gloria nu mai voia să cunoască secrete îngrozitoare. Dar uneori asta însemna să ai prieteni.

— Povesteşte-mi, a îndemnat-o ea.

2

Terry a verificat din nou în oglinda îngustă din camera de cămin dacă îşi pusese bluza pe partea care trebuie. Ieri se făcuse ora prânzului atunci când un străin binevoitor o trăsese deoparte şi îi arătase eticheta de la spatele bluzei. Intrase în cea mai apropiată baie şi o scosese, înfiorându-se la vederea petelor de deodorant dezvăluite de întoarcerea bluzei pe dos, până când reuşise să ajungă la cămin să se schimbe.

Da, bluza ei era în regulă azi. Un imprimeu drăguț despre care Andrew spusese cândva că o făcea să semene cu un tablou. O fustă care era puțin cam strâmtă. În ultima vreme murea de foame şi abia dacă se îngrăşase cu jumătate de kilogram. Corpul ei îşi schimba cumva modul în care distribuia greutatea.

Presupunea că era un efect secundar despre care o avertizase Brenner. Nu avea de gând să-l întrebe.

Terry şi-a verificat machiajul. După aceea, părul. S-a uitat din nou pe fereastra camerei.

Nu avusese niciodată emoții în legătură cu Andrew. Era, poate, singurul băiat pe care îl plăcuse vreodată – cu siguranță singurul pe care îl iubise vreodată – în preajma căruia se simțise imediat în largul ei. Era foarte direct. Andrew spunea ce gândea. Putea să se răzgândească, dar îți spunea chiar şi asta.

Barracuda lui verde-smarald a oprit în parcarea de jos, iar ea s-a grăbit să termine de strâns geanta mare, cu polaroidul ascuns înăuntru, şi a ieşit pe uşă. S-a oprit în hol. A încuiat uşa?

Cui îi pasă?

A alergat pe scări, nedorind să aştepte liftul şi, până să ajungă la uşile holului, Andrew se apropia de ele. S-a repezit să împingă uşile deoparte şi s-a aruncat spre el.

Andrew a început să râdă şi a prins-o.

— Iubito!

A strâns-o în brațe şi s-au legănat înainte şi înapoi.

— Cred că nu e cazul să-mi fac griji că nu te bucuri să mă vezi.

Du-te în Canada! Nu pleca niciodată. Rămâi aici pentru totdeauna cu mine!

— Nu vreau să ți se urce la cap, aşa că poate ar trebui să fiu mai distantă, a spus ea fără să-i dea drumul.

— Să nu fii niciodată distantă!

— Cred că nici măcar nu există opțiunea asta.

S-a tras înapoi ca să-l privească, să-l vadă bine.

Acum el era cel stânjenit şi neliniştit. Stătea să-l privească, dar nu era în largul lui. Avea părul tuns scurt, aproape de scalp. Nu i se mai arcuia pe lângă obraji. Dar nu era mai puțin periculos pentru ea.

Era stăpânul inimii ei.

— Îmi place.

A întins mâna şi şi-a trecut degetele peste scalpul lui, părul scurt şi moale la atingere.

— Ooo, chiar îmi place. E foarte neted.

— Încetează, parcă aş fi o bucată de carne, a protestat Andrew, dar a zâmbit şi s-a relaxat.

— Apropo de asta… Putem să mergem într-un loc unde să fim singuri? a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

— Da, Dave ne-a lăsat apartamentul liber. Se întoarce să bem o bere pe la cinci.

Terry l-a luat de mână şi l-a tras după ea.

— Atunci, să mergem. Nu avem timp de pierdut.

— Ar fi păcat să nu profităm de bluza ta preferată, se împotrivi el.

— E bluza *ta* preferată, a spus Terry şi i-a făcut cu ochiul. De asta o şi port.

— Ei bine, în acest caz…

Încă nu spunea nimic despre faptul că pleca săptămâna următoare. Dar nu era nevoie. Amănuntul plutea între ei, lucrul nespus care putea distruge totul.

Andrew s-a lipit de spatele lui Terry şi a luat-o în brațe – era *aproape* normal.

Dar cearşafurile de pe pat nu erau cele moi de bumbac ale lui Andrew. Erau ale lui Dave, din satin castaniu, şi cu toate că simțea după miros că

fuseseră proaspăt spălate şi puse pe pat, nu îi plăceau.

Camera lui Andrew era acum a lui Michael. Michael protestase împreună cu Andrew şi cu Dave de Halloween faţă de discursul lui Nixon, atunci când purtaseră măşti. La fel ca Dave, el nu avea să fie în Vietnam săptămâna următoare. Dave şi Michael încă aveau scutirile de studenţi de partea lor şi, chiar şi după absolvire, numerele lor de recrutare apăruseră atât de târziu la extragere, încât şansele ca vreunul dintre ei să fie chemat erau mici. Nimic nu era corect.

Cearşafurile erau diferite. Camera era diferită. Totul era diferit, în afară de ei doi.

Dar nici măcar ei nu păreau să fie la fel. Deja.

— Terry, a spus Andrew şi ea s-a încordat.

El îi spunea „iubito" aproape întotdeauna. „Terry" era pentru momente când vorbea cu alţii despre ea.

— Andrew.

Ştia că nu avea să fie uşor. S-a întors cu faţa spre el.

— Ştii că te iubesc.

— Şi tu ştii că te iubesc.

Ea îşi întipărea în minte lungimea genelor lui. Diferitele unghiuri ale feţei cu tunsoarea scurtă. *Nu e destul timp. Nu e destul timp…*

— Vreau să fii tu, fără ca eu să însemn un lanţ de piciorul tău.

Andrew a spus cuvintele repede, într-un fel care o convingea că le repetase.

— Andrew Rich, a rostit Terry, prefăcându-se că nu e afectată şi ridicându-se într-un cot. Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce să fac!

— Nu-ţi spun, a zis Andrew. Dar…

— Dar?

Terry a rămas nemişcată. Nu avea cum să fie uşor pentru niciunul din ei.

— Dar nu cred că pot să fac ce trebuie, dacă ştiu că tu eşti aici şi cu siguranţă mă aştepţi. Nu o să mă pot gândi la nimic altceva decât la tine.

Terry nici măcar nu ştia ce însemna asta.

— Bine. Bine, poţi să te gândeşti la faptul că te întorci acasă la mine, la viitorul nostru împreună.

Andrew a oftat şi s-a întors pe spate.

— Ştiam că aşa o să reacţionezi.

— Ce voiai să zic?

Terry se concentra pe posterul cu The Who de pe peretele lui Dave.

Andrew şi-a tras cuvertura peste cap.

— Nu ştiu. Nu mă asculta. Încerc să mă prefac că nu sunt speriat, dar sunt.

Acesta era Andrew pe care-l cunoştea. Asta putea să înțeleagă – sinceritatea.

— Sam, e în regulă, a spus ea, trăgând colțurile cuverturii în jos. Te duci la Muntele Osândei. Nimeni nu ştie ce o să se întâmple cu tine acolo.

— Ştiu că Duşmanul nu e acolo.

Cu toate acestea, Andrew a întors capul s-o privească.

Terry a încuviințat.

— Aşa e. Toți ştim asta. Eşti un om bun că te duci.

— Chiar sunt?

— Eşti un om bun.

Nu o să plângă. O să fie puternică – mai puternică decât ştia că poate fi. Ken prevăzuse acest lucru.

— Nu te las să te desparți de mine. E… E vina mea. Doctorul Brenner a aranjat asta cumva. Nu voiam să-ți mărturisesc, dar…

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. E vina mea. Cred că el ți-a făcut asta.

— Nu contează.

Andrew a tăcut o clipă. S-a aplecat în față şi i-a sărutat buzele atât de uşor, încât de-abia a simțit.

— Nu e vina ta. Dacă a făcut-o sau nu, cine poate şti? Poate că s-ar fi întâmplat oricum.

Terry nu reuşea să vorbească. A dat doar din cap.

— Şi nu e o despărțire, a continuat el. E libertatea ta. Nu vreau să stai să mă aştepți, dacă intervine altceva. Nu pot să fac ce trebuie, dacă mă gândesc că te țin din drum. Nu-mi doresc asta. Aşa că facem o pauză cât sunt plecat… Nu o să încetez să te iubesc. Şi sper că o să mă întorc acasă şi o să fim împreună.

Terry voia să spună: *O să te întorci. O să fim. Nu e nevoie.*

Dar nu-i putea promite asta. Nu vedea în viitor. Nimeni nu vedea viitorul soldaților sau, dacă o făcea, nu vorbea despre asta. De cele mai multe ori, era ceva ce nimeni nu voia să vadă. Evident că el exersase acest mic discurs.

Terry a oftat.

— Dacă de asta ai nevoie, asta o să facem.

Andrew a răsuflat adânc. S-a întins pe spate ca şi cum era extrem de uşurat.

Terry a sărit din pat şi a scotocit în geantă după camera foto.

El a ridicat din sprâncene.

— Nu te mai gândi la prostii, a spus ea. Vreau doar un portret ca să-l avem amintire.

— A, a spus el. Dar nu e nevoie să-l facă altcineva?

Terry a clătinat din cap.

— Nu, braţe lungi. Tu ţii de partea asta, eu de cealaltă, pe urmă o să întind mâna şi o să apăs pe buton. O să-l pun în poziţia corectă.

Alice fusese geniul căruia îi venise ideea că puteai să-ţi faci singur poze cu aparatul. Lui Terry nu i-ar fi dat prin minte să încerce.

A pus un genunchi pe pat şi s-a uitat prin vizor – părul scurt *era* drăguţ – şi, când a fost mulţumită de unghi, i-a făcut semn să ridice braţul. El a ţinut aparatul în timp ce ea se aşeza lângă el, ţinând cu palma cealaltă parte. S-a apropiat de el ca să încapă ambele capete în cadru.

— Zâmbeşte! a spus ea, apoi s-a întins şi a apăsat pe buton.

Andrew a vrut să lase aparatul jos.

— Stai! Filmul de polaroid era scump, dar şi momentul era preţios. S-a aplecat să ia fotografia care ieşea prin fantă.

— Asta ar trebui să facă parte din instrucţia de bază, a comentat Andrew, de parcă braţul ridicat îl durea cumplit.

— Încă una pentru mine, a spus Terry şi s-a întins la loc. A întors capul să-l sărute pe obraz şi l-a simţit cum zâmbeşte mai larg. A întins mâna şi a apăsat pe buton. Încă un bâzâit, încă o poză eliberată.

El a lăsat aparatul lângă Terry, unde a sărit uşor pe saltea. S-au apropiat mai mult şi au fluturat pozele, aşteptând să se developeze.

Terry şi-ar fi dorit să existe o şmecherie care să-i permită să fotografieze acest moment şi să rămână acolo, în el, până când nu mai exista nimic în calea altor milioane de momente ca acesta.

Andrew a condus-o înapoi cu Barracuda lui, fără să se deranjeze măcar să pornească radioul. Avea de gând să o lase acasă şi să se întoarcă pentru o ultimă bere cu Dave. Dar când a oprit în faţa clădirii, a ezitat. A luat poza din torpedou şi a privit-o. Amândoi zâmbeau, Terry puţin mai în faţă, întinzându-se să apese pe buton.

— Mulţumesc, a spus Andrew. Pentru asta.

— Mulțumesc, iubitule, a răspuns Terry.

Avea să plângă mai târziu. Nu acum.

Mi-aş dori să rămâi. Nu pleca! Simt că mai am lucruri de spus, dar nu vreau să le spun pentru că e ca şi cum aş recunoaşte că nu o să te mai văd niciodată.

Andrew a lăsat fotografia jos. I-a luat mâinile într-ale lui.

— Vreau să fii bine! Distruge-l pe nemernicul de la laborator! Ai grijă de sora ta mai mică!

Terry n-a putut să nu zâmbească, dar aproape că i-au dat lacrimile.

— Mă ocup. Jur!

— Eşti în stare. Eu nu m-aş pune cu tine.

— Ei bine, tu nu eşti un monstru.

Andrew nu ştia tot adevărul despre monştrii lui Alice şi de *când* îi vedea. Terry nu voia să vorbească despre viitor, nu acum. Avea să-i spună când se întorcea. Când aveau viitorul în față.

— Ar fi mai bine să plec. Să stai departe de monştri, a spus Andrew. Şi scrie-mi când poți.

— Şi tu la fel.

Terry l-a sărutat, neştiind dacă era pentru ultima oară.

3

Ken nu era atât de nesăbuit încât să stabilească o întâlnire la restaurantul lui Terry, unde cineva l-ar fi putut recunoaşte ca fiind prietenul ei şi i-ar fi putut spune. S-a întâlnit cu Andrew într-o bodegă murdară din campus, cu cea mai bună cafea neagră care se găsea în zonă. Faptul că a adăugat trei cuburi de zahăr a scandalizat personalul, dar aşa îi plăcea lui s-o bea.

Andrew s-a aşezat pe bancheta din fața lui şi şi-a trecut palma peste părul tuns scurt. Ken a recunoscut gestul şi şi-a amintit când trecuse ultima dată de la păr lung la scurt – cu ani în urmă – şi tot căuta şuvițele lipsă când era stresat.

— Omule, ar fi bine să nu te înşeli, a spus Andrew. A fost greu.

— O să-i fie destul de greu şi aşa.

Ken nu ştia detaliile. De fapt, se simțea mereu nedumerit în ceea ce o privea pe Terry. Simțea valuri de siguranță că era puternică şi devenea şi mai puternică, însă imaginea era incompletă. Asta îl frustra şi nu era sigur că luase decizia corectă contactându-l pe Andrew şi sfătuindu-l să rupă

relația cât era plecat.

— Cum spuneam, se chinuie şi s-ar putea să ne pună pe toți în pericol şi mai mult.

— Nu i-ar plăcea că ai lucrat pe la spatele ei.

— Ştiu.

Ken a oftat.

— Nu ar trebui să mă amestec în lucruri importante. Cred că ți-am spus, mama m-a învățat asta de când eram mic.

Andrew i-a făcut semn chelneriței.

— Ce vrei, scumpule? a întrebat ea, mestecând gumă întruna.

Andrew a ezitat.

— Un milkshake de ciocolată.

Ea a dat aprobator din cap şi s-a îndepărtat.

— Să profit cât pot, a comentat Andrew.

S-a aplecat în față, punând coatele pe masă.

— Cât despre amestecat… Sunt lucruri mărunte, nu-i aşa? Viețile noastre. Asta e şi ideea. Te poți lipsi de oricine.

Ken nu era de acord. Şi…

— Ar fi bine să nu spui acolo asemenea lucruri.

— Sunt destul de sigur că nu o să fiu singurul.

Ken a trăit un moment de transfer ciudat uitându-se la Andrew. Ar fi putut la fel de uşor să fie el cel care pleca peste ocean – încă era posibil, dacă războiul mai continua după ce termina facultatea. Numărul lui de recrutare era destul de mare, aşa că deocamdată se afla în siguranță. Se întreba cum ar fi pentru el în armată. Bănuia că nu prea bine. Sau bine, câtă vreme rămânea retras şi îşi păstra secretele. Era obişnuit cu asta, dar nu însemna că-i plăcea.

— De unii nu te poți lipsi, a spus Ken. Oamenii fac mereu greşeala asta.

— Pare că vorbeşti din experiență.

Andrew bătea darabana cu degetele în masă.

— Care-i treaba cu tine, de fapt? E reală chestia cu clarvăzătorul?

Ken a privit pe fereastra restaurantului cât a respirat de câteva ori, aşteptând să simtă ceva. Trebuia să răspundă? Trebuia să fie sincer?

Poți să ai încredere în el, aşa cum ai încredere în Terry.

Bine, atunci.

— Familia mea a crezut mereu în lucrurile astea şi mie mi se pare real. Atâta pot să-ți spun. Am trăit cu astfel de sentimente despre ce s-ar putea

întâmpla.

Ken a sorbit din cafea şi a pus ceaşca la loc pe masă. A început să o învârtă neliniştit.

— Şi întotdeauna am crezut că familia îşi protejează membrii, dar acum cred că alegem pe cine să protejăm.

— Ce s-a schimbat?

Andrew părea cu adevărat interesat.

— Familia mea mă trata ca şi cum se putea lipsi de mine.

Ken îşi netezea blugii cu palma. Rareori vorbea despre asta, aproape niciodată. Îi transpirau palmele.

— Nu îi deranja să fiu diferit, dar în felul în care înțelegeau ei, nu altfel.

Andrew a clătinat din cap, iar Ken şi-a dat seama că nu înțelegea încă.

— Îmi pare foarte rău, a spus Andrew. Ai mei au fost mereu alături de mine, deşi ei cred că am fost prost. Probabil că e dureros.

— A durut. Acum, mai puțin, a precizat Ken, zâmbind trist. Mă rog, câtă vreme nu mă gândesc la asta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Andrew.

Oamenii nu înțeleg că a fi clarvăzător nu înseamnă că ai dreptate mereu. Nu înseamnă că el are toate răspunsurile sau că nu o dă niciodată în bară. Oamenii pot să-l dezamăgească la fel ca pe oricine altcineva. Dar poate la fel de bine să fie sincer în continuare.

— Le-am spus că mă întâlneam cu un tip – ne-am despărțit pe urmă, dar ştiu că o să mă îndrăgostesc într-o zi. Şi atunci o să fie tot de un bărbat. Cred că o să-l întâlnesc la Hawkins pe cel de care o să mă îndrăgostesc.

— Habar nu aveam. Adică, nu mi-aş fi dat seama…

Andrew avea o expresie panicată.

— Presupun că ar trebui s-o iau ca pe un compliment.

— Mă port ca un nemernic, a replicat Andrew. Vreau să spun că e nasol să-ți pierzi familia din cauza unui om pe care-l iubeşti, îmi pare rău, frate!

A zâmbit.

— De asta te duci la Hawkins, de fapt, şi faci toate astea? Să-l întâlneşti pe tipul ăla?

A zâmbit şi Ken. Nu exista un sentiment mai frumos, când se dovedea că ai procedat bine având încredere în cineva.

— Da, dar şi pentru ce le-am spus lui Terry şi celorlalte. Sunt convins că suntem importanți unii pentru alții.

A făcut o pauză.

— Dar nu strică nici să-l caut pe Făt-Frumos.
— Să înțeleg că încă nu există candidați?
— Slabe şanse. Dar o să ştiu, a zis Ken. Cel puțin, sper că o să ştiu.
Chelnerița s-a întors cu paharul de milkshake pentru Andrew, înalt, spumos şi cu aspect delicios.
— Mersi, a spus Andrew.
— Ai înmuiat vreodată cartofi prăjiți într-un shake de ciocolată? l-a întrebat Ken.
— Nu, a răspuns Andrew. Ce vrăjitorie mai e şi asta?
— Înseamnă că n-ai trăit până acum, a replicat Ken.
I-a făcut semn chelneriței să vină şi a comandat cartofi prăjiți.
— Cum a primit Terry vestea? a întrebat după ce femeia a plecat.
Andrew a schițat un zâmbet.
— Nu mi-a uşurat situația.
— Nici nu mă mir.
Andrew a ezitat.
— Nu vreau să ştiu despre mine, dar Terry… o să fie bine?
— Nu ştiu, a răspuns Ken. Despre niciunul dintre voi. De asta te-am sunat. Eu doar… simțeam că o să fie mai bine pentru ea dacă vă despărțiți cât eşti plecat. Nu pot să explic mai bine de-atât.
Au venit cartofii prăjiți. Andrew a luat unul, strâmbătura lui confirmând cât de fierbinți erau. L-a înmuiat în milkshake şi a muşcat.
— E uimitor. Fierbinte şi rece, sărat şi dulce.
S-a întins şi Ken peste masă ca să ia unul.
— Promit că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că e bine. E OK aşa?
— Nu, a răspuns Andrew, împingând farfuria spre mijlocul mesei odată cu paharul de milkshake. Dar nu obții întotdeauna ce-ți doreşti[17].
Înțelepciunea celor de la Rolling Stones. Ken i-a dat un răspuns pe măsură.
— Uneori nu obții nici ceea ce-ți trebuie.

4

Terry se simțea ca un somnambul trezit brusc. Lumea i se părea ciudată, dar în acelaşi timp nu la fel de îndepărtată ca în ultimele săptămâni. Chiar şi la laboratorul Hawkins. Faptul că îi spusese lui Andrew că, după părerea ei, era vinovată de plecarea lui, îi ridicase povara vinovăției de care nici nu-şi

dăduse seama că o copleşea.

Doctorul Brenner a intrat în cameră şi a pus un păhărel cu pastile pe masă, lângă ea, împreună cu încă unul plin cu lichid.

— Vitamine, a explicat el. Îmi dau seama că nu le iei pe cele pe care ți le-am dat acasă. Acolo e apă.

Ea a sorbit din apă cu grijă până s-a asigurat că era *doar* apă. Apoi a dat vitaminele pe gât în ciuda…

— Nu, nu le-am luat. Dar ceva din ce-mi administrezi îmi afectează metabolismul, greutatea, a spus ea.

— S-a plâns iubitul tău? a întrebat el.

Nu mai avea iubit, nu tocmai. Supraviețuise despărțirii. Dar a spus o rugăciune pentru Andrew de dimineață şi avea să mai spună una seara. Grija pentru el era o constantă. Nu mai izbucnea în lacrimi de câte ori auzea un cântec trist la radio. Asta însemna „să mergi mai departe”? Nu-i plăcea, dar era mai bine decât nefericirea de a aştepta să se producă inevitabilul. Mai bine decât să fi păstrat un secret important față de el.

Încă alegea să ignore întrebarea lui Brenner.

— Care-i cauza?

El o analiza, apropiindu-se cu stetoscopul, iar ea a reuşit cumva să nu tresară când i l-a lipit de piept. Metalul rece era ca o înțepătură prin halat. El l-a mişcat mai jos, spre abdomen.

— Pari vioaie. Mai mult decât în ultime vreme.

Ea îi avertizase pe ceilalți, cu un semnal tăcut în dubă, pe drum spre laborator, că intenționa să încerce din nou să vorbească cu Kali. Oare fata avea să apară în sfârşit în vid? Rămâneau fără prea multe opțiuni.

— Te simți mai bine azi? a insistat Brenner.

— Mă simt bine azi.

O încuviințare fără tragere de inimă.

— Înseamnă că ceea ce-ți dăm funcționează.

A spus-o pe un ton care vădea că nu se aştepta ca ea să conteste afirmația lui în vreun fel.

— Sau nu.

El a privit-o lung.

— Domnişoară Ives, dacă nu poți face ce e mai bine pentru tine, atunci…

O, voia să se împotrivească şi mai mult. Voia să-i ceară să termine propoziția care semăna foarte mult cu începutul unei amenințări, dar şi-a

amintit cum apăruse la Gloria acasă, cât de speriată fusese ea când i-a povestit lui Terry despre vizită. Îi fermecase pe părinții ei. Trebuiau să fie foarte precauți.

— Am luat vitaminele, a spus ea. Doar m-ai văzut.

— Bine, a zis el. Acum, asta.

O tabletă mică de LSD a apărut între degetele lui şi ea a luat-o.

Terry şi-a pus drogul pe limbă şi, ignorând prezența lui Brenner, a închis ochii aşteptând. Nu i-a deschis nici când a auzit pe cineva intrând. Infirmierul care stătea mereu cu ei, fără îndoială. Şi-a amintit prima ei zi aici, privind monitorul cardiac, şi a invocat în minte linia aceea roşie – creştere, creştere, apoi constanță, constanță.

Nu după mult timp, aşa i se părea, a mers mai departe. Apa se unduia în jurul picioarelor ei, vidul o înconjura.

Aştepta. Se simțea puternică. Trează.

Kali stătea cu brațele încrucişate când a ieşit din întuneric.

Terry aproape a căzut în genunchi de uşurare.

— N-am putut să vin, a spus Kali. Mi-a fost prea somn. Nu sunt sigură că astea sunt vise.

— Ai fost bolnavă?

— Mă simțeam bolnavă. Papá a venit să mă vadă în fiecare zi, a precizat Kali. Sper că Alice nu e tristă că n-am vizitat-o. I-am promis lui papá că o să fiu cuminte.

Inima lui Terry zvâcnea. Se străduia să se liniştească.

— Dar nu ştie că te-ai întâlnit cu Alice, nu?

Kali a clătinat din cap.

— Crezi că mai poți să-i distragi atenția? Nu o să ai probleme, nu?

Kali şi-a înclinat capul, gânditoare.

— Trebuie să vină să mă vadă, aşa spuneai?

— Orice ai făcut data trecută, a funcționat de minune. Am nevoie doar să rămân puțin timp singură.

— S-a supărat atunci, dar am altă idee, a anunțat Kali, apoi a dispărut.

Înapoi la laborator, Terry a deschis ochii şi s-a prefăcut că se întinde şi cască.

— S-ar putea să mă culc puțin, a spus ea. Se pare că nu mă simt prea bine, totuşi.

Brenner a arătat spre pat. E posibil să fii sarcastic fără să scoți o vorbă? Dacă da, el stăpânea perfect tehnica asta.

Terry a mers spre pat târşâind picioarele, prefăcându-se cât de obosită putea. S-a întins pe salteaua subțire şi s-a întors pe o parte, ridicând brațele să-şi ascundă fața.

Difuzorul cocoțat sus pe perete a pârâit.

— Avem „cod indigo”, a spus vocea unui bărbat. Doctorul Brenner este chemat în aripa G pentru un „cod indigo”.

Fața doctorului Brenner s-a încordat într-o expresie asemănătoare cu furia. Avea corpul tensionat ca un arc când a pornit spre uşă. Terry şi-a coborât picioarele din pat, tulburată.

— Ce se întâmplă? a întrebat ea cu inocență. Era îngrijorată din pricina expresiei de pe fața lui şi din pricina lui Kali.

— Nu e treaba ta.

Doctorul Brenner i-a făcut semn infirmierului să-l urmeze pe coridor în timp ce difuzorul repeta chemarea.

Terry a aruncat o privire pe coridor. Nu putea permite ca efortul lui Kali să fie în zadar. A aşteptat până cei doi au dispărut din vedere, apoi şi-a pus geanta pe umăr şi a țâşnit pe hol. De data asta, nu a luat-o în direcția greşită nici măcar o dată.

Noul cod pe care Alice îl memorase a funcționat perfect, lăsând-o să treacă de panoul de acces în drum spre biroul doctorului Brenner. Era agitație pe holul care ducea spre camera lui Kali – voci care strigau şi tonul poruncitor al lui Brenner. Terry s-a uitat, aşteptându-se să vadă oameni, dar a găsit un zid de flăcări care părea real, dar nu putea fi. Nu degaja căldură.

Kali crea iluzia ca diversiune.

Terry a plecat în grabă. Probabil aveau camere de supraveghere peste tot. Singura ei speranță era ca ei să nu verifice filmările atât de minuțios pe cât ar fi trebuit. A intrat în biroul lui Brenner şi şi-a îngăduit o clipă să respire adânc, savurând victoria.

Încă nu ai învins.

— Exact, a murmurat ea.

A pus geanta pe un scaun, a scos aparatul de fotografiat cu gri şi negru şi l-a aşezat pe biroul lui Brenner. *Stai o secundă.*

Fotografiile aveau nevoie de context.

A înconjurat repede biroul să facă o poză cu plăcuța cu nume. DR. MARTIN BRENNER. A adăugat în gând: *geniu malefic.* Aparatul a zbârnâit şi a scos fotografia prin partea din față.

În camera tăcută, zgomotul a produs ecou… Terry se ruga să fie doar în

mintea ei, să fie efectul drogului. A pus fotografia pe birou, începând să adune un teanc. Mai putea face doar şapte până rămânea fără film.

A pus aparatul pe biroul lui Brenner şi s-a dus la dulap. *Ar fi trebuit să mă uit la un ceas ca să ştiu când am plecat.*

Prea târziu.

Deschizând un sertar, a răsfoit dosarele căutându-le pe ale copiilor. Cele pe care scria sus *PROIECT INDIGO.*

Bingo.

A scotocit până l-a găsit pe cel care trebuia să fie al lui Kali. *008 – cinci ani. A* studiat conținutul, o relatare a experimentelor şi a rezultatelor: *Copilul dă dovadă de capacități care necesită izolarea de cei care le-ar putea slăbi… Întreabă permanent de familie şi cere să i spună pe nume… A încetat să mai întrebe de mama… A susținut o iluzie credibilă cu un ocean timp de cinci minute, dar fără să o controleze. Potențialul creşte zi de zi…*

Terry a ales două pagini şi le-a fotografiat, una după alta, provocând alte pârâituri cu ecou. S-a asigurat că dosarele se terminau cu 010, nu cu 011. Apoi a făcut încă o poză cu şirul de documente, în cazul în care putea convinge un reporter să facă cercetări.

Dar ce urmărea experimentul lor?

A încercat alt sertar şi a văzut cuvintele *PROIECT MKULTRA* în partea de sus a dosarelor. Ce era asta? Deschizând un dosar, şi-a dat seama că era al ei.

Ai nevoie de dosarul lui Alice.

L-a lăsat pe al ei la loc şi a căutat printre celelalte. Alice Johnson… Exista o pagină pe care doar erau consemnate dozajele şi datele administrării drogurilor şi electroşocurilor. O relatare a doctoriței Parks care începea cu: *E imposibil de spus dacă electroşocul dă rezultate sau traumatizează pacienta…*

Brenner semnase cu inițialele un bilet scris de mână care spunea: *Creşterea puterii ar trebui să clarifice…*

Terry a fotografiat pagina. A verificat dosarul următor, un memoriu care propunea ca subiecții experimentului MKULTRA să locuiască la laborator. Pe foaie era o ştampilă cu ÎN AŞTEPTARE. MAI TREBUIE STUDIAT.

Nu se poate aşa ceva.

Trecuse prea mult timp. Trebuia să plece.

A ascuns în geantă fotografiile şi aparatul foto. Şi-a pus bareta pe umăr şi a exersat minciuna pe care avea să o spună – că se luase după Brenner pe

hol, apoi se întrebase dacă nu cumva îl găsea în birou.

Agitația de pe hol dispăruse, peste tot era linişte.

A reuşit să ajungă înapoi în cameră fără a fi observată. Sau, cel puțin, fără a fi oprită.

Nu se mai simțea puternică, dar tot era mai bine decât înainte. Trebuia să se ducă în camera lui Kali? Trebuia. Poate că fata avea necazuri. Faptul că Brenner nu se întorsese nu putea să însemne nimic bun.

Terry nu putea permite să i se întâmple ceva rău din cauza asta. Aşa că a păşit înapoi pe hol, văzând umbre la marginea câmpului vizual pe măsură ce devenea mai paranoică. Dar nici de data asta nu a oprit-o nimeni. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe drum.

Când a ajuns la camera lui Kali, doctorul Brenner stătea acolo aşteptând.

— Acum te-am văzut, a spus el. Nu are rost să te întorci, domnişoară Ives. Vrei să ştii ce face. Sunt sigur că i-ar plăcea să te vadă.

Terry nu înțelegea ce se întâmplă. Dar a deschis uşa camerei lui Kali, simțind nevoia s-o vadă.

Kali stătea întinsă pe patul de sus, plângând în timp ce strângea în pumni cearşaful. Era lac de sudoare. Chiar şi de aici, Terry îşi dădea seama că halatul ei era ud.

— Kali, eşti bine? a întrebat-o.

— Vrei să te aşezi pe patul de jos? a zis fata, scoțând un suspin.

Terry s-a uitat neliniştită la doctorul Brenner, care o urmase înăuntru. A ridicat din sprâncene.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Era opusul a orice ar fi trebuit să facă. Trebuia să fugă. Obținuse dovezile. Dar nu era o opțiune să o abandoneze pe Kali înainte să se asigure că avea să fie în regulă.

S-a urcat în pat şi s-a uitat în sus, la salteaua de deasupra, susținută de scânduri. Tânjea cu disperare după vid, să poată avea o discuție ascunsă cu fetița.

— I-am spus că am vorbit, a rostit Kali.

Deci e prea târziu pentru intimitate. Terry voia să se uite la Brenner, să-i pândească reacția. Dar nu avea să-i dea satisfacție.

Dar când el s-a mişcat într-o parte, ea a întors capul şi s-a ridicat din pat. Speriată… de ce? Nu ştia.

Nu făcuse decât să se sprijine de perete.

Rânjetul lui îi transmitea că era convins că el câştigase partida. Terry s-a

uitat la Kali.

— Ce i-ai spus?

În mintea lui Terry plutea figura lui Alice. Dacă el ştia despre viziunile ei, nu-l mai puteau opri…

— Mi-a spus adevărul, a intervenit doctorul Brenner. Că i-ai cerut să-mi distragă atenția.

Pulsul lui Terry bătea ca o tobă.

— Ți-a spus că eu… eu… se bâlbâia Terry.

Teama o încremenea. Ura faptul că se temea de acest om. El nu merita frica ei. Dar cum putea să nu-i fie frică? Ştia, oare, despre vid?

— Eu nu…

— Nu-l mințim pe papá, a şoptit Kali.

Kali a întors capul spre Terry şi, în timp ce Brenner o urmărea pe Terry, a ridicat degetul spre buzele ce-i tremurau, făcând gestul ce simboliza un secret. Deci el nu ştia.

— El află întotdeauna.

Doctorul Brenner s-a apropiat cu un pas de paturi, îndreptându-şi atenția din nou spre Kali.

— Aşa este.

A bătut o dată din palme. Zâmbea.

— Abia aştept să văd ce reprezentație dai luna viitoare. Am bănuit eu, dar pârjolul de azi e o confirmare. Devii mai puternică. Foarte promițătoare.

Nostim. Terry n-ar fi descris aşa acel sentiment.

— Ce e luna viitoare? a întrebat ea, mândră de cât de calmă îi era vocea.

— O surpriză pentru Kali, a răspuns doctorul Brenner. Şi pentru tine.

Terry a închis ochii. *Ticălosule!*

5

Doctorul Brenner a însoțit-o înapoi, în cameră. Infirmierul întinsese conținutul genții ei pe masă, inclusiv aparatul foto şi pozele din biroul lui. Oh, şi tamponul igienic uriaş şi cureaua pe care le ținea mereu la îndemână în ultima vreme.

— Ai avut menstruații regulate? a întrebat Brenner.

— Doamne, nici măcar nu m-ai scos la cină mai întâi, s-a răstit Terry.

Îi ardeau obrajii. Nu era un subiect normal de conversație.

— Ai avut?

— Da, nu că ar fi treaba ta.

— Doar verific dacă există efecte secundare ale medicației. În fiecare lună?

Aştepta, străpungând-o cu ochii ca nişte lasere.

— Nu, de fapt. Când şi când, a răspuns Terry, cu obrajii încă arzând. Permanent. De asta țin nişte chestii în geantă. Poate nu ştii, dar sângerări neregulate apar la multe femei. Mai ales când suntem stresate. Ai vrea să-ți mai povestesc? Am multe de spus despre crampe.

Brenner a luat cu răceală teancul de fotografii, netulburat de încercarea ei de a-i provoca stânjeneală, aşa cum făcuse el cu ea. A studiat pozele cu o lentoare intenționată, analizând-o pe fiecare.

— Pe asta o păstrez eu, a spus el, arătând-o pe cea cu plăcuța cu numele de pe biroul lui. Pe restul poți să le iei. E imposibil să distingi mai mult de câteva cuvinte. Îmi pare rău că planul vostru n-a mers. Mai mult noroc data viitoare… Numai că ar fi bine să nu existe data viitoare.

Terry încă simțea efectele LSD-ului de parcă încăperea vibra.

— Ați terminat?

— Aproape.

Doctorul Brenner o privea.

— Terry, tu şi prietenii tăi faceți parte dintr-o cercetare foarte importantă. La fel şi Kali. Ştiu că poate ți se pare crud, dar e ceva specific oamenilor. Alte țări fac lucruri mult, mult mai rele încercând să extindă limitele cunoaşterii omeneşti.

Umbrele apăreau în jurul lui. Sau poate drogul o lăsa să le vadă. Poate că doctorul Brenner mergea mereu înconjurat de umbre, ca un Călăreț Negru care țâşneşte în galop din paginile cărții.

Terry nu se putea preface că nu vedea ce era el.

— Serios? Şi țin o fată de cinci ani izolată de alți copii de dragul purității? Au copii care trăiesc în celule într-un loc ca ăsta? În halate de spital? Departe de lume şi de ceea ce *înseamnă* să fii copil?

— Acei copii ar putea fi singurul avantaj pe care-l avem.

El a tăcut o clipă. Când a vorbit, avea o urmă de zâmbet.

— Într-o informare recentă, mi s-a spus că ruşii au dezvoltat o teorie că mamele şi copiii lor au o legătură mentală. Ştii cum au testat teoria? Au înmulțit iepuri şi pe urmă au pus mamele şi puii în camere diferite, apoi au ucis puii ca să vadă dacă mama *simte.*

— Doamne!

Lui Terry i se întorcea stomacul pe dos. Imagini cu iepuraşi ucişi îi apăreau în minte. *Poc-poc. Poc.*

— Cred că ar trebui să pleci. Transa asta e prea intensă.

A luat pozele de unde le lăsase el şi le-a pus lângă ea, pe pat.

Brenner a rămas pe loc.

— Ne vedem săptămâna viitoare, domnişoară Ives! Nu cred că vrei să-mi testezi limitele, să mă faci să te caut şi să te aduc înapoi.

S-a oprit.

— Dar, o, poate că eşti ca iepuroaica în situația asta… Ştiu că o să te întorci, pentru că nu vei risca să pedepsesc un copil în locul tău.

Terry refuza să-i spună că avea dreptate. Evident, o ştia şi el.

— Am spus că poți să pleci, a repetat ea.

După ce el a plecat, a studiat fiecare poză pe care o făcuse cu prețiosul film polaroid. Nume şi texte neclare care ar fi fost inutile pentru oricine n-ar fi văzut întregul document. Nu obținuse nimic…

Doar fusese prinsă.

6

Existau oameni care se considerau mai presus de doctorul Brenner, dar pe care el îi considera în sinea sa susținătorii lui, finanțatorii lui, cei cărora le trimitea rapoarte, nu cărora *le raporta*… O diferență crucială.

Ca să faci o treabă excepțională trebuia să o faci singur. Odată ce începeai să urmezi capriciile şi busola altcuiva, se instala putregaiul. Din fericire pentru el, majoritatea acelor formatori de opinie de sprijinul cărora avea nevoie putreziseră din interior în urmă cu mult timp. Manipularea lor era destul de simplă. Oamenii îşi pierdeau foarte uşor puterea propriilor opinii.

Cu toate astea…

Agentul de securitate nemulțumit ridicase din sprâncene când fusese trimis în altă misiune, deşi recunoscuse că nu putea pune un microfon într-un garaj particular. Unii dintre acei oameni voiau informații despre progresele înregistrate acum, când Brenner se afla deja aici de câteva luni.

Aşa că avea să-i invite la o demonstrație în biroul directorului. Kali urma să dea un adevărat spectacol. Acum ar fi făcut orice să-l mulțumească, după ce fusese prinsă complotând cu Terry Ives.

Aştepta în continuare ca tânăra să descopere adevărul despre starea ei.

Dacă Terry îşi închipuia că ar putea scăpa de el, ei bine, cu siguranță o să-şi dea seama că nu va fi aşa. Nu când purta o încărcătură atât de prețioasă.

7

Terry nu voia să renunțe. Era groaznic că Brenner aflase că scotocea după documente. Dar în dubă, pe drumul spre casă, i-a venit o idee.

Şi ce dacă nu avea încă documentele? Dacă pozele ei erau inutile? Putea încă să ademenească pe cineva să vină să investigheze. Trebuiau să-l demaşte ca s-o scoată pe Kali de acolo. Brenner nu era singurul care putea să pună surprize la cale.

Când a ajuns la cămin, a cerut cartea de telefoane de la recepție şi a căutat oraşul cel mai apropiat de Hawkins. Acolo a găsit numele unui ziar destul de important şi numărul de telefon.

Apoi a aşteptat la rând în spatele aceloraşi fete care-şi sunau în fiecare seară iubiții rămaşi acasă. O ardeau degetele de nerăbdare în timp ce învârtea rotița pentru fiecare cifră, apoi a început în sfârşit să sune.

— Redacția, a răspuns un bărbat pe jumătate căscând după ce telefonul a sunat de trei ori.

— Eu, *noi* voiam să vă oferim o idee pentru un articol, a spus Terry. Cred că ar fi o ştire grozavă. Avem un director nou aici, la Laboratorul Național Hawkins, cu un trecut plin de premii. Lucrează la nişte lucruri palpitante, secrete…

— Hawkins are laborator acum? a întrebat bărbatul.

— Nu o să vă vină să credeți.

Terry răsucea cordonul telefonului pe mână şi încerca să nu exagereze, susținând că avea să fie o poveste grozavă. Reporterul era ocupat în următoarele două săptămâni joia. Dar în a treia? Sigur, ar fi bucuros să vină şi să-l întâlnească pe acest doctor Martin Brenner, să vadă ce se întâmpla în vecini.

Terry a închis, cu un zâmbet răutăcios pe față.

CAPITOLUL ZECE
CEI DE DUPĂ PERDEA

Aprilie 1970
Bloomington, Indiana

1

Lumina puternică a dimineții pătrundea prin fereastra camerei de cămin.

— Nu vreau să mă duc, dar trebuie.

Terry îşi ascundea ochii cu brațul, văitându-se lui Stacey. Se trezise de o oră, dar i se părea imposibil să se urce în duba aceea şi să meargă la laborator, unde să încapă iar pe mâna lui Brenner.

Dar trebuia. Îl sunase din nou ieri pe reporter, prefăcându-se că era de la laborator, şi el confirmase că avea de gând să vină. Îi spusese să vină la 10:30 şi să spună la pază numele doctorului Martin Brenner. Acum Terry era neliniştită. Făcuse un lucru înțelept sau ceva prostesc?

Nu se putea pronunța.

— Nu te mai duci şi gata, aşa cum am făcut şi eu.

Stacey era ocupată, scriindu-şi dintr-un foc temele pentru trei zile, aşa cum obişnuia. Terry nu pricepea cum reuşise să-i păcălească pe toți că avea o inteligență medie – în mod evident, Stacey era cea mai deşteaptă dintre toți. Făcea ce voia şi scăpa basma curată.

Terry şi-a luat mâna de la ochi. Partea lui Stacey de cameră era o junglă de postere cu formații şi pagini rupte din reviste, care detaliau tehnici de machiaj. Terry era mai ordonată, avea câteva fotografii înrămate cu familia ei şi un poster cu Audrey Hepburn în *Sabrina,* pe care i-l dăduse o mătuşă de ziua ei.

— Am senzația că duba ar apărea la cămin şi cineva m-ar băga cu forța în ea, a zis Terry.

— Devii paranoică sau doar mi se pare mie?

Stacey a aruncat întrebarea peste umăr şi a continuat să-şi scrie temele.

— Am motive.

Nu că Stacey ar fi ştiut adevărul. Brenner refuzase să explice care era treaba cu surpriza de luna viitoare. Până acum, nu se întâmplase nimic care să reprezinte o surpriză, iar pe Kali nu o mai văzuse. În ultimele două

şedințe, el o întrebase despre trecut, aşa că Terry nu a avut cum să ajungă în vid. Groaza îi era tovarăşă permanentă.

— Da, LSD-ul. Poate de asta eşti aşa de paranoică.

— Altceva voiam să spun.

Paranoia ei avea un nume: doctorul Martin Brenner. *Nu putea* să nu se ducă la laborator. Kali ar fi avut de suferit. Gloria, Ken şi Alice erau încă implicați, la fel şi ea. Nu-l puteau lăsa pe Brenner să câştige.

Nu o să-i permitem.

— Nu abandonez, a spus Terry fără să se mişte.

— E bine de ştiut, a replicat Stacey, obişnuită cu asemenea declarații. Numai de l-ai fi convins pe Paul să rămână cu trupa. Nu mi se pare corect să fie acuzată Yoko… dar pe cine altcineva să dea lumea vina?

Membrii formației The Beatles hotărâseră să se despartă şi păstraseră secretul până în săptămâna aceea, când Paul făcuse anunțul important că va urma o carieră solo.

— Se vorbeşte că John a plecat primul, a subliniat Terry. Ar putea da vina pe el.

— Da, sigur! a pufnit Stacey. O! Am uitat. Ai primit o carte poştală de la Andrew.

Terry a țâşnit din pat ca o săgeată.

— Şi nu mi-ai zis ieri?

Poşta venea după-amiaza târziu, ceea ce însemna că ilustrata se afla aici de ieri. Era o imagine cu St Louis Arch. Terry i-a tras una uşor după ceafă lui Stacey când s-a aşezat pe marginea patului s-o citească.

> Iubito,

Promițător început! şi-a spus ea. Poate îi trecuse deja treaba aia cu „să rămânem despărțiți cât sunt plecat”.

> Voiam doar să-ți trimit un rând din permisia de weekend şi să-ți spun că mâine plec – o să am grijă să primeşti o adresă la care să-mi scrii. Când pot, o să sun acasă, iar mama mi-a promis că o să-mi scrie în fiecare săptămână. Poți afla noutăți de la ea. Mi-e dor de tine. Dar ştiu că am luat decizia corectă.
>
> Vreau să-ți trăieşti viața cât lipsesc… gândeşte-te la mine uneori. O să mă gândesc la tine, imediat ce ne stabilim în Comitat. Nu vor fi Limanuri Cenuşii pentru noi.
>
> Cu toată dragostea,
> Andrew

Dorul a lovit-o atât de puternic, încât a lăsat-o fără vlagă.

Dar apoi a ajutat-o să-şi revină. Andrew pleca în Vietnam, unde avea să lupte pentru viața lui şi viețile celor din jur. Aşa că da, putea şi ea să urce într-o dubă cu prietenii ei şi să înfrunte monstrul care spunea poveşti despre uciderea iepurilor, de parcă luarea unor copii drept prizonieri era cumva *mai puțin* tulburător decât asta. Se putea lupta pentru un viitor mai bun decât cel pe care îl vedea Alice.

De asta te-ai băgat în toată povestea asta de la bun început.

Şi cu siguranță se putea bucura de şocul de pe fața lui Brenner când va apărea reporterul. Aşa că a pus ilustrata în poşetă – voia s-o aibă aproape – şi a atins cu degetul poza cu ea şi Andrew împreună, zâmbind în pat, pe care o aşezase la marginea oglinzii din cameră. *Chiar* dormise mai bine. Deşi detesta ideea că nu mai erau *oficial* împreună, dacă îi ajuta pe ea şi pe Andrew să depăşească perioada asta, poate că fusese decizia potrivită. Diferența era mică. El era încă prezent în toate bătăile inimii ei.

— Deci te duci? a întrebat-o Stacey.

— Mă duc.

— Poate vrei să-ți pui pantalonii pe tine mai întâi!

— Creierul meu e varză.

Terry a oftat. Şi toți pantalonii ei erau prea strâmți în ultima vreme.

— O să port fustă.

S-a dus la şifonier şi a deschis uşa, verificând opțiunile. Iat-o, lungă, curgătoare şi perfectă. Şi-a tras-o peste şolduri.

— Nu mă întrebi ce-a zis Andrew?

— Nu, a răspuns Stacey. Am citit-o când a venit poşta.

Terry s-a aruncat spre pat să înhațe o pernă, apoi a azvârlit-o spre colega ei de cameră care râdea. Totul părea atât de normal, cu excepția locului spre care se îndrepta, bineînțeles.

2

Bărbații au ajuns devreme la Hawkins, un şir de trei maşini negre, crezând probabil că aveau să-l ia pe nepregătite pe doctorul Brenner. El i-a întâmpinat la intrare. Nu se aşteptase să vină însuşi directorul şi nu ştia dacă să ia participarea lui ca un semn pozitiv sau negativ.

— Domnilor, mă bucur că ați reuşit să veniți, a spus el de parcă ei n-ar fi sosit cu trei ore mai devreme decât era programat. Mai ales tu, Jim. Cum a

fost drumul de la Langley?

— Fără evenimente deosebite, a răspuns Jim, uitându-se deja la clădire peste umărul lui Brenner.

Un semn negativ.

Directorul purta un costum negru, bine croit, însă Brenner şi-l pusese pe cel mai bun, cel cenuşiu. Îl făcea pe celălalt să pară ridicol în comparație cu el. Îi recunoştea pe unii dintre ei de la alte întâlniri, şedințe sau laboratoare. Importanți, dar nu la fel de importanți ca directorul.

— Ei bine, nu va fi cazul aici.

Brenner i-a condus pe lângă biroul paznicului. Astfel de oameni nu semnau când îşi vizitau una dintre investițiile strict secrete – preferau să nu lase semne ale trecerii lor.

— Promit că asta va fi cea mai palpitantă demonstrație a săptămânii pentru voi.

Nu voia să exagereze cu promisiunile, deşi aproape că spusese „a anului”. Poate chiar „a vieții”, dat fiind că acum avea şi certitudinea că o să i se alăture lui Opt şi copilul lui Terry.

— Cu siguranță va fi cea mai costisitoare, a replicat unul dintre bărbați.

Pantofii îi străluceau, la fel şi părul.

— Obținerea unui lucru extraordinar necesită deseori un cost extraordinar, a spus doctorul Brenner. Dumneata cine eşti?

— Scuze. Bob Walker, a răspuns el fără să întindă mâna.

Brenner a dat din cap spre el. Reținuse. Avea să fie atent la director şi la acest om. Ceilalți şi-au spus numele, dar era clar că veniseră în plimbare. Alcătuiau anturajul ce indica statutul. Directorul nu călătorea niciodată singur. Brenner auzise poveşti despre cariera lui nebunească pe teren, cu bariere încălcate şi apoi spulberate, şi le credea. Era păcat că-l vedea în compania unor funcționăraşi. Oamenii cu viziune deveneau tot mai rari.

A apăsat pe un buton al interfonului şi a explicat că aducea cu el grupul de VIP-uri. Uşile au scos un bâzâit şi soldații postați ca paznici l-au salutat pe director.

— Mă întrebam, a spus Bob Walker, dacă am putea să discutăm cu restul personalului executiv în legătură cu acest… proiect şi costurile lui.

Nu erau aici doar pentru că Brenner îi invitase, şi-a dat el seama. Erau aici cu intenția de a pune capăt muncii sale. Sau cel puțin de asta era aici acest om. Ce motiv putea să aibă?

A, da.

— Ați fost cumva în armată cu fostul nostru ofițer pentru securitate? a întrebat Brenner.

— Da, în altă viață. Un om bun.

Mister rezolvat.

— Aş fi bucuros să răspund la orice întrebare aveți. La urma urmei, personalul îmi raportează mie, a spus Brenner.

— Am vrea, de fapt, să discutăm direct cu ei. Şi să întâlnim o parte dintre subiecți. Înțeleg că țineți copii aici? a întrebat Bob. Nu pare tocmai corect, dacă nu vă deranjează că spun asta.

— Ei, hai, a intervenit directorul. Să nu ne pripim!

— Da.

Brenner a răsuflat cu atenție ca să păstreze o expresie relaxată.

— Jim cunoaşte importanța muncii noastre mai bine ca oricine. El m-a recrutat să supraveghez personal această unitate.

Directorul s-a încruntat, nu-i plăcea să i se amintească de asta. Şi Bob a rămas surprins o secundă; probabil nu ştiuse.

— Prioritățile se pot schimba, a precizat directorul. Depinde doar de raportul de costuri şi beneficii.

Brenner a zâmbit şi s-a imaginat înconjurat de rechini. Nu avea de ce să-şi facă griji. Şi el era un rechin.

— Sunt întru totul de acord.

3

Terry bătea darabana cu degetele în bancheta din dubă. Ken întârziase cinci minute, aşa că, atunci când duba a luat-o spre Hawkins, erau deja în întârziere. Pe urmă însă a remarcat… scena de la punctul de control şi a avut nevoie de toată stăpânirea de sine să nu zâmbească. Au oprit chiar în spate.

Ceilalți se uitau unul la altul. Le povestise tuturor despre telefonul dat.

Doctorul Brenner traversa parcarea spre paznicul de serviciu, care vorbea cu un bărbat şi o femeie aflați într-o maşină veche şi greoaie de proveniență misterioasă, parcată chiar în fața dubei. Terry nu ştia cât câştigau reporterii, dar ar fi pus pariu că acesta era omul ei. Doctorul a pus mâinile în şold când a ajuns la paznic, care i-a spus ceva. A ezitat, prins într-un moment de nehotărâre.

Terry nu-l văzuse niciodată pe doctorul Brenner arătând vreo urmă de

nesiguranță. Credea că nu ar fi riscat să provoace o scenă stânjenitoare sau să le stârnească mai multe întrebări, dacă îi alunga. Dar ea trebuia să facă tot posibilul ca să se asigure că aşa avea să fie.

Înainte s-o poată opri cineva, a tras cu degetele de mânerul dubei şi a deschis-o.

— Ce fa… s-au auzit cuvintele şoferului în spatele ei, dar era prea târziu.

S-a aplecat în afară, stând în picioare pe scară.

— Ce s-a întâmplat? a strigat ea. E vreo problemă?

Bărbatul din maşină a scos capul s-o vadă. Ea a luat-o ca pe un semn să coboare din dubă.

Şoferul a dat s-o urmeze, dar Brenner a ridicat mâna şi el a rămas pe loc. Când ea a ajuns la cealaltă maşină, femeia de pe scaunul pasagerului a dus aparatul de fotografiat la ochi şi a apăsat pe buton. Mâna lui Brenner era tot ridicată.

— Stați! a spus el. Nu v-am dat permisiunea să faceți fotografii.

— Nu mă deranjează, a intervenit Terry care ştia că depăşeşte limita, dar nu se putea abține. O, numai că… cine sunteți? Pentru ce sunt fotografiile?

A dus o mână la gulerul bluzei largi mimând timiditatea. Bărbatul avea barba neîngrijită şi o haină sport, genul acela de aspect ponosit care se potrivea cu ideea ei de reporter. Fotografa era mai tânără, poate de vârsta lui Terry sau cu vreo doi ani mai mare; purta tricou şi pantaloni de velur.

— Suntem de la *Gazette,* a explicat bărbatul. Am venit pentru un articol despre laborator.

— Scriu un articol despre experimentul nostru? a întrebat Terry pe un ton mirat.

Reporterul a mijit ochii.

Brenner a strâns din buze, apoi s-a relaxat.

— Nu chiar; susțin că au venit să scrie despre mine. Probabil a apărut o încurcătură în programul meu. Mă tem că astăzi nu e o zi bună.

— Ei bine, pentru mine e în regulă, a spus Terry cu generozitate. Sunt sigură că pe ceilalți nu-i deranjează.

— N-am întrebat nimic, a replicat doctorul Brenner.

Dar a remarcat privirea bănuitoare a reporterului şi a bătut în retragere.

— Dă-le un permis de parcare, i-a ordonat paznicului. Ne întâlnim în holul de la intrare.

Apoi s-a îndreptat în grabă spre clădire.

Terry le-a oferit jurnaliştilor cel mai frumos zâmbet.

— Abia aştept să văd ce credeți despre toate astea. Muream de curiozitate să aflu mai multe despre trecutul doctorului Brenner. E fascinant!

— Fascinant, a repetat reporterul, de parcă ar fi spus „ticălos”.

S-a întins pe lângă ea să primească permisul de parcare de la paznic.

Ea s-a întors la dubă, deşi nu le mai rămăsese decât să parcheze.

Mergeau în grup pe holul interior, în timp ce doctorul Brenner le explica faptul că, din pricina programului său aglomerat, avea să-i însoțească în continuare colega sa, doctorița Parks. Şi, datorită caracterului special al instituției şi al cercetărilor, trebuiau să obțină de la început permisiunea de a face fotografii.

— OK, a spus fotografa cu mâinile pe aparatul care-i atârna la gât de o curea. Ce-ați zice de una cu dumneavoastră şi aceşti subiecți?

— Nu prea am timp la dispoziție.

— Ar trebui să ne schimbăm în halatele obişnuite, a propus Terry. Ca să fie adecvat. Putem s-o facem imediat.

Voia o dovadă vizuală cu ei toți acolo, precum şi o dovadă despre Brenner.

— Putem s-o facem repede, ca să nu vă încurcăm programul, a sugerat fotografa.

Brenner s-a încruntat uşor.

— Da, bineînțeles, a consimțit într-un târziu.

Lui Terry îi făcea plăcere să-l arunce pe doctorul Brenner în haos. *Acum vezi şi tu cum e.*

Au fost conduşi la camerele lor obişnuite, unde aştepta restul personalului.

— Nu veți divulga niciun detaliu despre ce facem noi aici, i-a spus doctorița Parks lui Terry, respectând evident ordinele primite de la doctorul Brenner.

A plecat, probabil să transmită acelaşi mesaj celorlalți.

Au ieşit toți îmbrăcați în halate.

Brenner aştepta la capătul holului cu o altă femeie în halat, pe care Terry nu o mai văzuse până atunci. Reporterul nota în carnețel, în timp ce fotografa le făcea semn să se aşeze lângă zidurile de beton.

— Zâmbiți! i-a îndemnat ea.

Terry nu a zâmbit. Bănuia că nici ceilalți nu zâmbeau. Butonul a făcut

clic de mai multe ori decât era necesar.

— Ce ne puteți spune despre munca dumneavoastră aici? a întrebat reporterul.

— Nu prea multe, a răspuns doctorul Brenner. Nu dorim să compromitem descoperirile noastre în această etapă. Dar este o muncă vitală pentru securitate. Mă tem că este nevoie de mine la şedințe mai importante pentru tot restul zilei.

O, serios!

— Cum ați devenit interesat de acest domeniu?

Brenner a ridicat din umeri.

— OK, a spus reporterul. Povestiți-mi acum despre copilăria dumneavoastră.

Doctorul Brenner a respins întrebarea cu o falsă bună dispoziție.

— Mă tem că am avut o copilărie plictisitoare după standardele ştirilor de azi.

Satisfacția lui Terry a mai slăbit văzând cât de repede se adaptase Brenner la situație. Probabil că se zvârcolea pe dinăuntru. Nu-i aşa? Probabil bănuia că cineva din personalul său aranjase toate astea. Poate chiar avea să se simtă puțin paranoic. Pe bună dreptate.

Dar scopul fusese să-i pună cineva întrebări la care să fie obligat să răspundă. Ceea ce nu făcea.

— Terry, te rog să vii cu mine. Vă las pe mâinile capabile ale doctoriței Parks, a spus el calm către reporteri. Vă puteți întoarce oricând, dacă anunțați din timp.

— Ați avut trei săptămâni, a replicat reporterul.

Doctorul Brenner s-a încruntat, apoi i-a făcut semn lui Terry să-l urmeze. A condus-o în camera ei.

— Tu ai făcut asta? a întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri, prefăcându-se nepăsătoare.

— Cum aş fi putut?

— E posibil să fi pus totul în pericol.

Doctorul Brenner stătea nemişcat.

— Ar fi bine să faci exact ce-ți cer. Altfel nu o să-ți placă rezultatele. O să trimit în scurt timp pe cineva să te ia. Sunt nişte oaspeți aici care vor să vă vadă pe tine şi pe Kali. Să te comporți exemplar.

Până să întrebe ceva, el a ieşit din cameră. Ea a încercat uşa şi a găsit-o încuiată.

Oaspeți care să le cunoască pe ea şi pe Kali. Se părea că surprizele apăreau în tandem. Ar fi putut să funcționeze. Dacă reuşea s-o ducă pe Kali la reporter, ar fi putut pune întrebările potrivite…

A scotocit în geantă după ediția din *Întoarcerea regelui,* cu cotorul foarte încrețit. Volumul lui Andrew. Lui îi plăcea să deschidă cărțile îndoindu-le. Se apropia de final – poate avea să afle ce anume voia el să spună în bilet. A scos ilustrata ca s-o folosească drept semn de carte, recitind mesajul înainte de a deschide cartea.

Te rog, ajută-l să fie în siguranță, să fie bine. Să fie înconjurat de oameni buni care au grijă unii de alții. Să se întoarcă la mine.

Când s-a deschis uşa, se adâncise în capitolul în care Sam şi Frodo fuseseră prinşi de orci după ce ajunseseră în Mordor. A intrat acelaşi infirmier ca de obicei.

Se tăiase când se bărbierise, iar zgârietura de un roşu-aprins îi amintea că şi el e om.

— Vino cu mine!

— Un „te rog” ar fi drăguț.

— N-avem timp de asta. Doctorul Brenner îți transmite să te comporți exemplar cu oaspeții, a spus el puțin prea înfumurat.

Oaspeți. Ce oaspeți puteau fi în locul ăsta? Ştia că nu se referea la reporteri.

Și-a amintit cuvintele lui Brenner de luna trecută despre „reprezentația” lui Kali.

Exista vreo mică şansă ca oaspeții aceştia să nu fie de acord cu ce făcea Brenner aici? *Dacă exista, nu te-ar prezenta pe tine.*

Dar cine putea şti? S-a aşezat şi a încercat să se agațe de nucleul de calm dinăuntrul ei.

Infirmierul s-a întors singur.

— Hai cu mine! i-a ordonat el.

Când s-a ridicat, o mulțime de puncte negre i-a apărut în fața ochilor.

— Ar trebui să ai grijă când te ridici prea repede.

El a luat-o de braț.

Cum nu se dovedise niciodată preocupat de starea ei, Terry s-a gândit că acum o făcea din cauza oaspeților misterioşi.

Infirmierul a condus-o pe holuri, pe lângă camerele unde i-a zărit pe prietenii ei. Se părea că ei nu trebuiau să dea reprezentații ca ea… sau poate o făcuseră deja?

Doctorul Brenner aştepta în capătul holului, lângă o cameră pe care Terry o recunoştea fiindcă acolo se afla bazinul pentru inhibarea simțurilor. I-a întâmpinat cu nerăbdare.

— Domnişoară Ives, a spus el, îți aminteşti că siguranța subiectului Opt depinde de cooperarea ta, nu-i aşa?

Subiectul Opt. Şi-a amintit de numerele de pe dosare. Doar nu se referea…

— Aşa îi spui? Nu-i spui pe nume?

— Lasă asta. Înțelegi?

Terry a încrucişat brațele.

— De ce nu foloseşti numere şi cu noi, atunci?

— Adulții sunt mai dificili decât copiii. Acum ai înțeles?

— O, am înțeles.

Că eşti cel mai monstruos om din lume.

— Cine sunt oaspeții ăştia?

— Oameni importanți. Să nu faci probleme, altfel o să avem amândoi destule motive să regretăm.

Îmi pare rău, doctore, regretele sunt pentru oameni cu suflet. Tu nu ai regrete.

— Eu n-aş pune-o niciodată pe Kali sau pe orice alt copil în pericol.

El a pufnit, afişându-şi amuzament.

— Bineînțeles. Mergem?

Terry avea să aştepte momentul potrivit s-o ia pe fetiță şi s-o rupă la fugă. Cu siguranță, reporterii erau tot aici.

Brenner a deschis uşa şi i-a lăsat pe ea şi pe infirmier s-o ia înainte. Kali stătea în fața unui semicerc de scaune ce fuseseră pregătite ca un fel de galerie în jurul bazinului lângă care se afla şi o zonă liberă. Nişte bărbați pe care nu-i văzuse niciodată alcătuiau publicul. Când Kali a zărit-o pe Terry, i-a oferit un zâmbet care-i dezvăluia toți dințişorii, apoi i-a făcut cu mâna.

— Stai aici, a spus doctorul Brenner încet.

Apoi s-a întors către grupul de bărbați palizi, în costume negre.

— Iată aici încă un subiect promițător care o să observe împreună cu dumneavoastră testul subiectului Opt.

Kali a zâmbit vizibil încântată de atenția ce i se acorda.

Unul dintre bărbați a ridicat mâna şi a arătat spre Kali.

— O să fie un fel de giumbuşluc de salon?

— Ce este un giumbuşluc de salon? i-a întrerupt Kali.

Bărbatul a avut bunul-simț să coboare privirea.

— Ceva ce ei nu pot să facă, a zis Terry, ridicând glasul.

— O!

Kali a dat din cap în semn de înțelegere.

Doctorul Brenner i-a aruncat lui Terry o privire ca să priceapă că era aici să fie văzută, nu auzită, de parcă şi ea ar fi fost tot un copil.

— Cum se va desfăşura demonstrația? a întrebat bărbatul.

Avea prea multă ceară pe păr. Luminile din tavan îl făceau să lucească.

— Stinge luminile! i-a cerut doctorul Brenner infirmierului.

Acesta s-a dus la perete şi a apăsat pe întrerupător. În jurul lor camera s-a întunecat ca o sală de teatru în fața cortinei, neagră ca vidul.

— Kali, a spus doctorul Brenner, dându-i semnalul, în mod evident.

— Ce-i asta?

Un bărbat a început să se foiască în întuneric. Apoi încă unul.

— Nu văd absolut nimic. Aprindeți luminile!

— E o adevărată farsă. Am văzut destul.

— Kali! a rostit poruncitor doctorul Brenner.

Au izbucnit flăcările. Focul cuprinse într-o clipă camera neagră ca smoala. Străbătea camera fantomatic de la Kali către ceilalți. Bărbații urlau, nu de durere, ci de spaimă.

Zidul de flăcări trosnea şi lingea aerul.

Terry voia să fugă.

Dar auzea scâncetele lui Kali, aşa că s-a îndreptat printre flăcări spre fată. Îşi spunea: *Nu e real.* Oricât de greu era de crezut în timp ce se strecura încet printre ele. Fiecare părticică din creierul ei credea că era adevărat şi îi tot spunea: *Fugi de-aici! Salvează-te!*

Se concentra asupra lui Kali. Când a ajuns la ea, a pus încet mâna pe umărul copilei şi a tras-o aproape. Flăcările false creşteau întruna.

— Kali, poți să opreşti asta! Nu e nevoie s-o faci. Sunt lângă tine.

Infernul arăta de parcă nu avea să înceteze vreodată.

Fetița tremura şi suspina.

— Nu pot…

— Poți! a şoptit Terry.

Flăcările s-au stins la fel de brusc pe cât începuseră. Terry a simțit cum Kali se lipea moale de ea prin întuneric.

Luminile s-au aprins din nou.

Doi dintre bărbații în costume au scos pistoalele şi le-au ațintit către ea şi

Kali. Terry s-a grăbit s-o protejez pe fetița care încă plângea.

— Opriți-vă! Nu trageți!

Acum era momentul să fugă şi să-i găsească pe reporteri, dar nu avea cum s-o facă.

Kali era la mila lor aici. La fel şi ea. Nu existau opțiuni.

Brenner stabilise regulile şi, pentru astăzi, nu avea încotro, trebuia să le respecte. Aceşti bărbați văzuseră de ce era în stare Kali.

Momentul de tăcere se prelungea.

Doctorul Brenner i-a pus capăt, zâmbindu-i fermecător bărbatului care stătea între cei doi indivizi cu armele scoase.

— Impresionant, domnule director, nu-i aşa? Aş zice miraculos, dacă aş fi crezut în miracole în loc de ştiință.

— Da, foarte impresionant! a consimțit directorul. Îmi pare rău că am folosit cuvântul farsă.

S-a uitat la bărbatul cu păr prea lucios, care a pus arma înapoi în toc. Celălalt bărbat înarmat a făcut la fel. Directorul s-a ridicat în picioare şi a privit-o uluit pe Kali. Apoi pe Terry.

— Imaginați-vă, a spus el, apropiindu-se de Brenner. Imaginați-vă că am avea mai mulți ca ele şi mai puternici!

Doctorul Brenner s-a dat mai aproape de Terry şi i-a cuprins umerii cu brațul.

— Şi vom avea.

— Eşti sigur? a întrebat directorul.

— Pregătim următoarea generație de minuni şi miracole, aşa cum v-am spus.

— Mă bucur că ne-ai chemat aici… am fi putut face o greşeală uriaşă, a spus bărbatul cu păr lucios, venind lângă ei şi holbându-se la Terry, cercetând-o din cap până-n picioare, de parcă era o iapă prețioasă. Povesteşte-ne despre ceilalți subiecți de vârsta ei. Există potențial?

— Unul mare, a răspuns Brenner. Una este foarte receptivă la electroşocuri…

Ceva din felul în care aceşti bărbați stranii o studiau pe Terry îi stârnea panică. S-a gândit la cuvintele lui Brenner despre cum o să aibă mai mulți ca ea, despre generația următoare… Şi apoi…

Judecând după cât de obosită fusese, cât de înfometată, cât de uşor plângea.

Felul în care se schimbase corpul ei.

Simptomele despre care el o prevenise.

De ce să nu-i fi spus? De ce ar fi continuat, dacă ştia? Ce scop putea să aibă?

M-aş putea înşela. Poate mă pripesc să trag concluzii.

Dar… fără îndoială, era capabil să experimenteze pe copii.

A pornit spre uşă, aproape împleticindu-se.

— Trebuie să mă întind, vă rog, a spus ea şi a dus mâna spre pântec după ce s-a întors să n-o vadă nimeni. Simțea că acolo îi bate inima. Camera se clătina.

— E în regulă, a rostit doctorul Brenner din spatele ei. Bravo, domnişoară Ives!

Nu făcuse nimic în afară de a fi lângă Kali – ceea ce el nu făcuse.

Infirmierul a luat-o iar de braț şi ea s-a smuls din mâna lui ca să rămână cu palma lipită de pântec. Inima îi bătea, îi bătea, intra în panică şi se întreba dacă nu cumva mai era o bătaie de inimă asemănătoare înăuntrul ei.

4

Alice nu ştia sigur dacă era de la drog, de la curentul electric sau pur şi simplu avea o senzație ciudată, însă energia din laborator părea diferită azi. Ca şi cum tot locul vibra pe altă frecvență decât de obicei. Doctorița Parks venise foarte târziu, nevoită să se descurce cu reporterii. Nu se întâmplase exact aşa cum sperase Terry, dar poate avea să-i trezească îngrijorarea lui Brenner.

Poate.

În orice caz, doctorița Parks îi administrase un singur şoc electric puternic şi apoi îi spusese lui Alice „să se relaxeze” săptămâna asta.

Oamenii se agitau pe holuri şi ea o văzuse pe Terry trecând pe acolo însoțită.

Zărise şi un fragment de coşmar la altă scară. Un vortex monstruos de foc, energie şi întuneric, cu tentacule care se întindeau şi creşteau atât de mari, încât puteau înghiți cerul. Gura lui avea în interior un foc strălucitor, distrugător…

Cum se putea împotrivi cineva unui asemenea lucru?

Uşa s-a deschis şi Alice s-a mirat puțin când a văzut-o pe Kali intrând şi țopăind.

— Alice!

A alergat la ea şi a strâns-o în brațe.

— Azi a fost atât de distractiv!

— De ce?

Alice s-a uitat dincolo de ea, dar nu părea să vină nimeni după fată.

— Sunt nişte bărbați aici şi eu pot să fac diverse lucruri. A văzut şi Terry.

Alice a ridicat din sprâncene. Avea atât de multe întrebări. Dar…

— Cum se face că eşti aici acum?

— Papá e ocupat! l-am întrebat dacă mă pot duce să-mi vizitez prietena şi a spus da.

Kali a zâmbit timid.

— Credea că mă refer la Terry. Dar am văzut-o deja azi. Aşa că am venit să te văd pe *tine.*

Ceva o punea pe gânduri pe Alice. Ştia că viziunile ei nu erau despre prezent, că evenimentele din ele urmau să se întâmple, dar… fetița asta locuia aici.

— Kali, ai văzut vreodată un monstru în laborator?

Kali s-a încruntat, concentrată.

— Nu cred. Ce fel de monstru?

Alice a ridicat brațele şi le-a mişcat ca pe nişte tentacule.

— Mare, cu brațe ciudate şi o gură care se deschide din interiorul capului.

Kali a clătinat din cap făcând ochii mari.

— Trăieşte aici?

Se vedea limpede frica ei subită.

Bravo, Alice!

Alice se uitase la un film de groază când avea opt ani şi apoi dormise cu lumina aprinsă două luni. Mama îi interzisese să se mai uite la aşa ceva. *Încă* mai verifica din când în când sub pat înainte să se culce. Şi nu-şi lăsa niciodată, niciodată, piciorul să atârne peste margine. Îi ceruse lui Ken o poveste cu fantome în noaptea aceea din pădure pentru că o parte din ea se bucura când era speriată. Dar în copilărie, acea parte făcuse exact opusul.

— Nu te teme, tigrule! a spus Alice.

Dar Kali era tot încruntată, cu fruntea micuță încrețită.

— Tu ai văzut monstrul, nu-i aşa?

Alice a dat aprobator din cap.

— Dar nu acum. Nu e aici acum. E în viitor.

— În viitor? a întrebat Kali.

— Se întâmplă la un moment dat, dar probabil că nu curând. Uită ce-am spus.
— Eu nu uit niciodată!
Kali a mârâit ca un tigru şi a dat târcoale prin cameră.
— Vrei să vezi ce am făcut în prezenţa acelor oameni? Bărbaţii din faţa mea şi a lui Terry?
— Nu, a răspuns Alice.
Şi fiindcă fetiţa a părut supărată, a adăugat:
— Nu vreau să plăteşti preţul.
Kali a ridicat umerii.
— Nu mă deranjează.
— Asta pentru că eşti o fată bună.
— Papá nu crede.
O spunea atât de simplu.
Alice se străduia să răspundă. Trebuia să vorbească pe limba copilei. În cele din urmă, a reuşit:
— Atunci, papá e un răhăţel.
Kali a râs atât de tare, încât Alice se temea să nu cadă. Cel puţin, fetiţa uitase de frica de monştri cu guri înfometate.
Păcat că nu putea şi Alice să facă la fel.

5

De îndată ce duba a plecat, Terry s-a întors spre ceilalţi care stăteau în picioare în parcare. Îşi tot ducea mâna la pântec. Parcă nu se putea opri. Îşi imaginase un milion de scenarii, inclusiv câteva extrem de neplăcute: reacţia furioasă a lui Becky, modul în care să-i spună lui Andrew şi dacă el avea să se sperie, probabilitatea să fie dată afară din şcoală…
Şi mai era şi problema cu Brenner. Oare el ce avea să facă?
— Trebuie să vorbim. Eu trebuie să vă vorbesc.
— Să mergem la garaj? a întrebat Ken încruntându-se. Îmi pare rău că n-a mers treaba cu reporterul. Măcar o să scrie un articol.
— Cine erau toţi oamenii aceia în costume? a întrebat Gloria.
Terry a încrucişat braţele şi şi-a cuprins umerii în palme.
— Unul dintre motivele pentru care trebuie să stăm de vorbă.
— Conduc eu.
Alice i-a atins braţul lui Terry.

— Orice ar fi, o să fie bine.
— Nu cred.
Terry clătina din cap.
— Haideți să vorbim aici! Pe urmă trebuie să merg la colega mea de cameră.
— OK, a încuviințat Gloria şi s-a uitat cercetător în parcare. Şoferul plecase.
Ken a făcut un semn din cap spre cea mai apropiată clădire.
— E o bancă acolo pe care putem sta. Dacă nu zăbovim prea mult, paznicii nu o să ne dea atenție.
Seara era răcoroasă şi liniştită, cerul ascuns de nori grei şi cenuşii. Copacilor din campus începuseră să le dea deja frunzele, care pe întuneric arătau ca nişte lacrimi. Când au ajuns la zona de care pomenise Ken, el s-a aşezat pe trotuar, la fel ca Alice. Gloria a luat loc pe banca de metal, alături de Terry.
— Ce este? a întrebat Alice. Ce s-a întâmplat?
Terry de-abia putea rosti cuvintele.
— Cred… cred că e posibil să fiu însărcinată.
Ken a pocnit din degete.
— Ştiam eu că-mi scapă ceva la tine.
Terry voia să râdă. Şi să plângă. Şi să urle. S-a oprit la o acuzație rostită încet:
— Eşti cel mai îngrozitor prieten clarvăzător din toate timpurile!
— Ce dură eşti! a comentat Ken. Dar bănuiesc că nu te înşeli.
Ken. Era atât de drăguț, încât nu-ți făcea niciodată plăcere să-l învinovățeşti de ceva.
— Scuze.
El a dat din mână.
— E în regulă.
— Eşti sigură? i-a întrerupt Gloria.
— Nu, a răspuns Terry. Dar şi da, aproape sigură.
Alice se holba la ea, şocată.
— Cum de n-am observat?
— De-abia se vede, a spus Gloria. Sunt locuri unde te poți duce. Nu e nevoie să afle nimeni. Câteva fete de la biserică au făcut-o, a adăugat în şoaptă.
— E al lui Andrew, a replicat Terry. Dacă sunt gravidă, e copilul meu şi-

al lui Andrew. Nu pot să renunț la el.

Alice s-a ridicat şi a început să se plimbe pe trotuar.

— Ar trebui să-l suni.

— A plecat. Am primit ieri o ilustrată… a fost trimis în misiune.

Cel mai groaznic era că-şi imagina adevărata reacție a lui Andrew. Nu s-ar speria. Ar fi bucuros. Terry nu se îndoia nicio secundă de asta.

— Crezi că doctorul Brenner ştie? a întrebat Gloria. Ne iau mereu sânge.

— Sigur ştie. A spus ceva care m-a ajutat să-mi dau seama.

Terry a povestit despre demonstrația lui Kali şi ce se întâmplase pe urmă. Apoi a adăugat:

— Acum e de neatins. Trebuia să-i vedeți pe bărbații aceia cum şi-au schimbat atitudinea. Poate să obțină de la ei orice pofteşte.

Alice încetase să se mai plimbe de colo până colo.

— Ştia că, dacă afli, o să refuzi să mai iei droguri. De asta nu ți-a spus.

— A afirmat că acest copil este următoarea generație a oamenilor lor excepționali.

Terry a clătinat din cap, apoi a adăugat:

— O să ard locul ăla din temelii înainte să permit una ca asta.

— Kali e încă acolo, a zis Alice oftând. A venit să mă vadă azi. Cred că am speriat-o.

— Cum?

— E posibil să-i fi descris un monstru.

O, nu!

— Alice!

— Partea bună e că n-a văzut niciunul, a continuat Alice, privindu-şi picioarele şi ridicând apoi ochii. Ce vrei să facem?

— Nimic, doar gândiți-vă, a răspuns Terry, cât de bine puteți. Toți. Trebuie să fie ceva ce putem face ca să scăpăm de locul acela. Nu poate să pună stăpânire pe copilul meu.

Gloria s-a întins şi a atins mâna lui Terry.

— Fii înțelegătoare cu tine însăți, i-a spus ea. Abia ai aflat asta – când erai drogată – şi trebuie să te gândeşti. Următorul pas este să afli în câte luni eşti. Dacă există semne că bebeluşul nu e sănătos…

— Sunt convinsă că au verificat, a întrerupt-o Terry cu amărăciune.

— Dar tu n-ai făcut-o. O să te ajute să te simți mai bine.

Gloria a întins mâna şi i-a dat lui Terry părul la o parte de pe obraz, iar lui Terry îi veni în minte mama ei, care făcea acelaşi gest.

— O să treci cu bine peste asta.

Terry a pus palma peste mâna Gloriei, strângând-o uşor.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor.

Trebuia să meargă la Stacey. Următorul pas către următorul pas. Apoi avea să facă şi pasul ulterior. Ken s-a ridicat în picioare şi, fără să ceară voie, a pus mâna pe pântecul ei, cu degetele răsfirate.

Terry a protestat.

— Ce fa…

— E fată, a spus el. Nu vă văd împreună prea bine, dar e fată.

Fată. Fată. Avea o fată.

Cel puţin de data asta, Ken avea cincizeci la sută şanse să nu se înşele. Presupunând că *era* însărcinată şi nu avea o criză paranoică.

6

Când Terry a intrat în cameră, Stacey stătea în mijlocul patului nefăcut şi-şi dădea pe unghiile de la picioare cu o ojă roz.

— Slavă Domnului că eşti aici! a spus Terry.

Frăţia – noii ei prieteni – putea să înţeleagă prin ce trecea, aşa cum nu putea nimeni. Dar Stacey era cea mai veche prietenă a lui Terry de aici. Ea putea să înţeleagă altfel şi de asta avea nevoie Terry acum.

— Ce e, scumpo? a întrebat Stacey, fără să bage de seamă panica evidentă a lui Terry.

Terry s-a oprit la marginea saltelei şi s-a întins să ia sticluţa din mâinile lui Stacey, ignorându-i protestul:

— Hei!

A pus-o pe o masă din apropiere, apoi a luat mâna lui Stacey şi a lipit-o de pântecul ei.

— Cred că mi-am dat seama de ce am fost cea mai îngrozitoare şi flămândă fiinţă.

Stacey s-a uitat la mâna ei, apoi sus, la Terry. În ochi i se vedea şocul la care se aştepta Terry.

— Terry, a şoptit ea, ce-o să faci?

Terry aproape a început să râdă. Exista ceva liniştitor în felul în care prietenii ei reacţionaseră toţi cu acelaşi nivel de *habar n-am* cum reacţionase ea.

— Speram că o să mă ajuţi să mă lămuresc. Trebuie să mă conving că

am dreptate… Dar nu vreau să merg la doctorul meu. Mă tem că cei de la laborator îl supraveghează.

— Terry, scumpo, nu poți să-ți mai bați capul cu laboratorul acela. *Trebuie* să nu te mai duci!

Terry s-a lăsat pe marginea patului ei.

— Uite… Poți să-mi faci o programare la doctorul tău? Aş prefera să merg la el decât la doctorul meu.

Stacey a încuviințat.

— O să sun mâine, la prima oră.

— Poți s-o faci pe numele tău?

Pentru scurt timp, se dădea iar drept Stacey.

— Sigur, acum că ştiu de ce eşti atât de paranoică. Hormoni de sarcină.

Stacey a făcut o pauză.

— Ar trebui să ştii că doctorul meu e un pervers bătrân. Sunt destul de sigură că m-a pipăit o dată.

La cât de îngrozită fusese la laborator…

— O să supraviețuiesc.

Stacey s-a apropiat de ea, a ridicat-o în picioare şi a îmbrățişat-o.

— Andrew o să fie încântat. Te-ar fi cerut de nevastă înainte să plece, dacă ar fi aflat!

— Ştiu.

El ar fi singura persoană încântată.

— Totul ar fi fost mai uşor. Asta nu e bine, a spus Stacey, subliniind ce era evident. O să strice tot.

Terry ar fi trebuit să fie de acord. Se gândise la acelaşi lucru, la urma urmei. Însă toată ființa ei respingea sugestia. Poate după ce Ken spusese că era fată. Poate fiindcă ştia că *trebuia* să fie mai puternică acum.

— Nu, ea nu o să strice nimic. O să fie perfectă.

— Cum spuneam, hormoni de sarcină.

CAPITOLUL UNSPREZECE
ADIO ŞI SALUT

Mai 1970
Bloomington, Indiana

1

Sala de examinare a doctorului lui Stacey i-ar fi produs lui Terry impresia că e rece, dacă n-ar fi avut posibilitatea să o compare cu încăperile din laborator. Fiindcă o avea, faptul că pe pereţi erau tablouri cu genţi medicale demodate şi cu reproduceri după Norman Rockwell[18] făcea sala, practic, să pară familiară. Materialul halatului era mai gros. O cutie de şerveţele stătea pe o tejghea cu borcane cu lamele pentru limbă, bucăţi de vată şi acadele Dum-Dum. Un poster cu titlul CORPUL OMENESC de pe perete înfăţişa trupul unui bărbat cu organele şi scheletul într-o diagramă.

Cred că nu pe asta o să-mi arate unde e copilul, se gândea Terry.

O asistentă minionă o cântărise şi se încruntase dezaprobator la ea când îi mărturisise de ce se afla aici, apoi îi spusese să se schimbe în halat. O pusese să urineze într-un pahar de plastic şi-l luase cu ea.

— Aici folosim testul Wampole, explicase ea. E mai rapid decât altele. Mă întorc peste două ore cu rezultatele.

Aşa că Terry aştepta de două ore pe un cearşaf boţit de hârtie să vină verdictul oficial. Îşi dorea să fi cerut un ziar ca să citească ultimele noutăţi despre asasinatele din Kent State. Un protest mersese extrem de prost; patru studenţi fuseseră ucişi şi nouă erau răniţi după ce gărzile trăseseră şaizeci şi şapte de focuri de armă în mulţime în decurs de treisprezece secunde. Nu exista niciun indiciu clar despre ce anume îi determinase pe soldaţi să tragă.

Viaţa se putea sfârşi atât de repede.

Uşa s-a deschis în sfârşit şi a intrat doctorul, urmat de asistentă.

— Înţeleg că eşti prietenă cu Stacey Sullivan.

Doctorul s-a uitat încruntat la ea. Norul ca o ciupercă de păr cărunt i se încreţea în jurul capului, ca al lui Einstein. A ridicat braţele să-şi pună o pereche de mănuşi, iar Terry a remarcat că avea mâini uriaşe, cu încheieturi păroase.

— Aşa este.

— Familia Sullivan e de treabă.

S-a oprit să scoată un şuierat printre dinţi.

— Stacey e fată deşteaptă… prea deşteaptă ca să aibă necazuri.

Aşadar, doctorul lui Stacey era un ticălos în toate privinţele. Era bine de ştiut.

— Asta înseamnă că eu… am necazuri?

— Da.

I-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Şi n-ar trebui să te primesc fără un adult sau fără tatăl copilului aici. Pe de altă parte, cred că, dacă tatăl ar fi prezent, nu ai mai fi aici.

— A fost trimis în Vietnam înainte să bănuiesc ceva. Avem o relaţie serioasă.

— Dacă relaţia nu este de căsătorie, n-ar trebui să fii în starea în care te afli.

I-a făcut un semn din cap să se întindă pe spate.

— Să vedem cât de gravă e situaţia.

Fermecător.

Ea a regretat o clipă că venise aici, imaginându-şi-l pe doctorul ei de familie şi cât de plin de compasiune fusese întotdeauna. Chiar şi o febră era văzută ca o ocazie de a mânca îngheţată de îndată ce fetele se simţeau destul de bine. Asistase chiar şi la înmormântarea părinţilor ei.

Stânjenită, Terry s-a tras în spate şi s-a întins pe masă. Ar fi trebuit să fie obişnuită cu examenele medicale, dar… acum era diferit. Făcuse calcule cu diverse date şi putea să aibă o sarcină ori destul de înaintată, ori foarte mică. Ea şi Andrew se protejau de obicei, dar de vreo două ori fusese foarte sigură de ciclul ei şi lăsaseră prudenţa la o parte.

Asistenta a apucat-o de glezne şi i-a pus picioarele pe două suporturi reci de metal de la capătul mesei de consultaţie. Terry a închis ochii şi a încercat să se gândească la altceva în timp ce doctorul îşi desfăşura consultaţia extrem de neplăcută.

— De ce sunt atât de reci toate instrumentele? a întrebat ea.

— Hmm, a spus doctorul drept răspuns şi a şuierat iar printre dinţi. Te poţi ridica, domnişoară!

Doamne, ce stil de a trata pacienţii!

— Ei bine? a insistat Terry.

— Eşti deja în al treilea trimestru.

Asistenta a privit-o dezamăgită, de parcă Terry pusese totul la cale.

Însă Terry era în şoc. La *asta* nu se aşteptase. A calculat în minte – noiembrie. Tocmai din noiembrie. Când Andrew venise în sala de mese cu masca… Aceea fusese una dintre nopțile imprudente, după ce-l scosese pe cauțiune.

— Atât de mult?

Voia să fie sigură că înțelesese bine.

— Aş estima şapte luni şi este remarcabil cât de puțin se vede.

A afişat o expresie dezamăgită care o oglindea pe cea a asistentei.

— Deci cred că e posibil să nu fi ştiut, într-adevăr. Cu toate astea, ai fost prea imprudentă pentru o soluție mai suportabilă a problemei. Sunt locuri în care poți să mergi ca să duci sarcina la capăt şi nimeni nu va afla niciodată. Asta ar trebui să faci.

Folosirea cuvântului „imprudentă" atât de curând după ce îi trecuse şi ei prin minte era dureroasă.

— Nu, a spus Terry. Nu renunț la ea.

— Nu ştim sexul copilului. Nu faci decât să dezvolți un ataşament ilogic. E din cauza hormonilor.

Doamne, de aici luase Stacey refrenul cu hormonii de sarcină?

El a vorbit mai departe, de parcă voia s-o uimească cu înțelepciunea lui.

— Ai făcut o greşeală şi este mai bine pentru toată lumea dacă laşi copilul să ajungă într-o casă unde doi părinți iubitori pot avea grijă de el.

Terry nu intenționa să accepte de la acest om sugestii în privința copilului, dar era clar că nu avea să ajungă nicăieri dacă îl contrazicea. Îi trebuiau informații concrete.

— Spuneți-mi ce ar trebui să ştiu despre restul sarcinii. Puteți să-mi spuneți dacă copilul este sănătos?

— Totul pare normal.

Doctorul şi-a împreunat degetele şi s-a uitat la ea de sus. Avea sprâncenele ca nişte tufe neîngrijite.

— Pot să-ți recomand pe cineva la care să mergi, dar vorbeşte cu familia ta. O să-ți spună acelaşi lucru ca mine.

Când Terry s-a încruntat la el, a continuat să vorbească.

— Trebuie să-ți măreşti aportul caloric – copilul ar trebui să înceapă să câştige în greutate, la fel şi tu. S-ar putea să urinezi mai des. Şi va trebui să renunți la şcoală…

— Semestrul se termină săptămâna viitoare.

Slavă Domnului! Poate reuşea să scape fără ca şcoala să afle şi s-o dea

afară pentru delict moral.

Fetele cuminți nu rămâneau însărcinate când erau nemăritate. Dar părea aproape comic cât de departe era acest gând de preocupările lui Terry. Nu-i păsa câtuşi de puțin. Era prea concentrată asupra monstrului care o umpluse de chimicale şi a motivelor care îl determinaseră să facă asta. Dacă doctorul credea că bebeluşul ei era următoarea generație care să aibă de-a face cu el, se înşela amarnic.

Aproape că i-a cerut doctorului să păstreze secretul, neputând avea încredere că Brenner nu o să afle despre programare. Numai că…

Şapte luni. *Şapte. Luni.* Brenner trebuie să fi ştiut… de câtă vreme? Şi continuase s-o cheme acolo. Nu-i spusese dinadins, cum zicea şi Alice. Ca s-o poată droga în continuare.

Nu, ruşinea putea să aştepte, eventual la nesfârşit. Principala ei grijă acum se reducea la un singur cuvânt: *evadare.*

Trebuia să existe o cale prin care să iasă din situația asta fără să rănească pe nimeni. Dar mai întâi trebuia să-i trimită vorbă lui Andrew că urmau să aibă un copil.

— Mă descurc şi singură, a spus ea.

2

Holul căminului rivaliza probabil cu gara Grand Central… Terry nu putea şti sigur, fiindcă nu fusese acolo niciodată. Dar aşa şi-o imagina din filmele pe care le văzuse, plină de oameni păşind grăbit pentru că trebuiau să ajungă undeva. Până la examene mai rămăsese doar o săptămână. Era o perioadă frenetică, în care toți încercau să tocească pentru a trece de teste şi de referate, dar şi cu destulă distracție cât să acopere o vară petrecută acasă.

Trebuia să aştepte la telefon, bineînțeles. Patru oameni stăteau la rând în fața ei. A scos cartea, dar a citit rândurile fără să înțeleagă mare lucru. Orcii încă îi țineau prizonieri pe Sam şi pe Frodo. În cele din urmă, a renunțat să mai citească.

Să o sune pe mama lui Andrew era cel mai bun lucru pe care-l putea face deocamdată. Spera ca doamna Rich să poată aranja lucrurile în aşa fel încât el să sune la cămin la o oră stabilită. Terry repetase deja cum avea să-i dea vestea lui Andrew: *Ce-ai spune dacă am renunța la chestia cu oficial-nu-suntem-împreună şi ne-am logodi? Pentru că vara asta o să avem un copil…*

Când i-a venit rândul, a format numărul din memorie şi şi-a tot mutat greutatea de pe un picior pe altul în timp ce telefonul suna. Se pregătea să renunțe, când doamna Rich a răspuns. Alt smiorcăit în telefon, la fel ca data precedentă.

Terry i-a luat-o înainte.

— Doamnă Rich? Sunt Terry. Ives. Trebuie să vorbesc cu Andrew cât mai repede. Ați vrea să-l rugați să vă spună o zi în care poate suna la cămin şi eu o să aştept telefonul lui?

— Mă tem… mă tem…

Receptorul a căzut pe podea. Câteva clipe mai târziu, s-a auzit o voce de bărbat. Tatăl lui Andrew.

— Cine e?

— Sunt Terry, iubita lui Andrew. Speram să-i puteți transmite un mesaj.

— Îmi pare rău, Terry. Îmi pare rău să-ți spun…

Terry de-abia dacă a mai auzit restul.

3

Ken era în camera lui şi învăța pentru examenul la fizică în clipa în care a avut senzația. O certitudine rece, neagră. O lumină care slăbea, apoi se stingea. Un sentiment copleşitor de pierdere în lumea lui.

Ceruse acest răspuns iar şi iar, şi acum era aici, dar nu-l mai voia.

Însă cu toată ființa lui ştia că era adevărat: Andrew nu mai trăia.

4

Alice a ciocănit la uşa camerei de cămin a lui Terry. Nu se simțea niciodată prea bine în campus. La început, voise să vâre degetul în fiecare colț – şi lift – şi să afle cum fusese construită această lume care păruse întotdeauna atât de aproape, însă atât de secretă. Acum cunoştea oameni din lumea asta şi i se părea că era la fel ca ei, mai mult sau mai puțin.

Pe drum, avusese parte de câteva priviri de la snobi curioşi, care nu înțelegeau cum cineva îmbrăcat ca ea se afla în campus. Venise în vizită la o prietenă.

Uşa s-a deschis.

— Hei, Alice, mersi! a spus Stacey. O înlocuieşti pe Gloria.

— Bună, Al! a întâmpinat-o Gloria.

Stătea lângă Terry la un birou, unde lucrau din greu, evident. Cărți şi hârtii zăceau împrăştiate în jurul lor.

— Trebuie doar să ajungă la examenul de literatură, pe urmă să dea referatul ăsta la un seminar. Am scris care sunt clădirile.

— Ce faci? a întrebat Alice.

— Nu mă întreba, a răspuns Terry, străduindu-se vizibil să pară curajoasă. Mi se indică în ce clădiri trebuie să ajung.

Alice a dat din cap.

— Am înțeles. Nicio întrebare despre starea ta emoțională. Eşti gata să iei zece la examene?

Stacey luase legătura cu Gloria după ce Terry primise vestea despre Andrew, pentru ca toate trei să se adune şi să o împingă pe Terry de la spate să-şi ia examenele. Avându-le şi pe ale ei de dat, Stacey se gândise că era mai bine dacă făceau cu schimbul.

— Fata mea nu o să fie dată afară din şcoală din pricina unor tâmpenii preistorice. Îşi dă examenele, spusese ea.

Niciuna nu se împotrivise. Fuseseră de acord. Aveau s-o târască pe Terry spre sfârşitul anului şcolar chiar dacă asta avea să le epuizeze.

Gloria şi-a luat haina şi poşeta. S-a oprit lângă Alice.

— Ce faci? a întrebat ea cu voce joasă. Eşti gata pentru mâine?

A doua zi era joi.

— Eu nu merg mâine la laborator, a spus Terry. Nu m-am hotărât încă ce să fac ca să-l opresc.

Gloria şi Alice au schimbat o privire.

Stacey a pufnit.

— Fii sigură că nu te întorci în locul acela. De ce te-ai întoarce? Ai destule pe cap.

— Probabil că noi ar trebui să mergem, a propus Gloria. Să vedem cum primeşte el vestea.

— Ar trebui să nu vă mai duceți nici voi, a intervenit Stacey. Lăsați-l pe tipul acela, Ken, să se ducă…

Alice s-a uitat la Gloria. Stacey nu putea înțelege de ce experiența lor era cu mult mai rea decât a ei.

— Ne vedem mâine, i-a spus Alice Gloriei, care a dat din cap şi a plecat.

Până la urmă Terry o să-şi dea seama ce trebuie să facă şi o să se simtă ea însăşi, nu eroina unei tragedii, şi, atunci când o să se întâmple asta, va dori să ştie că şi Kali e bine. Alice putea să afle. Putea şi să caute mai

departe în viitor ceva care să-i ajute acum.

— Să o încălțăm, a spus Stacey.

— Sunt chiar aici, a zis Terry. Sunt Terry, nu altcineva.

— Bine.

Stacey a arătat către şifonier.

— Atunci alege-ți singură pantofii şi încalță-i!

Alice a lăsat-o să se lupte cu şireturile pantofilor sport timp de şaizeci de secunde, apoi a preluat controlul.

— Nici nu ne închipuim ce minune tehnologică au fost chestiile astea atunci când cineva a împletit pentru prima dată materialul, a spus ea.

Terry s-a uitat în jos la Alice şi a dat capul pe spate, râzând.

— Tenişii mei sunt minuni şi… Nu, tu eşti o minune.

Râdea în continuare, iar Alice doar se bucura să vadă că există o scânteie în ea. Terry o să-şi revină. Iar ei o să se asigure că aşa se va întâmpla.

— Miracole şi minuni, a spus Terry, mângâindu-şi pântecul.

Avea o bluză lungă şi largă, fără îndoială aleasă tocmai din acest motiv de Stacey sau de Gloria.

— Ce farsă! a adăugat ea.

Alice nu ştia la ce se referea.

— Când vorbeşti aşa, sunt convinsă că o să iei examenul. Aşa am crezut întotdeauna că vorbesc profesorii la facultate.

Terry i-a zâmbit şi Alice a terminat de legat şireturile, trăgând uşor de ele.

— Au trecut doar câteva zile. O să te descurci tu.

— Ştiu, a spus Terry aproape visătoare.

Avea ochii roşii, dar nu la fel de umflați ca în zilele trecute.

— Ştiu asta de la accidentul alor mei. Crezi că nu o să te mai simți niciodată bine, dar zilele se scurg şi îți creezi un spațiu în care să porți totul în tine.

Alice a făcut semn spre burta lui Terry.

— Poate încă nu ai loc. Acolo e deja plin.

— Întotdeauna e loc să-ți porți familia.

— Oricât de înduioşător ar fi, le-a întrerupt Stacey, mai bine ați pleca, altfel o să întârziați.

Alice a însoțit-o îndatoritoare pe Terry până în clădirea în care se studia engleza, cum scria pe biletul Gloriei. Exista o bibliotecă micuță în hol cu volume clasice aşa că, în timp ce Terry dădea examenul, Alice a rămas să

citească fragmente din cărți, răsfoind până la o pagină oarecare, al cărei număr îl alesese dinainte.

Andrew fusese un om bun. Când Gloria a sunat-o, Alice a fost devastată. Dar se pare că pe Ken îl marcase cel mai tare vestea; în fine, în afară de Terry. Nici nu ştiuse că Andrew şi Ken se cunoşteau bine. Era drăguț, însă Ken nu avea cum s-o ajute decât înlocuind-o în turele de la restaurant, fiindcă nu avea voie să intre oricând în căminul lui Terry. În plus, mai erau doar vreo câteva zile, apoi aveau s-o mute acasă, să locuiască împreună cu sora ei în casa părintească.

Lui Alice îi părea rău că nu apucase să-şi ia rămas-bun de la Andrew. Dar mai mult regreta că el nu aflase despre copil. Terry hotărâse să nu le spună părinților lui, cel puțin nu încă, gândindu-se că ar fi putut fi în pericol din cauza lui Brenner. Alice bănuia că unul dintre motivele pentru care nu mergea săptămâna asta la laborator era să vadă ce avea el să facă.

S-a înfiorat gândindu-se la asta.

— Ți-e frig? a întrebat Terry în spatele ei.

— Ai terminat deja? a întrebat Alice, apoi a pus cartea din mână – *Cei trei muşchetari* – înapoi pe raft. Hai să predăm lucrarea asta şi pe urmă te poți odihni.

— N-am nevoie de odihnă.

Terry a tăcut câteva clipe.

— Am o treabă de făcut, a continuat ea. Singură. Mă descurc să mă întorc singură la cămin. Jur!

Alice a stat un pic pe gânduri. Terry avea privirea mai limpede decât în ultimele zile.

— Stacey o să ne ucidă pe toți dacă pățeşti ceva, a spus Alice.

— Nu o să pățesc nimic. Trebuie doar să mă opresc la bibliotecă.

Ce probleme putea să aibă Terry la bibliotecă?

— Ce-ar fi să te conduc până acolo şi pe urmă să plec?

— De acord.

— Dar mai întâi predăm lucrarea, conform ordinelor Gloriei. Terry ezita.

— Poți să o supraveghezi tu pe Kali mâine? Fac bine că nu mă duc?

Alice habar nu avea.

— O să-ți spun când cred că greşeşti.

— Mulțumesc. Cred că e cea mai bună promisiune pe care o poate face cineva.

Alice îşi dorea să poată face mai mult.

— Frăția Laboratorului!
— Frăția Laboratorului, a repetat Terry și și-a lipit din nou palma de abdomen. Şi suntem și o familie.
— Da, a spus Alice. Suntem!
— Haide, surioară!

5

Terry nu mai rămăsese singură de trei zile și trei nopți. Tot timpul cineva era cu ea. Stacey făcea lucrurile temeinic, atunci când se sinchisea să facă ceva.
Iar Terry nu avea să fie singură prea multă vreme. S-a plimbat prin bibliotecă până când a găsit-o pe bibliotecara care-i plăcea. Azi coada nu era atât de lungă, așa că Terry s-a așezat la rând și a așteptat. Nu mai era nimeni în jur, iar oamenii din bibliotecă aveau cărți deschise pe mese și erau ocupați să-și termine proiectele.
Terry se simțea de parcă ducea pe umeri o lume diferită oriunde ar fi mers. Aceste preocupări cotidiene – examenele, politețea, legatul șireturilor, faptul că nu plângea în public – toate păreau neînsemnate prin comparație cu problemele ei și cu durerea de a-l fi pierdut pe Andrew. Își dorea să fi apucat să-i spună că avea să fie tată. Își dorea ca el să fi apucat să *fie* tată.
Dar trebuia să se gândească la viitor.
Bibliotecara s-a uitat la început prin ea.
— Da? Cu ce vă pot ajuta?
— Bună ziua! a spus Terry. M-ați mai ajutat o dată. Mă gândeam că poate mă veți ajuta din nou. Am un fel de rugăminte ciudată. Nu știu cum să încep.
— Genul meu preferat de rugăminte, a replicat femeia, apoi i-a făcut semn din degete să-i spună. Dă-i drumul!
Terry a înghițit în sec.
— Să presupunem că o tânără ar avea probleme și ar trebui să dispară. Cum ar proceda? Aveți ceva despre asta?
Bibliotecara s-a uitat la ea, remarcându-i hainele fără formă, fața umflată și cearcănele vineții.
— Nu avem cărți, dar sunt specialistă în informații.
S-a oprit o clipă.
— Această tânără se află în pericol imediat?

Una dintre numeroasele întrebări ale momentului.

— Nu se ştie sigur.

— Şi trebuie să dispară pentru totdeauna sau doar pentru scurtă vreme?

Terry nu se gândise atât de departe.

— Să presupunem că pentru totdeauna.

— Banii sunt partea importantă, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Şi ar avea nevoie de un mod de a-i câştiga, odată ce pleacă.

Bibliotecara vorbea încet.

— Dacă cineva ar căuta persoana asta, cel mai bine ar fi dacă s-ar crede că este, ei bine, moartă.

Terry se gândise deja până în acest punct. Oamenii nu-i căutau pe morți. Deşi nu-şi dădea seama cum să-şi însceneze moartea. Şi, în afară de asta, cine mai erai dacă făceai aşa ceva?

— Dar cum ar fi? Ai nevoie de un nume ca să trăieşti…

— E destul de interesant, nu-i aşa?

Bibliotecara vorbea pe un ton conspirativ.

— Am citit odată un roman în care un bărbat a luat numele unui băiat născut cam în acelaşi timp cu el, dar care a murit în copilărie. A scăpat basma curată toată viața. Ar fi nevoie doar să pleci din zona în care sunt şanse ca numele să fie recunoscut.

Terry asimila informațiile.

— Unde aş putea să găsesc necrologurile de la începutul anilor ’60? Să văd dacă au existat copii decedați?

— Pe aici. O să te ajut cu nişte ziare din perioada respectivă. Accidente suferite de copii… poate vrei să cauți şi ştiri. S-ar putea să obții de acolo un nume. Doar pentru o cercetare ipotetică.

Terry se întreba dacă nu cumva bibliotecarei i se întâmplase ceva îngrozitor de era atât de dornică s-o ajute. Dar nu avea de gând să întrebe.

Ken a ajuns cu câteva minute întârziere. Şi-a tras un scaun la masa la care se aşezase ea şi s-a uitat la ziarul din fața ei.

— Morbid, a comentat el, trăgând cu ochiul la şirurile de necrologuri. Sau lucrezi la necrologul lui?

Terry nici nu se gândise la asta. Presupunea că părinții lui aveau să-i scrie necrologul pentru ziarul din oraşul lor. Lacrimile îi înțepau ochii.

Bibliotecara a trecut pe la masă.

— Domnişoară, e totul în regulă? i-a întrerupt ea.

Terry a ridicat capul când şi-a dat seama de insinuare. Bibliotecara

întreba dacă era nevoie să-l îndepărteze pe Ken.

— O, da, e în regulă. E un prieten. Nu e… nicio problemă.

Ken a zâmbit trist.

— Totuşi problema e o persoană.

Bibliotecara a dat din cap şi a plecat.

— Terry… a început Ken.

Nu-l mai văzuse de când primise vestea despre moartea lui Andrew; Stacey le dăduse vestea tuturor noilor ei prieteni şi vechilor prieteni ai lui Andrew. Ken părea foarte afectat.

— Nu ştiam că tu şi Andrew vă cunoşteaţi aşa de bine, a zis ea.

— Nu ne cunoşteam foarte bine, a răspuns Ken. Dar am vorbit despre tine înainte să plece…

Ea habar nu avea.

— Aţi vorbit?

— M-am amestecat. A fost ideea mea să vă despărţiţi oficial… simţeam doar că avea să se întâmple ceva care să vă despartă şi poate în felul ăsta lucrurile s-ar fi simplificat. Ar fi trebuit să nu mă bag. Mama îmi spunea să nu mă amestec niciodată în lucruri importante.

— Ken, asta nu a contat. A fost un gest de faţadă. Chiar m-a ajutat. Dar el o să fie mereu cu mine.

— În mai multe feluri.

Terry a izbucnit în râs. S-a gândit că bibliotecara nu avea să-i facă observaţie, totuşi a tăcut imediat.

— Ce înseamnă toate astea? a întrebat Ken. De ce ai vrut să mă vezi?

— Încerc să aflu cum să dispar. Dar nu pot lăsa totul neterminat… Mă documentez cum să facem asta, cum să scăpăm pentru totdeauna de Brenner. Să punem capăt la tot ce face. Voiam să-ţi spun că poţi să mă anunţi, dacă ai o… certitudine despre care ar trebui să ştiu. Nu pot să mai pierd pe cineva.

— O să încerc, a zis Ken, dar nu uita că sunt mulţi oameni care nu vor nici ei să te piardă.

— S-ar putea să fie nevoiţi, a replicat Terry. S-ar putea să fiu nevoită să plec. Şi dacă în felul ăsta toată lumea e în siguranţă, atunci e în regulă. Înţelegi?

Îşi dădea seama că el nu înţelegea. Dar Terry începuse deja să strângă banii. Ce adunase de la laborator de când cu cauţiunea şi de la restaurant. Avea să le spună tuturor celor din Frăţie după ce definitiva detaliile. Ar fi

putut primi şi de la ei ceva parale.

Copilul s-a mişcat, iar Terry a dus mâna spre abdomen.

— Pot să pun mâna? a întrebat Ken.

Terry a privit în jur, dar erau singuri în colțul acela de bibliotecă.

— Sigur!

A luat mâna lui Ken şi i-a lipit palma de abdomenul puțin umflat. Copilul s-a mişcat din nou.

— M-am gândit la un nume, a spus ea. Am citit un articol în *National Geographic* în sala de aşteptare de la cabinetul doctorului. Era despre o femeie, Jane Goodall, care studiază cimpanzei în Tanzania.

— Nu încă un experiment ştiințific, a gemut Ken.

— E diferită. Nu foloseşte numere pentru subiecți. Le pune nume. O să-i spun Jane bebeluşului.

Terry s-a oprit când Jane s-a mişcat iar. Era ca şi cum se ascunsese până atunci, iar acum, când prezența îi fusese descoperită, era hotărâtă să se impună. Permanent. Pe Terry nu o deranja deloc.

— Şi îmi place numele Jane, aşa că ar fi bine să ai dreptate în privința sexului.

— Se simte, a spus Ken şi a luat mâna. Acolo e o fată curajoasă şi aprigă, la fel ca mama ei. Abia aşteaptă să vină pe lume. Cum aş putea să mă înşel?

6

Doctorul Brenner avea o zi dificilă. La asta contribuia şi vizita făcută lui Opt.

Îi adusese un pachet de brioşe Hostess şi nici măcar nu o pusese să muncească pentru ele. Şi ea tot bosumflată stătea.

Copiii erau exasperanți.

Ei bine, la fel erau şi adulții. Doar că în moduri total diferite.

— Vreau s-o văd pe prietena mea, a spus ea.

— Terry nu a venit azi.

Spumega în tăcere din cauza asta. Ce tupeu avea să nu vină! Trebuia s-o aducă înapoi pe calea cea dreaptă. După ce primise un telefon despre vizita ei la doctor, presupusese că ea avea să intre în panică, aşa că el nu fusese *cu totul* luat prin surprindere de tentativa ei firavă de a-i submina autoritatea. Chiar şi el fusese uimit când aflase de iubitul ei.

În fine. O complicație în minus pentru care să-şi facă griji pe termen lung. Ar fi trebuit să se aştepte la asta când aranjase recrutarea. Ştia exact ce pârghii să folosească acum.

— Nu mă refer la Terry! a spus Opt. La cea ca mine!

Despre cine vorbea?

— Nu mai e nimeni ca tine, a zis doctorul Brenner. Nu încă. În curând vei avea un prieten ca tine. Ca Terry.

— *Nu ea.* Eu n-am văzut monştri, dar pun pariu că sunt aici. Trebuie să vorbesc cu ea.

Opt era într-o dispoziție bună – starea în care nu era dispusă să renunțe.

Monştri? Brenner încerca să-şi dea seama de ce i se părea cunoscut. O, da, fata aceea, mecanic, care reacționa cu un fler atât de interesant la tratamentele cu electroşocuri. Alice… Johnson. Numerele erau mult mai uşor de reținut decât numele.

— Opt, ai vorbit cu altcineva de aici în afară de Terry?

Fata se uita în tavan, lingând ciocolata de pe degetul arătător.

— Cu doctorița Parks şi Benjamin şi… a înşirat ea infirmierii şi membrii personalului. Şi cu tine, papá.

El şi-a ascuns adevărata reacție.

— Cu nimeni altcineva?

— Nu spun. Am promis.

A şoptit cuvintele şi el i-a simțit teama. Bine. Putea lucra aşa.

— Am mai discutat despre asta. Singurele promisiuni care contează sunt cele pe care mi le faci mie.

Ea a clătinat din cap, fluturându-şi părul negru.

— Nu mi se pare corect!

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc.

— Papá, nu!

A alergat la uşă şi a ieşit pe hol.

El s-a luat după ea, mergând repede. Nu avea unde să scape de aici. Nu avea de ce să se teamă.

Pantofii lui tropăiau pe gresie în timp ce o urmărea cu pas constant. A trecut pe lângă sala goală unde ar fi trebuit să fie Terry Ives, purtătoarea a ceea ce avea să devină cea mai grozavă realizare a lui. Apoi a trecut de camera cu bărbatul inconstant, pe nume Ken, urmat de camera celui mai promițător subiect în cercetările despre interogatorii, Gloria, şi a ajuns în sfârşit la Alice. Opt stătea în fața lui Alice, vorbind repede şi gesticulând

nebuneşte.

Deci despre ea vorbise.

El a pus mâna pe mâner şi l-a răsucit.

Alice a rămas cu gura căscată când Opt a dispărut din nou.

— Ştiu că eşti aici, Opt, a spus el, intrând în cameră. Ieşi acum…

— Opt? a întrebat Alice.

El a ridicat din sprâncene. Cât de ridicole erau femeile astea şi grija lor pentru nume!

— Kali, nu sunt furios…

Ce spusese Opt? Că cealaltă prietenă a ei era „ca ea”. Alice păstra secrete? Monştrii ei erau… reali?

— Eşti prietenă cu Terry Ives, nu-i aşa? a întrebat doctorul Brenner în loc de interogatoriul lui obişnuit.

— Da, a răspuns ea şi a dat drumul unui şuvoi de cuvinte. Trece printr-un moment greu, n-ar trebui să vă faceți griji că nu e aici. Ar trebui doar… s-o lăsați în pace. Lăsați-o să trăiască în pace!

Ce drăguț!

El a făcut încă un pas în cameră.

— Opt, ieşi acum!

— Scumpo, ar fi bine să faci ce spune, a zis Alice speriată.

— Sunt monştri aici şi acum? a întrebat-o el.

Alice doar a dat din cap aprobator. *Se referă la mine.* El a râs. Nu era de mirare că Opt o plăcea atât de mult; probabil îi spusese fetei că el era un monstru.

— Eu nu sunt un monstru, a zis el. Dar dacă vrei să te gândeşti la mine în acest fel, n-ai decât. Kali, ieşi afară acum, plecăm!

— Pa, Alice! a cântat Opt când uşa s-a deschis din nou.

Dar a reapărut şi s-a întors în prag, ezitând.

— Eşti *sigură* că monştrii nu sunt aici acum?

Alice nu părea că voia să răspundă. Dar fiindcă Opt refuza să plece, a făcut-o până la urmă.

— Sunt sigură.

— De câtă vreme vine să te vadă? a vrut să ştie doctorul Brenner.

Alice a ridicat bărbia.

— Nu de mult. Nu o să spun nimic… despre ce poate ea să facă.

— O, ştiu. Şi am afla în clipa în care ai face-o. O să plecăm acum. Pa, domnişoară Johnson!

Doctorul Brenner a prins-o pe Opt de umăr ca să nu mai scape atât de uşor.

— Deci ea e prietena ta? a întrebat-o pe hol.

— E ca mine. Vede lucruri. Dar spune că nu sunt din prezent. Sunt din viitor.

Monştri în viitor? Nu era sigur că putea s-o creadă, dar deodată şi-a dat seama exact ce trebuia să facă pentru a o aduce pe Terry Ives înapoi unde îi era locul.

Şi avea s-o țină pe fata mecanic destul de aproape ca să afle dacă vreunul dintre secretele pe care le păstra avea valoare.

7

Terry a ridicat o ultimă cutie cu haine pentru a o duce la etaj, însă Becky i-a luat-o din mână.

— Nu trebuie să mai ridici lucruri grele, i-a spus sora ei.

Nu că Terry ar fi vrut cu adevărat să care cutia respectivă. Era vorba de un principiu aici.

— Iar *tu* nu trebuie să te mai agiți. Sunt gravidă, nu rănită de moarte!

Becky s-a încruntat la ea.

— Haide, trage un pui de somn! Dar mai întâi vreau să vorbesc cu tine.

— O, nu! O discuție! Cineva să mă salveze!

Starea de spirit a lui Terry se îmbunătățise puțin. Reuşise să ia examenele şi Stacey avusese grijă să împacheteze şi să o ajute cu mutatul, astfel încât Terry să nu mişte un deget. În schimb, s-a îngrijit cu atenție de o cutie, două, pe care în mintea ei le numea Cutiile Dispariției.

De ce să împacheteze de două ori, atât de curând? O linişte ideea că avea un plan secundar pentru cea mai rea eventualitate. Nu că ar fi lămurit partea cu câştigatul banilor. Alesese un nume fals, în caz că avea nevoie: Delia Monroe, care murise de tuberculoză la şase ani. Poate că fuga avea să fie de ajuns.

Becky a cărat a doua Cutie a Dispariției pe scările solide de lemn fără măcar să ştie. Terry venea în urma ei, urcând treptele încet. Acum, când ştia că e însărcinată şi nu putea să dea vina pe viață pentru oboseală, pentru dureri sau starea ei ursuză, părea mai conştientă de toate suferințele acestea sâcâitoare.

— Surioară! a zis Terry. Nu ți-am spus cât de recunoscătoare sunt că nu

mi-ai ținut predici. Şi nu o spun doar ca să evit o predică, dacă asta urmează.

Au ajuns în capul scărilor. Becky a mers mai departe şi a lăsat cutia jos, pe podea, lângă celelalte din camera lui Terry. Toate pozele ei din copilărie, portretele de familie, cuvertura din petice pe care o cususe mătuşa când mama era gravidă cu ea, toate se găseau aici. Pusese deja poza cu ea şi cu Andrew pe măsuța de toaletă, chiar pe cutia de bijuterii cu micuța balerină. Becky începuse deja să decoreze camera copilului, aflată pe partea cealaltă a holului.

Dacă mai suntem aici şi nu plecăm.

După ce o să treacă suficient timp, o să rişte să vină după Kali.

Becky s-a întors şi a pus ambele mâini pe umerii lui Terry ca s-o privească în față.

— Terry, eşti sora mea. Ce să fac? Să te arunc în stradă? Nu o să-ți țin predici. Andrew era un om bun. Nu credeam că o să aşteptați până la nuntă şi…

A ezitat.

— Şi?

Becky a dat la o parte o şuviță de păr asudat de pe fruntea lui Terry. Terry a făcut la fel pentru ea.

— Avem nevoie de ceai cu gheață, a zis Becky.

— Nu asta voiai să spui. Varsă tot!

— *Şi* probabil că e bine că n-ați făcut-o. Că n-ați aşteptat. Erați îndrăgostiți. Ştiu că o să prețuieşti copilul ăsta. O să fii o mamă bună. O să te ajut. Nu trebuie să faci totul singură.

Terry s-a gândit la asta şi nu i s-a părut cel mai groaznic viitor. Ele două, în casa părinților lor, crescând împreună o fetiță. Ar fi însuflețit locul, aşa cum făcuse prezența lui Andrew de Crăciun. Ce ciudat că, în urmă cu opt luni, să rămână fată bătrână alături de Becky ar fi părut o soartă mai rea decât moartea. Dar pe lume erau lucruri mult, mult mai rele. Să trăiască precum o fugară cu copilul ei, de exemplu, o posibilitate la fel de reală…

Existau oameni mai răi decât surorile mai mari şi raționale care să fie de partea ta.

Pe hol suna telefonul, strident şi zgomotos, stricându-le momentul de complicitate.

— Răspund eu, s-a oferit Becky. Tu întinde-te şi odihneşte-te! E un ordin.

— Da, domnule sergent de instrucție!

Dar Terry a rămas în picioare, aşteptând să vadă cine suna.

— Casa Ives, a răspuns sora ei. Becky la telefon.

A făcut o pauză, ascultând ce avea de spus cel de la capătul firului.

— Domnule doctor Brenner, nu, nu ştiu cine sunteți. De unde o cunoaşteți pe Terry?

Nu durase mult. Terry s-a furişat pe hol şi a dus un deget la buze în timp ce se apropia de Becky. I-a dat uşor buclele de pe umăr ca să poată ține receptorul între ele şi să audă amândouă.

— Cum se simte domnişoara Ives? Înțeleg că a suferit un şoc. Dar speram să se întoarcă aici în curând pentru nişte teste.

Însăşi vocea lui suna ca o amenințare directă. Pulsul ei se accelera.

— Se simte mai bine, a răspuns Becky cu indiferență.

— Mă bucur să aud asta. Când o pot vedea?

Terry s-a încordat şi probabil că Becky a observat.

— Mă îndoiesc că va fi în stare de aşa ceva prea curând.

Becky nu a pomenit de sarcină pentru că nu credea că era treaba nimănui. Nu putea să schimbe faptul că Terry avea să fie o mamă necăsătorită, însă filosofia lui Becky era că, dacă scotea în evidență că tatăl murise în război, se reducea numărul întrebărilor. Nu era nevoie să aibă o literă stacojie tatuată pe piele. Terry nu se deranjase să-i explice că litera nu se referea la adulter.

— Îmi pare rău să aud asta.

El a făcut o pauză.

— Aş putea vorbi cu ea?

Terry voia să clatine din cap că nu. Dar nu era cinstit să o oblige pe Becky să fie intermediar. Venise timpul să nu se mai ascundă. Putea să afle la fel de mult din conversația asta cât afla şi el. A luat telefonul.

— Eu sunt.

— Terry, îmi pare rău pentru prietenul tău, a spus el calm, de parcă aveau ascultători. Şi înțeleg că trebuie să te felicit.

Ea se aştepta să simtă o spaimă înfiorătoare, însă o furie fierbinte clocotea în ea.

— De parcă nu ştiai când mă…

Becky o privea cu o căutătură speriată, aşa că nu a spus-o până la capăt. *Când mă îndopai cu droguri, deşi eram însărcinată.*

— Copilul va fi excepțional. Copilul *nostru* va fi excepțional, cel pe care

l-am făcut împreună. Nu asta îşi doreşte orice părinte?

De-abia putea să respire. *Nu poți avea pretenții asupra copilului meu. Al meu şi-al lui Andrew.*

— Totul a fost pentru binele tău, pentru binele tuturor, a continuat el.

Terry voia să izbească receptorul de perete. Dar şi-a păstrat vocea calmă când a vorbit şi a scos puținele cuvinte de care era în stare:

— Nu, nu a fost.

A fost ce ți-ai dorit tu pentru experimentele tale îngrozitoare – nu e acelaşi lucru.

— Terry, chiar te gândeşti să nu te mai întorci? Ştiu că Opt – Kali – ar avea de pierdut. Ai forțat lucrurile. Gândeşte-te la prietenii tăi… Tocmai am aflat un lucru foarte interesant despre unul dintre ei.

Asta era. Groaza din spatele mâniei sale.

— Despre ce vorbeşti?

— Am aflat de prietena ta, Alice. Am depus azi documentele pentru internarea de urgență.

Nu, nu, nu. Ce voia să spună că „a aflat despre Alice"? Terry intenționase să oprească totul, dar dacă el ştia despre capacitățile lui Alice… Depusese deja documentația. Nu avea să o lase niciodată să plece. Un om ca el nu voia nimic altceva decât să vadă în viitor ca să facă totul pentru a-l controla.

— Las-o în pace!

— Terry, a continuat Brenner, eu nu vreau decât să vă ajut pe toți să vă atingeți potențialul maxim. Pot chiar să te scap de durerea provocată de moartea lui Andrew. Nu ți-ar fi mai uşor?

Terry nu putea vorbi. Era copleşită de furie.

— O să vezi că am dreptate. Îți aminteşti de înmormântarea părinților tăi? Prima amintire pe care am explorat-o? Aminteşte-ți lucrul ăsta. Durerea a dispărut, nu? Eu am făcut asta. Lasă-mă să te ajut!

Terry s-a gândit la biserică, la mama ei în sicriu, la tatăl ei în sicriu. De obicei, amintirea venea sub formă de coşmaruri, prea dureroasă pentru ca mintea ei în stare de trezie să reziste la asemenea suferință.

Dar aici, acum, simțea doar o durere surdă.

— Eşti malefic. Lasă-ne în pace!

Brenner a continuat să vorbească.

— Mă tem că nu pot. Nu o să vă las să plecați.

Respiră. O să găseşti o scăpare pentru toți. Cumva.

Disperarea aproape o zdrobea. Şi dacă nu putea?

A închis telefonul şi a rămas holbându-se la el.

Becky stătea cu mâinile în şold.

— Ce naiba… Văd că ți-ar plăcea să ajungi la capătul celălalt al a firului. Nu eşti în stare de niciun experiment în momentul ăsta.

Ce era de făcut? Adevărul avea s-o tulbure pe sora ei, dar Terry nu mai voia să mintă.

— Cred că trebuie să-ți povestesc despre laboratorul Hawkins, a zis ea. Despre ce mi-au făcut acolo. Ce ne-au făcut tuturor. Şi, Beck, el ştia că sunt gravidă cu copilul lui Andrew, habar n-am de când, dar de suficientă vreme. Dar mai întâi trebuie să dau un telefon.

— Ce vrei să spui?

— Aşteaptă puțin.

Terry a căutat foaia pe care Stacey trecuse numerele de acasă şi de la cămin ale tuturor, apoi a ridicat receptorul şi a sunat-o pe Gloria.

— Bună, Gloria! Poți s-o iei pe Alice şi s-o aduci aici? O să-l sun şi pe Ken. Trebuie să vorbim.

— Desigur, a răspuns Gloria.

Terry i-a dat adresa, apoi l-a sunat pe Ken. El nici măcar n-a menționat că era pe picior de plecare.

Pe urmă s-a dus în dormitor, unde o aştepta Becky.

Cutiile Dispariției îşi pierduseră puterea reconfortantă, însă sora ei nu. Şi astfel începu să i se contureze o idee, un remediu pentru disperarea ce o cuprinsese după discuția cu Brenner. Erau o frăție. Aveau aliați. Aveau *puteri*.

Brenner avea ambiție şi cruzime şi, da, o instituție guvernamentală la dispoziție. Nu o să-l lase niciodată să pună mâna pe copilul ei. Şi cu siguranță nu o să-l lase să pună mâna nici pe Alice. Sau s-o abandoneze pe Kali acolo. Voia să-l lase cu ce merita…

Nimic şi nimeni.

Era un război pentru viitor şi nu plănuia să mai piardă pe altcineva.

8

În decurs de o oră, toți se adunaseră acasă la Terry şi la Becky.

— Te superi dacă mergem sus? Să discutăm singuri? a întrebat-o Terry pe Becky când Ken a intrat pe uşă.

Alice şi Gloria sosiseră cu câteva clipe mai devreme.

— O să fac nişte negrese, a spus Becky.

Terry detesta să țină secrete față de Becky, acum când ştia adevărul în mare parte, dar era mai sigur aşa. Becky se născuse sceptică. Ideea unor oameni cu puteri speciale sau a creării lor de către guvern avea să o împingă la limita lucrurilor pe care le putea crede. Îi fusese destul de greu să accepte dezvăluirea că, luni bune, doctorul Brenner îi băgase LSD pe gât lui Terry, ştiind că era însărcinată. Credea că Terry intenționa să se întoarcă la laborator doar ca să ceară o despăgubire pentru traumă. Era costisitor să creşti un copil.

Aşa că au urcat la etaj. Terry se străduise să găsească nişte idei şi deja avea câteva.

Voise să-i conducă în camera ei, însă Alice a intrat în camera pe care o pregăteau pentru copil. Nu o deranja.

Terry a urmat-o şi a aprins lumina.

— Becky o amenajează deja, a explicat ea.

Erau acolo un pătuț la mâna a doua, obținut de la o fată cu care Becky fusese colegă în liceu, şi un carusel cu clovni în roşu şi albastru, atârnând deasupra lui.

— N-am întâlnit niciodată un copil căruia să-i placă clovnii, dar acesta e simpatic, a zis Gloria, scuturând uşor caruselul, astfel încât piesele să se învârtă. Probabil că micuței Jane o să-i placă la nebunie.

— Toată lumea iubeşte clovnii, a spus Ken.

— Pe mine mă înspăimântă, l-a contrazis Alice.

— Mă tem că am veşti proaste, a spus Terry. Doctorul Brenner a sunat aici.

Poate doar dacă reuşea să-i convingă pe ceilalți de planul ei îndrăzneț şi dacă aceasta le şi reuşea, viziunea idilică despre cum avea să-şi crească fetița avea să se îndeplinească. Un lucru era sigur însă. Nu puteau discuta deschis aici.

Era imposibil ca Martin Brenner să nu tragă cu urechea. Se baza pe asta.

Terry a luat un caiet în care Becky nota măsurile pentru draperii şi a dat la o pagină goală din mijloc. A ridicat un deget şi prietenii ei au înconjurat-o în timp ce ea scria un bilet: *Fiți de acord cu ce urmează să spun – ne ascultă. Planul adevărat, mai târziu.*

— M-a… amenințat, a spus ea. A spus că trebuie să mă întorc.

— Hm? a întrebat Gloria cu calmul unui spion. Repede?

— Mă întorc săptămâna asta, dar am nevoie de ajutorul vostru, al tuturor,

pentru ceva anume. Alice, a aflat despre tine.

Alice se foia, aruncând o privire la caiet în timp ce Terry scria.

— Ce?

Terry a scris: *Ai fi dispusă să te duci să stai o vreme la verii tăi din Canada? Oricât ar fi nevoie?*

Încruntată, Alice a dat aprobator din cap.

— Toţi suntem în pericol.

Terry a inspirat adânc.

— Vreau să obţin dovezi o dată pentru totdeauna despre ce se întâmplă acolo. E timpul să-l distrugem pe Brenner împreună cu proiectul. Dacă pot obţine dosare din biroul lui, pot să le transmit cuiva – nu doar la *Gazette,* ci poate şi la *The New York Post* sau la *The Washington Post.* Cineva care poate să *facă* ceva pentru a-i scoate pe copii de acolo şi a opri tot. Pe urmă, nu ne mai întoarcem niciodată acolo.

— Şi noi ce trebuie să facem? a întrebat Gloria.

Terry s-a uitat la Ken.

— Crezi că putem face asta?

— Am un sentiment pozitiv.

— Atunci asta e tot ce vreau să aud, a zis Terry. Ghinion, Brenner!

Te rog, fă-l să creadă chestia asta. Apoi a început să schiţeze planul ei fals.

— Gloria, crezi că poţi să porneşti alarma de incendiu în transă?

— Da, a zis ea. Nicio problemă.

Terry a mai elaborat câteva elemente false: Gloria o să creeze o diversiune, Ken o să o ajute, dacă era nevoie, apoi Terry se va furişa în biroul lui Brenner şi va fura dosarele. Uşor. Simplu.

Nu era deloc planul adevărat.

— Şi eu? a întrebat Alice.

Terry a mai scris câteva rânduri: *O să discutăm afară despre planul adevărat mai târziu. Tu o să demontezi aparatul de electroşocuri ca să nu-şi dea nimeni seama. Să sperăm că va face Kali restul.*

Alice a încuviinţat.

În uşa de la intrare s-au auzit bătăi puternice. Terry a ieşit din cameră şi s-a oprit în capul scării, ceilalţi au venit lângă ea.

A răspuns Becky, ştergându-şi mâinile cu un prosop de vase.

— Bună ziua! Cine sunteţi voi?

Un grup de bărbaţi în uniformă stătea în dreptul uşii. Terry i-a pus lui

Ken caietul în mână şi i-a spus:

— Ascunde-l!

Ken a dispărut.

— Suntem aici pentru Alice Johnson, a răspuns unul dintre bărbați. Am documente care ne autorizează să o luăm în custodia Laboratorului Național Hawkins.

Şi, înainte ca Terry să înțeleagă ce se întâmplă, au dat buzna înăuntru şi au urcat scările.

— Stați o clipă! a protestat Becky de jos, dar bărbații se mişcau repede.

Comandantul lor a înaintat spre Terry.

— Aveți grijă la cea însărcinată, a rostit un altul.

— Avem un mesaj pentru tine, a spus comandantul. Să fii unde trebuie săptămâna viitoare!

A dat-o la o parte din drum şi a luat-o pe Alice.

— Nu vreau să merg! s-a împotrivit ea.

— Documente de internare, a spus Terry, dându-şi seama despre ce era vorba. A zis că a făcut-o. Alice, nu te îngrijora! Ne vedem în curând. Promit!

— Nu vreau să merg, a repetat Alice când s-a întors Ken.

Toți trei au privit neajutorați cum Alice era târâtă în jos pe scări, cu ochii mari cât cepele, apoi cum e urcată în dubă. Maşina a dispărut în noapte.

Terry se ruga ca planul adevărat la care se gândise s-o poată salva.

CAPITOLUL DOISPREZECE
TOȚI SE PRĂBUŞESC

Iunie 1970
Bloomington, Indiana

1

Terry stătea pe pat. Era joi dimineața, devreme, şi planurile lor erau gata. Urma să plece peste câteva minute să se întâlnească cu Gloria şi cu Ken.

Dar mai întâi voia să afle ceva despre ea însăşi, despre propria ei putere. A închis ochii şi şi-a pus mâna pe burtă, forțându-se să se relaxeze şi să respire adânc. Fără droguri, fără un monitor care s-o supravegheze, fără nimic în afară de ea.

Mergi mai departe, s-a încurajat singură şi totul în jurul ei s-a estompat. A pătruns în vidul întunecat, cu apa sub tălpi. Aproape abandonase demersul când Alice a apărut în fața ei.

Prietena ei stătea întinsă pe un pat, dar nu o vedea pe Terry apropiindu-se. Pună un halat de spital. Avea pete vineții sub ochi. Părea chinuită.

Alice? A trimis gândul cât de puternic era în stare. *Venim. Fii gata!*

Alice nu spunea nimic. Terry nu-şi dădea seama dacă o văzuse sau o auzise.

Când a deschis ochii, veioza de pe noptieră pâlpâia. Era pregătită.

2

Brenner şi-a petrecut ziua în birou, într-o stare de entuziasm. Terry Ives avea speranțe atât de mari pentru planurile ei, încât spulberarea lor putea fi de ajuns ca să o facă mai cooperantă pe termen lung. Se dovedise deja mai încăpățânată decât se aşteptase el. Aproape că o respecta pentru asta.

Dar nu putea să respecte cu adevărat pe cineva care se implica în acțiuni atât de imposibile. De parcă el ar permite ca tot ce construise aici să fie distrus. Toate lucrurile pentru care muncise până acum. Poate că alții nu-i înțelegeau devotamentul față de proiect, dar asta nu avea importanță. Nu avea nevoie ca ei să înțeleagă; avea nevoie doar de timp ca să demonstreze că avea dreptate. Singurul lucru care o să fie distrus azi era o răzvrătire.

S-a auzit un ciocănit în uşă.

— Domnule? a întrebat agentul de pază.

— Da. Raportează.

— Ives şi Flowers au ajuns. Bărbatul nu a venit azi.

Ken. Poate nu o să mai vină deloc. Rezultatele lui nu fuseseră strălucite.

— Mulțumesc.

Brenner nu s-a dus imediat s-o întâmpine pe Terry, ci a făcut un ocol pe la laboratoarele farmaceutice de la al doilea nivel al complexului. Îi dăduse indicații precise directorului adjunct care îl conducea.

Laboratorul era mereu un iureş steril şi tăcut de activitate. Bărbați şi femei lucrând la aparate mari şi complexe, producând o varietate de substanțe chimice care să modifice creierul sau corpul. Azi venise pentru cel de-al doilea.

— E pregătit totul pentru mine? a întrebat Brenner.

Bărbatul în halat de laborator a dat din cap că da. Era palid, de parcă nu mai văzuse soarele de când lumea, aşa cum trebuia să fie un angajat devotat.

— O să dureze câteva ore până îşi face efectul, mai mult sau mai puțin, a spus el şi a scos o seringă mare, cu capac.

— Perfect! a zis Brenner, luând seringa şi ascunzând-o în buzunar.

S-a surprins fredonând discordant în drum spre camera lui Terry Ives, străbătând labirintul de holuri care alcătuiau domeniul său. S-a oprit la geam şi a privit-o.

Stătea dreaptă, aşteptând.

În curând, avea să-i zdrobească voința.

Dar mai întâi o să se distreze puțin.

— Văd că te-ai ținut de cuvânt, a spus el intrând în cameră. Sunt puțin mirat. Prietena ta este bine aici. Am simțit o ostilitate fățişă când am vorbit.

Ea i-a oferit un zâmbet fals.

— Nu ne permitem toți să mințim cu pricepere.

Ce temperament! Oare şi copilul o să fie la fel?

Plănuise să nu se grăbească, dar acum, când era aici, descoperea că nu mai avea răbdare. A scos seringa.

— Întinde brațul, te rog!

— Ce-i asta?

Ea s-a încruntat.

— Nu mai iau LSD.

— Bănuiam că nu.

El a clătinat din cap.

— E unul dintre motivele pentru care nu ți-am spus despre starea ta. E o injecție care te ajută cu sarcina. Nu o să-ți facă rău nici ție, nici copilului nostru.

A văzut-o încordându-se la auzul ultimului cuvânt. Dar *era* copilul lor, la fel de mult al lui pe cât era al ei.

— De ce aş avea încredere în tine să-mi faci injecția asta?

El a gesticulat şi infirmierul a intrat.

— Ține-o! a spus Brenner.

Terry s-a împotrivit, însă bărbatul a forțat-o să se ridice în picioare. I-a strâns mâinile pe lângă corp.

Brenner i-a introdus acul în piele lângă cot şi a apăsat pe piston. Era uşor să rezolvi probleme când aveai acces la uneltele potrivite.

— Ce mai vrei de la mine? a întrebat ea, smulgându-se din mâinile infirmierului.

— Asta e tot pentru azi. Voiam doar să-ți fac injecția şi nişte analize de sânge, i-a răspuns el tot cu un zâmbet fals. Poți să-ți aştepți prietenii să termine.

— Asta e tot? a întrebat ea. O să ne laşi să plecăm?

— Cum adică, n-ai încredere în mine, Terry?

Ea a rânjit.

— Crezi că nu am creier? Nu, n-am încredere în tine.

— Doar odihneşte-te! a îndemnat-o el. Nu te obosi.

— Aşa o să fac.

S-a întins pe pat, prefăcându-se ca un copil.

— Nu pentru că aşa ai spus tu.

— O să mă întorc mai târziu.

— De-abia aştept.

Nu-i plăcea ca ea să aibă ultimul cuvânt, dar nu era aşa în realitate. S-a întors în birou ca să aştepte să-şi pună în aplicare strategia caraghioasă.

3

Terry avea să rişte să meargă s-o vadă pe Kali în persoană dacă era nevoie – dar era posibil ca Brenner să-şi dea seama prea devreme ce se întâmpla. Acum era sigură că putea ajunge în vid fără ajutorul lui, fără

nimic în afară de ea însăşi.

Voia să ştie ce-i băgase în braţ, dar era şi uşurată că nu ştia. Trebuia să se mulţumească cu convingerea că nu ar fi rănit un copil pe care îl considera al lui… Ei bine, nu l-ar fi rănit în felul *acela.* Doar l-ar fi închis şi l-ar fi transformat într-un şoarece de laborator pentru propriile lui scopuri bolnave.

Terry s-a aşezat şi s-a gândit la fiecare etapă a planului şi la cât de uşor era să nu funcţioneze, prin urmare totul trebuia executat întocmai. S-a gândit la Andrew şi la cum trebuie să fi fost ultimele lui minute şi dacă avea să ştie vreodată lucrul ăsta. A jurat să termine de citit cartea după ce va scăpa de acolo şi să afle ce s-a întâmplat cu inelul, cu Frodo şi cu Sam.

Se întreba dacă Gloria era pregătită. Dacă era şi Ken. Alice.

Trebuia să le iasă totul bine.

Dar aveau nevoie de Kali ca să meargă. *Te rog, să fie acolo, pentru ultima dată!*

A durat foarte puţin să ajungă în locul pe care-l numea nicăieri-pretutindeni. A închis ochii şi a făcut un pas în mintea ei, iar bezna a înconjurat-o şi tălpile i-au plescăit fără zgomot.

Kali a apărut imediat.

— Terry! Mă bucur să te văd!

Terry a râs involuntar. Fetiţa rostise cuvintele pe un ton surprins.

— Şi eu mă bucur să te văd. Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important. Am nevoie de ajutorul tău, la fel şi Alice. Şi noi vrem să te ajutăm *pe tine.*

Kali era suspicioasă.

— Papá ştie?

— Nu trebuie să afle niciodată. Am mai spus-o şi altă dată, dar acum vorbesc serios.

Kali a strâns din buze.

— Papá vrea să ne facă rău mie şi copilului meu.

Terry s-a mângâiat pe burtă.

— Ai un bebeluş acolo?

Kali avea o expresie de uimire.

— Da, iar el vrea să-i facă rău. O să-i facă rău şi lui Alice – chiar foarte mult rău. Vrea să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă.

Kali a ridicat ochii la Terry. Buza de jos îi tremura.

— Din cauza mea, a şoptit ea. Pentru că am vorbit.

— N-ai vrut s-o faci, ştiu.

Terry s-a aplecat şi a cuprins-o pe copilă în braţe.

— Dar de data asta nu trebuie să afle nimeni. Trebuie să fie un secret. Pentru totdeauna. Trebuie să o protejăm pe Alice. Să protejăm viitorul. Eşti de acord?

Kali a dat aprobator din cap.

— Bine. Trebuie să produci o iluzie… Dar numai dacă tu crezi că poţi s-o controlezi. Una mică.

— Pot să încerc.

Avea vocea blândă.

— OK. E în regulă.

Exista un risc, dar oare ce nu implica un risc?

— Crezi că poţi să te duci în camera lui Alice? Şi să faci să pară că doarme *adânc,* atât de adânc încât nici să nu respire. Orice s-ar întâmpla, poţi s-o menţii aşa?

Kali ezita. Apoi a bătut din picior.

— Dar nu vreau să plece Alice!

— Poţi să vii cu noi. Lasă-l pe papá şi fii liberă!

Terry habar nu avea cum va reacţiona fetiţa la sugestia asta, dar i-ar fi plăcut mai mult decât orice să o ia pe Kali cu ei, dacă exista vreo cale.

— Nu pot.

Kali părea solemnă.

— Aici vin *monştri.* Nu pot s-o părăsesc pe prietena mea.

Prietena ei, cea pe care i-o promisese Brenner. Terry şi-a pus mâna pe abdomen. El îi promisese copilul lui Terry drept prieten. *Oh, cum de nu-şi dăduse seama până acum?* Fetiţa din viziunile lui Alice cu *011* pe braţ.

Nu, nu se poate întâmpla aşa.

— Te rog, Kali! Noi suntem prietenii tăi.

Fetiţa părea gata să plângă.

— Nu pot să plec! Papá nu o să mă lase.

De asta se temuse Terry. Trebuia să-şi ducă planul la îndeplinire şi să se întoarcă după Kali, oricât o durea inima să o lase pe fată în urmă. Chiar şi pentru scurt timp. Jane mişca în burta ei.

— O să mă întorc după tine. Bine? Cât de repede pot. Crezi că poţi să faci asta?

— Dar Alice nu o să se întoarcă, nu-i aşa?

Terry s-a uitat la faţa ei micuţă.

— Nu, nu poate. Alice trebuie să plece. Pentru totdeauna.

— Vreau să rămână! a bătut Kali din nou din picior.
— Kali, a zis Terry, înțeleg. Şi eu vreau să rămână. Dar nu vrei să i se întâmple ceva rău, nici eu nu vreau asta. Nu-i aşa?
— Aşa e.
Dar o spunea fără convingere.
Cum putea s-o facă să înțeleagă?
— Ştii cum îți aminteşti tu de mama ta? Cum simți aici, înăuntru?
Terry a dus mâna la cap, apoi la inimă.
— Da.
— Pentru că e familia ta. Prietenii sunt ca o familie pe care ți-ai făcut-o tu – aşa că îi păstrezi cu tine chiar şi când nu mai sunteți împreună. Chiar dacă uiți anumite părți din ei, pentru că îmbătrâneşti… Ne ținem familia de prieteni aproape. Dar nu e nevoie să fim cu oamenii aceia ca să facă parte din noi. Îi purtăm cu noi tot timpul.
Cum făcea ea cu Andrew.
— Şi Alice o să fie mereu cu mine? a întrebat Kali, după ce s-a gândit puțin.
— Şi eu o să fiu.
— O să vă ajut. Şi nu o să spun. O să vă apăr.
Kali a zâmbit.
— Suntem o familie.
Terry s-a aplecat să o sărute pe frunte. Spre uimirea ei, Kali a lăsat-o.
— Nu o să te uit! a spus Terry. Niciodată. Îți promit! Acum, du-te! Nu uita, fă-o pe Alice să pară că doarme, că nu respiră. Dar să nu se vadă că tu o faci, orice ar fi.
— Orice ar fi!
Kali a dispărut în beznă exact la timp. Terry a ieşit din întuneric urmând un sunet înapoi, spre sala de examinare. O alarmă.
Gloria!
Venise momentul.

4

Gloria voise să-l păcălească măcar o dată pe doctorul Green, dar el fusese şi mai puțin prudent decât de obicei. După ce i-a dat hârtiuța cu LSD – pe care ea nu a luat-o, ci a pus-o în buzunar – şi o foaie plină de coordonate pe care să le memoreze, a părăsit camera. N-a lăsat niciun

infirmier cu ea, nimic.

Era marea ei şansă să pornească într-o aventură. Avea să-şi joace rolul ca în benzile desenate – la perfecţie. A reuşit chiar să spargă broasca, folosind metodele pe care le învăţase de la Alice.

A mers pe hol şi a găsit alarma de incendiu. Apoi a tras de ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

Alarma de incendiu era dezactivată? Deci Terry avusese dreptate că cineva trăgea cu urechea în camera ei.

Dar nu puteau să le dezactiveze pe toate. Nici măcar savanţii nebuni nu puteau risca atât de prostesc într-o astfel de instituţie. Un incendiu putea distruge tot.

Inima Gloriei bătea cu putere, iar pulsul îi zvâcnea în urechi după ce i se îndeplinise dorinţa de a primi o sarcină mai dificilă. A alergat pe hol, căutând altă alarmă pe care s-o declanşeze. Vânătoarea îi răpea minute preţioase – strica întreaga sincronizare –, dar, în cele din urmă, a zărit una în faţă.

Chiar dincolo de un infirmier cu un cărucior de curăţenie.

Dacă o facem, atunci să-i dăm drumul!

L-a împins la o parte spunând „Scuzaţi-mă!” şi a tras de alarmă. După o fracţiune de secundă de linişte, în care şi-a spus că a eşuat din nou, sunetul plăcut al odioaselor sirene a umplut aerul.

Am reuşit. La fel ca Jean Grey.

Infirmierul îşi revenise şi a vrut s-o prindă, însă Gloria s-a mişcat prea repede. S-a ferit de braţul lui şi a alergat în direcţia din care venise. Nu-şi terminase treaba.

S-a dovedit că Alice, în rătăcirile ei provocate de electroşocuri, le oferise accesul la intrarea ascunsă de care aveau nevoie. Aşa că Gloria a ajuns la locul de întâlnire de pe partea nordică a clădirii pentru a se întâlni cu Ken. Spera ca alarma să funcţioneze conform aşteptărilor, stârnind derută la apariţia acestuia, care trebuia să aibă loc dintr-o clipă într-alta. Cât de curând.

A râs puţin în timp ce fugea. Nu-şi dăduse seama până atunci: *Supereroii erau nebuni!*

5

Ken nu crezuse niciodată că se pricepe la maşini. Crescuse pe lângă ele.

Tatăl lui era pasionat de maşini şi voia să meargă la expoziţii auto, să discute despre preţuri, spoilere şi vopsea. Dar pe Ken nu-l interesa asta, deşi excursia lor la Brickyard îi făcuse plăcere. Însă pasiunea lui Alice şi a Gloriei faţă de maşini aproape că se transferase şi asupra lui, ca atunci când dai cu creionul pe o hârtie aşezată deasupra unui obiect ca să-i imprimi forma.

Dacă ar fi fost pasionat de maşini, Ken se îndoia că ar fi simţit vreo urmă de regret pentru biata maşină a lui Terry, în timp ce conducea spre Hawkins. Nu era cine ştie ce maşină – un motiv nu tocmai nesemnificativ ca să fie sacrificată.

Dar fiindcă nu era pasionat de maşini, i-a spus bătrânului Ford cât de rău îi părea că trebuia să se sfârşească aşa.

— Eşti o maşină bună, care a slujit-o bine pe Terry. Nu te lauzi. Nu mergi cu viteză prea mare, dar ţi-ai făcut treaba cu demnitate. Şi acum? O să fii un car de război.

Pentru Ken, era ca şi cum conducea spre o bătălie.

Gardul de sârmă a apărut în stânga, apoi luminile proiectoarelor, iar Ken a zâmbit. Nu se prea pricepea nici la condus, fiindcă nu era pasionat de maşini, aşa că a spus în gând o rugăciune de mulţumire pentru faptul că ştia că *nu* azi avea să moară.

Poarta se apropia, aşa că a întors spre ea cu un scârţâit de roţi, a turat motorul şi a apăsat pe claxon. Soldaţii nu s-au mişcat repede, dar s-au dat la o parte până să se izbească el de poartă şi s-o dărâme.

Maşina s-a scuturat de resturi şi a mers mai departe.

— Bravo, Nellie!

Şi ce dacă îi dăduse un nume maşinii lui Terry? Era o maşină bună. Ken a mers mai departe, pe aleea către laborator, zdrobind bariera de la al doilea punct de control, apăsând ca un nebun pe claxon în tot acest timp.

Sirenele porniseră aproape instantaneu şi oamenii s-au repezit după el, dar se adunau în spatele lui. Nu în faţă.

A ocolit o latură a clădirii până la intrarea de la demisol pe care Alice o văzuse în viziunile ei exploratoare şi s-a oprit cu un scrâşnet. Gloria a dat buzna pe uşă şi s-a oprit, ţinând-o întredeschisă.

— Unde e? a întrebat el.

— Vine! a spus ea, fixând uşa cu ceva ca să rămână deschisă. E chiar în urma mea, sper! Mă duc jos. N-ar trebui să dureze mult.

Când au apărut primii bărbaţi înarmaţi, Ken spera la fel.

6

Brenner s-a însufleţit când umbra unui om s-a apropiat de uşa biroului. O alarmă răsuna în toată clădirea cu un zgomot care-ți zdruncina creierii. Era şi timpul să ajungă aici.

— Vai, domnişoară Ives, ce sur… a început el, dar s-a oprit când a văzut un agent de pază în locul ei. Ce este?

— Domnule, avem o problemă, a spus bărbatul, vorbind tare ca să se audă peste alarmă.

— Adică…

Brenner s-a ridicat în picioare, luându-şi sacoul de pe spătarul scaunului şi îmbrăcându-se.

— Avem o alarmă de incendiu şi o amenințare în afara clădirii.

Deci Ken venise până la urmă.

— Opriți alarma şi neutralizați amenințarea!

— E un civil, domnule, a continuat paznicul. Dar cel mai îngrijorător lucru este domnişoara Ives… era pe drum spre biroul dumneavoastră, cum ați spus că o să facă, dar… ea, ăă… a văzut ceva. A văzut ceva şi s-a oprit. E în camera lui Alice Johnson. Eu… ar fi mai bine să veniți. E supărată. Şi doctorița Parks e supărată. Şi subiectul Opt.

Brenner era pregătit să se umfle în pene pentru felul în care aflaseră şi dejucaseră planurile lui Terry. Voia ca ea să fie supărată, dar nu voia să fie în camera lui Alice Johnson. Se întâmplase ceva foarte rău dacă-şi abandonase planul.

L-a urmat pe paznic.

Brenner nu ura nimic mai mult decât surprizele.

Nimic, în afară de a pierde.

7

Terry a făcut un pas mai aproape de Alice, ținând-o la distanță pe doctorița Parks. Alice era prăbuşită pe podea, lângă aparatul de electroşocuri, în camera de examinare. Nu se mişca. Nu respira.

Lângă ea, Kali plângea ca de fiecare dată când Terry o văzuse producând o iluzie.

— Nu se mişcă! se văita copila, iar Terry privea cum un firicel de sânge îi curgea dintr-o nară.

Tulburarea ei era reală, dar până acum iluzia era simplă şi funcționa. *Isteață fată!*

— Alice, a spus Terry. Nu, nu Alice!

Electrozii erau încă fixați pe tâmplele lui Alice care zăcea jos, iar indicatorul aparatului era dat la maximum… Terry se schimbase în hainele de stradă, care îi permiteau să ascundă un cuțit de bucătărie pe care-l luase de acasă şi-l pusese în buzunar. Avea să aştepte până când era nevoie.

Terry se gândise că iluzia trebuia să fie importantă, însă nu ceva la care Brenner să se aştepte. Sau care să fie atât de mare încât să-şi dea seama că aveau de gând să-l păcălească. El nu credea că fetița era în stare să se controleze, însă Terry ştia că nimeni nu-şi înțelegea puterea până nu era forțat s-o facă. Mai ales, nu un copil. Era un lucru mărunt pentru ea, mult mai mic decât flăcările, dar nu avea să dureze la nesfârşit.

Alice trebuia să dispară. Dacă funcționa, avea s-o facă. Pentru că Brenner o să creadă că murise… până când nu mai era nevoie să creadă.

Trebuia să funcționeze. Terry ştia că altfel nu o să-i permită niciunuia să plece.

— Trebuie să ne laşi să avem grijă de ea! a spus doctorița Parks.

— Am spus să n-o atingi! a ordonat Terry.

Stătea deasupra lui Alice şi îi mângâia încet părul, dându-l după ureche. Iluzia se păstra.

— E moartă.

Când a surprins privirea lui Kali, fetița a început să plângă şi mai tare. Din câte se părea, plângea cu adevărat. O, *Kali, o să mă întorc după tine.*

Dacă Terry n-ar fi ştiut că ceea ce vedea era fals, şi-ar fi ieşit din minți. Când trecuse pe lângă camera lui Alice, apoi făcuse cale întoarsă, priveliştea fusese tragică. Plângea şi doctorița Parks, încercând s-o smulgă pe Kali de lângă corpul lui Alice.

— Ce-i asta? a întrebat doctorul Brenner când a intrat, dar chiar şi el s-a oprit brusc.

— A schimbat setările aparatului, a spus doctorița Parks încet. A fost prea mult.

— Tu ai făcut asta!

Terry s-a ridicat în picioare şi a îndreptat degetul spre doctorul Brenner, încărcându-şi vocea cu toate acuzațiile pe care le avea împotriva lui.

— Din cauza ta Alice e moartă! Ai omorât-o!

— Calmează-te! a spus Brenner. O putem resuscita.

Nici el nu credea. Ea îşi dădea seama de asta.

— E moartă! Nu se mai întoarce şi… noi nu rămânem aici. Nu mai facem asta!

Alice era în continuare nemişcată, făcând pe moarta.

— De ce? a întrebat doctorul Brenner. De ce n-am lua un sedativ mai bine?

— Plănuiam să iau dosarele din biroul tău, dar cred că Alice – şi-a înăbuşit un suspin – e tot ce-mi trebuie ca să mă asigur că nu o să le mai faci rău vreodată copilului meu sau prietenilor mei. O să vorbesc cu familia ei. O să păstreze secretul, câtă vreme ne laşi în pace. Poți să încerci să ne ții aici, dar noi ştim adevărul. N-o să am linişte până nu scap de aici… şi o să mă asigur că lumea ştie că tu ai ucis-o, că ştie tot ce ai făcut. *Noi* o să ne asigurăm!

— Terry, ai grijă! Gândeşte-te la copilul tău!

— Mă gândesc.

Terry a scos cuțitul din buzunar şi i l-a arătat, sclipind argintiu.

— Acum o să plec de aici cu Gloria şi cu Ken şi tu nu o să ne urmăreşti! Ai ucis-o pe Alice! Şi dacă *nu* vrei să ştie toată lumea, o să rămâi pe loc şi o să ne laşi să plecăm. Ştii că sunt încăpățânată! Mai ştii şi că nu poți risca să-mi răneşti copilul. Dacă pune careva mâna pe mine, o să-l folosesc…

A fluturat cuțitul.

— Pe mine însămi, dacă e nevoie!

Brenner stătea nemişcat şi nesigur, iar sângele clocotea în capul lui Terry. Ce aveau să facă dacă nu-i lăsa să plece? Ce se întâmpla atunci?

— Am iubit-o pe Alice, a spus Kali printre suspine. Lasă-i să plece, papá!

Terry nu se aşteptase la asta, dar avea să profite.

— Dă-te din calea mea! a ordonat ea.

Brenner tot nu se mişca.

— E păcat de ea, a spus el, dând din cap spre Alice. Un astfel de potențial pierdut e un lucru trist. Sunt atât de puțini pe lume. Poate încă am fi învățat de la ea.

Amândoi erau în impas. Terry îl înfrunta pe Brenner. El nu voia să cedeze.

Ce avea să facă, dacă el refuza?

— Plecăm, a spus hotărât Terry.

Cuvintele lui îi făceau rău, dar ceea ce insinuau era exact motivul pentru

care se pregătiseră.

— Bine, a spus el, apoi s-a dat la o parte. Să nu-i faci rău copilului!

Terry n-a așteptat ca el să se răzgândească. A trecut pe lângă el strângând cuțitul, așteptându-se ca în orice clipă să se întindă după ea și s-o prindă.

Dar el n-a făcut-o.

— Lăsați-o să plece! le-a strigat el paznicilor de pe hol, care s-au dat imediat la o parte. Spuneți-le tuturor să-i lase să plece!

Gloria a întâmpinat-o la jumătatea holului, îmbrăcată în haine de infirmier și cu părul mai lung ca de obicei.

— A funcționat? a întrebat Gloria.

— Funcționează, a răspuns Terry. Kali a făcut o treabă bună. Ken e pregătit?

— Precum cavaleria, a zis Gloria. Revin imediat.

Terry nu s-a întors s-o vadă pe Gloria îndeplinind ultima etapă a planului.

8

Gloria ascunsese o targă pe hol, mai sus de camera lui Alice, iar acum o scotea la lumină. Își adusese și o perucă din dulapul mamei ei pentru ocazii speciale ca să se deghizeze. N-ar fi trebuit să-și facă probleme.

Doctorița Parks plângea, iar doctorul Brenner plecase deja. Și Kali. Gloria nu avea mult timp la dispoziție.

Nemișcată pe podea, Alice părea… moartă.

— Doamnă, a zis Gloria, coborând mult vocea, am venit să duc cadavrul la morgă pentru disecție.

Cuvântul disecție îi stârnea greață.

Doctorița Parks a făcut un semn cu mâna să facă ce trebuie.

Gloria a ridicat-o cu greu pe Alice, așa că a fost ușurată că doctorița Parks nu era atentă. Cadavrele nu te ajută de obicei să le urci pe targă. Gloria a întins un cearșaf peste Alice și a împins targa pe hol…

Apoi a grăbit pasul.

— Rezistă! a spus ea.

A văzut degetele lui Alice strângând marginile tărgii pe sub cearșaf.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— Ieșim din locul ăsta.

— Ce bine! a zis Alice.

Exact cum plănuiseră, Ken parcase maşina cu spatele la intrare. Terry lăsase uşa larg deschisă.

— Stai culcată, a spus Gloria, împingând targa spre uşă. OK, acum poți să te ridici. Nu o să te vadă de după capotă. Urcă în portbagaj!

— În portbagaj? a întrebat Alice, dându-se jos şi rămânând ghemuită.

— Nu pentru mult timp.

Alice a oftat şi a făcut cum i se ceruse. Gloria a închis portbagajul şi s-a urcat în spate. Ken şi Terry se prefăceau copleşiți de presupusa moarte a lui Alice.

Paznicii alcătuiseră un perimetru, însă au rămas în spate. Ken a turat motorul şi ea a auzit pe cineva strigând:

— A spus să-i lăsăm să plece! Nu trage nimeni!

— Suntem gata? a întrebat Ken de la volan.

— Suntem gata, a răspuns Terry. Şi, în timp ce el tura motorul, a adăugat: Adio, Hawkins! Dacă avem noroc, să nu ne mai revedem niciodată!

Doar când o să mă întorc pentru Kali.

Terry nu avea de gând să-i permită lui Brenner să-şi continue munca monstruoasă, dar mai întâi trebuia s-o ducă pe Alice într-un loc sigur. Trebuia s-o aducă pe mica Jane pe lume.

Planul „Simulăm moartea lui Alice şi jucăm la cacealma ca să scăpăm” funcționase.

9

N-au încetinit până când Hawkins nu a rămas în urmă, în oglinda retrovizoare. S-au oprit la gara Greyhound din Unionville, la marginea oraşului Bloomington, nu departe de Larrabee. După ce au eliberat-o pe Alice din portbagaj, Ken i-a întins biletul de autobuz cumpărat din timp.

— Nu pot să cred că m-ați scos de acolo.

Alice clătina din cap cu ochii mari de uimire.

— Nici eu, a spus Gloria prefăcându-se că-şi şterge fruntea.

Ochii lui Alice s-au umplut de lacrimi.

— O să-mi fie dor de voi.

Terry nu putea să se lasă pradă emoțiilor, altfel avea să plângă şi ea.

— Fără lacrimi, am reuşit. E o chestiune de timp până când voi demasca tot ce face el acolo. Între timp, tu o să fii în siguranță. Trebuie să trecem pe

la ai tăi?

— Verii mei o să-i sune după ce ajung acolo. Am găsit un cod pe care să-l folosească, a răspuns Alice.

Alice ar fi fost un spion grozav.

— Bine.

Terry a dat din cap spre Ken.

— Valiza.

El s-a întors la maşină şi a scos de pe bancheta din spate valiza mare a lui Terry. Gloria stătuse ghemuită lângă ea. Terry o umpluse cu conținutul Cutiilor Dispariției, lăsând afară o rochie cu care Alice să se schimbe. Purtau cam aceeaşi măsură, aşa că totul ar fi trebuit să i se potrivească. Terry i-a dat rochia învelită într-un sac transparent de curățătorie chimică.

— Du-te şi schimbă-te cu asta… nu o să te recunoască nimeni.

— Aş fi vrut să-mi spuneți că-i transformați garderoba, a comentat Gloria.

Drept răspuns, Alice a scos limba la ea, dar a intrat să se schimbe.

— Chiar crezi că o să ne lase în pace? a întrebat Gloria.

— Alice o să fie în siguranță, a spus Ken.

— Atunci, e de ajuns pentru seara asta, a zis Terry, observând încruntarea lui Ken.

— Ce este?

— Nu sunt sigur…

— Atunci, ține-ți ideile pentru tine.

Declarațiile vag supranaturale i-ar fi îmbunătățit lui Terry starea de spirit. Stând față în față cu Brenner, fusese foarte conştientă că totul s-ar fi putut sfârşi altfel.

— Probabil aşa e cel mai bine, a conchis Ken.

Alice a ieşit din autogară cu salopeta pe braț şi a plecat capul aproape cu timiditate. Purta o rochie înflorată, una dintre preferatele lui Terry – şi ale lui Andrew –, care îi venea cu câțiva centimetri deasupra genunchiului.

Şi cizmele de muncă.

— Pantofii! a spus Terry şi a căutat în portbagaj, unde a găsit o pereche de pantofi negri cu tocul jos. Aproape uitasem. Poți să pui cizmele în sacul în care a fost rochia.

— Arăți grozav! a comentat Gloria.

Alice se îmbujorase.

— Ai revenit din morți şi te-ai transformat într-o păpuşă, a zis Terry.

Alice a luat pantofii de la Terry şi s-a dus la maşină, aşezându-se pe locul de lângă şofer ca să-i încalţe.

— Nu credeţi că par caraghioasă? Ca o fetiţă care se joacă de-a gătitul sau aşa ceva?

— Nu, a pufnit Terry, eşti frumoasă!

— Mă simt precum Cenuşăreasa.

— Atunci e bine că nu se apropie miezul nopţii, a replicat Ken.

Terry spera ca Alice să se descurce în Canada. *Nu e pentru totdeauna. Să sperăm.*

A urmat despărţirea cu îmbrăţişări înlăcrimate. Autobuzul a intrat în autogară; sosise momentul pentru adevăratul rămas-bun. Cu un nod în gât, Terry a condus-o pe Alice la autobuz. Ducea sacul cu cizmele lui Alice.

Alice a tras valiza şi i-a dat-o hamalului s-o aşeze în compartimentul pentru bagaje. L-a privit suspicioasă şi, după ce omul a terminat, i-a sugerat să mai strângă şurubul de la uşă, altfel avea să cadă la un moment dat.

Terry aştepta la câţiva metri de uşa autobuzului.

— Cred că asta a fost, deocamdată, a spus ea.

Alice ezita, iar Terry vedea că duce o luptă cu ea însăşi.

— Zi, Alice!

— E ceva ce trebuie să-ţi spun. Am văzut că ţi se va întâmpla ceva, în viitor. Gloria susţine că ar trebui să te las să alegi dacă vrei să ştii sau nu.

Alice îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Avea o expresie de-a dreptul sumbră. Orice ar fi văzut, nu era bine.

— Spune-mi doar atât: mă mai lupt? a întrebat Terry. Încă mai încerc să fac ce trebuie?

— Da, a răspuns imediat Alice.

Bine.

— Atunci nu e nevoie să ştiu.

Alice a vrut să protesteze, dar Terry a continuat:

— O să te anunţ dacă mă răzgândesc. OK?

Alice a acceptat.

— Să mă anunţi *imediat.*

— OK.

Terry a strâns-o în braţe şi s-a uitat cum prietena ei se urcă în autobuz. Nu avea să mai ceară nimănui să-i ghicească viitorul. Poate.

— Îmbarcarea! le-a strigat Ken Gloriei şi lui Terry după ce a plecat autobuzul şi Alice a pornit spre Canada.

S-au urcat în maşină. Terry se mulțumea să-l lase pe Ken să conducă în continuare.

— O să-mi fie dor de ea! a spus Gloria.

Ken şi Terry au răspuns în acelaşi timp:

— Şi mie.

10

Lui Brenner nu-i venea să creadă ca fata aceea, Johnson, murise înainte să-i afle secretele. Iar greşeala cu electroşocurile îi oferise lui Terry Ives o modalitate prin care să-l facă să pară slab. Kali, supărată, se dusese direct la culcare, ajutată de sedativul pe care i-l dăduse. Dar el *tot* avea să câştige în final.

Doctorița Parks o să treacă peste criza de conştiință. Îi dăduse liber în noaptea aceea şi îi amintise de protocoalele lor de confidențialitate. Se părea că duseseră deja cadavrul la morgă şi presupunea că secretele acestuia aveau să fie ale lui.

Acum îl suna pe Langley ca să-i dea veştile.

— Domnule director, voiam să fiu primul care să vă informeze despre o situație cu care ne-am confruntat aici în seara asta, a început Brenner.

— Am aflat ceva despre nişte alarme, a spus directorul.

Veştile circulau repede.

— Nişte alarme false, a precizat Brenner.

I-a relatat detaliile despre moartea lui Alice Johnson – mărise singură setările aparatului de electroşocuri, provocându-şi un atac de cord – şi i-a explicat că unii dintre subiecții-problemă văzuseră cadavrul, declanşând şi alarma de incendiu, şi codul de la poartă. Personalul era interogat şi i se oferea o poveste despre un şofer beat care lovise gardurile. A doua zi, aproape nimeni nu o să ştie adevărul, iar în curând toți cei care ştiau aveau să uite.

Existau medicamente care să-i ajute cu asta, dacă întâmpina careva probleme.

— Pe ansamblu, aş zice că am scăpat la mustață, a conchis doctorul Brenner. Ei o să curețe mizeria în locul nostru, în schimbul iluziei că vor fi lăsați în pace. O să lăsăm familia fetei să jelească. Nu o să-i deranjăm. O să obținem tot ce se poate de la cadavru, deşi creierul a fost prăjit de curent.

S-o lase pe Terry Ives să creadă o clipă că era în avantaj.

— Dar nu avem nevoie de copilul tinerei? a întrebat directorul.
— Am situația sub control.
— Ai grijă să fie așa!
Era exact aprobarea de care avea nevoie pentru etapa următoare a serii. Ar fi fost mai ușor să se desfășoare aici, dar planurile fuseseră recent modificate astfel încât să includă o deviere, el să iasă în lumina reflectoarelor și totuși să reușească să rămână invizibil. Și-a luat acreditările, o uniformă de spital, o legitimație falsă și s-a urcat în mașină. A clătinat din cap văzând poarta smulsă din gardul de sârmă. Când a plecat, o echipă de curățenie făcuse deja mizeria să dispară pe jumătate. Exista un singur spital în apropiere de Larrabee și era destul de simplu să ghicească unde avea să ajungă Terry până la sfârșitul nopții. Injecția avea să-și producă efecte în curând, dacă nu o făcuse deja.
Așa că Brenner conducea cu viteză.

11

Ken a parcat mașina lui Terry în curte. Terry a căscat, somnoroasă după evenimentele din seara aceea. Mașina lui Ken, cu care el venise împreună cu Gloria, era parcată pe aleea din fața casei.
— Sunt încordat, a spus Ken. Nu știu cum de poți fi obosită.
— Eu sunt la fel ca ea, a zis Gloria din spate și a ridicat mâna. Nu mai am nicio fantezie despre cât de strălucitoare, palpitantă și ușoară e viața eroilor din benzile desenate.
Terry a râs.
— Vreți să intrați?
O invitație făcută fără tragere de inimă pe care spera ca ei s-o refuze, dar era bine și dacă spuneau da. Cu alte cuvinte, prietenie adevărată.
— Cred că mai am niște negrese.
— A fost o noapte grea, a spus Gloria. Și ai nevoie de somnul de mămică.
— Somnul de mămică? a întrebat Terry.
— E ca somnul de frumusețe, dar pentru a avea copii sănătoși.
— Ah!
— Și tu, Ken?
El se uita în gol.
— Pământul către Ken, a rostit Terry. E ceva ce trebuie să-mi spui sau

eşti gata să termini în seara asta?

— E ceva, dar nu ştiu ce anume.

A ridicat mâinile.

— Da, ştiu că e enervant, nu e nevoie să mi-o spui doar pentru că a plecat Alice.

— În regulă, intru în casă.

Terry a primit cheile de la Ken, care a bătut cu palma în capotă şi a spus:

— Bravo, Nellie!

Ea nu s-a deranjat să întrebe ce însemna asta.

Le-a făcut semn cu mâna şi a intrat pe uşa din faţă. S-a dus în bucătărie să bea un pahar cu apă sau poate lapte. Mai erau negrese?

Merita una. Totul decursese conform planului. Alice era în siguranţă. Ei erau în siguranţă. Brenner avea să-i lase în pace dacă era deştept, iar ea avea să găsească un mod de a răspândi vestea despre ce făcea el.

Atunci… de ce simţea că i se întunecă vederea?

Durerea i-a cuprins corpul, concentrată în jurul taliei. Apa i se scurgea pe coapse.

S-a agăţat de blat.

— O! Copilul. Becky, vine! a urlat ea.

O uşă s-a trântit la etaj şi Becky a alergat pe scări.

— Ce… Ţi s-a rupt apa!

S-a oprit.

— E devreme.

— Trebuie să mergem la spital!

Terry se simţea ameţită.

— Acum!

Becky a întrebat despre stricăciunile de la partea din faţă a maşinii lui Terry, dar Terry nu i-a explicat nimic.

— Doar condu! i-a cerut.

— O să fie bine, a spus Becky. Fac treabă bună în spitalul ăsta.

Dar amândouă ştiau că era acelaşi spital unde muriseră părinţii lor.

— Mai repede! a spus Terry.

Fiecare contracţie îi zguduia oasele ca un fulger. Durere. Ce durere cumplită!

— Trebuie să ajungem acolo.

Spre meritul ei, Becky chiar conducea mai repede. A apăsat pe frână când au ajuns la intrarea de la Urgenţe, a apăsat pe butonul de avarie şi a

ajutat-o pe Terry să coboare.

Terry de-abia ştia unde se află, atât de tare suferea.

— E în travaliu! a strigat Becky.

— Ajută-mă! a spus Terry. Salvează-mi copilul!

Micuța Jane trebuie să fie bine. Rezistă, micuță Jane!

Asistentele şi doctorii au înconjurat-o pe Terry şi au condus-o spre targă. Au intrat rapid cu ea în clădire, în timp ce Becky alerga pe lângă ei, apoi au dispărut. I-au pus o perfuzie în braț şi au spus ceva despre medicamente pentru durere. Imaginea monitorului unde linia inimii ei urca şi cobora, urca şi cobora, era atât de familiară, încât pentru o clipă i s-a părut că s-a întors în laboratorul Hawkins.

— Vine copilul! a strigat cineva.

În jurul ei era un grup de oameni şi scena s-a dizolvat într-un amestec de uniforme şi măşti, bipuri şi zăngănitul instrumentelor medicale pe o tavă de oțel, mirosul de dezinfectant… Terry voia cu orice preț să rămână conştientă. Fiecare contracție era ca un cuțit în pântec şi se ruga pentru micuța Jane, acceptând durerea…

— Mai împinge o dată, a îndemnat-o o voce de lângă ea, o față acoperită de mască, aşa că a împins.

A împins cât a fost în stare. A văzut o lumină puternică, apoi l-a auzit – cel mai frumos sunet din cer şi de pe pământ.

Jane a scos un strigăt de luptă, gata să spună lumii ce credea despre ea. Jane era aici. *E aici.*

Cineva i-a dat copilul unui bărbat în uniformă de spital. Îi cunoştea ochii, ochii aceia albaştri. Trebuia să-l oprească.

E fata mea! Începea încet-încet să o cuprindă o stare de somnolență. *E fata mea.*

Când şi-a revenit Becky stătea lângă patul ei de spital.

— Unde e? a întrebat Terry, străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Unde e Jane?

Încremenirea lui Becky înainte de a spune ceva vorbea de la sine.

— Îmi pare atât de rău, Terry! Au fost complicații şi n-au putut s-o salveze…

— Nu, am *auzit-o!*

Terry şi-a smuls perfuzia de la mână şi s-a luptat cu Becky să se ridice în picioare.

— Nu înțelegi. L-am văzut! El a luat-o. El a luat-o pe Jane!

— Terry, nu. Nu e niciun copil. Trebuie să mă asculți.

Dar nimeni nu voia s-o asculte pe Terry.

Copilul ei trăia. *Trăia.*

Şi avea să găsească o cale să dovedească asta.

Epilog

Noiembrie 1970

— Nu e nevoie decât să o pui înăuntru, i-a spus doctorul Brenner asistentei care se ocupa de îngrijirea copilei.

— Ați putea… *eu* aş putea s-o duc în brațe, s-a corectat ea, ținând copilul de parcă el era o amenințare.

— E mai bine dacă fac singur asta. Poți aştepta afară, pe hol, cât stau cu ele?

Nu era o cerere demnă, dar nici nu putea să se ocupe personal de copil în cazul în care regurgita sau se murdărea. Bebeluşii făceau astfel de lucruri, oricât îți doreai să n-o facă.

Asistenta a aşezat uşor copila în cărucior. Capul ei aproape chel, cu puțin puf şi cu ochii uşor neclari, se legăna. Când avea să semene cu un om?

Răbdare, şi-a spus el, *o să ai răbdare, într-un fel sau altul. Ea te obligă.*

Avea să fie subiectul potrivit.

Ca să sublinieze cine deținea autoritatea, a împins căruciorul înainte, făcându-i semn asistentei să deschidă uşa. Ea a ținut-o, fluturând degetele spre copil. De parcă un copil atât de mic putea înțelege ceva în afară de propriile nevoi biologice… Somn, mâncare, defecație. Mai mult somn. Mai multă mâncare. Din nou.

Dar într-o zi… Într-o bună zi avea să devină cea mai mare realizare a lui.

Opt habar nu avea, însă copilul era ținut la doar două uşi distanță de ea. Una cu un panou de acces mai sofisticat, cealaltă cu o simplă încuietoare, deschizându-se către o cameră pregătită special pentru copil.

Era zăpăcită şi făcea crize de luni întregi, iar Brenner încetase din nou s-o mai viziteze, exceptând cazurile când era strict necesar. Acum avea ce-i trebuia ca s-o aducă înapoi pe drumul bun şi, în sfârşit, era timpul ca ele să se cunoască. Totul avea să fie iertat.

După spusele asistentei, copilul o să fie gata să se joace în curând. Un lucru bun pentru ambele fete. Deja dăduse ordin să fie zugrăvită camera copiilor în culori vii, de care Opt să fie mulțumită.

— Acum e acum, a spus doctorul Brenner, împingând roțile pe gresie.

Asistenta a deschis uşa de la camera lui Opt şi a dat să-l urmeze.

— Aşteaptă pe hol, te rog! i-a spus el.

Ea s-a uitat îngrijorată la cărucior, dar a rămas unde i s-a cerut.

Opt stătea pe patul de sus, uitându-se în tavan. El a observat că desenase acolo un curcubeu cu creioane colorate. Poate avea să sugereze asta pentru camera de joacă.

În sfârşit, măcar desenase ceva. În ultima vreme se holbase prea mult la tavan. Cel puţin, aşa i se spusese lui.

— Uite ce am adus, a anunţat Brenner. Noua ta surioară.

Fetiţa se mişca cu agilitate, trebuia să recunoască. Opt s-a aruncat de pe pat, aterizând în picioare, şi a alergat la marginea căruciorului, unde s-a oprit brusc. S-a uitat înăuntru, aproape timidă, emoţionată.

— Ea e Unsprezece, a spus doctorul Brenner.

— Unsprezece.

Opt s-a gândit un pic, privindu-şi mâinile.

— Ar trebui să număr şi cu degetele de la picioare. Asta înseamnă că nouă şi zece sunt aici? Cinci şi şase? Mai mulţi?

— Ea e prietena ta, Unsprezece.

Apoi a privit-o încruntat.

— Asta e tot ce trebuie să ştii.

— E prea mică să-mi fie prietenă.

— O să crească şi o să fie ca tine.

Asimilând informaţia, Opt s-a aplecat deasupra căruţului ca să examineze copilul care se agita şi, în cele din urmă, el a auzit-o şoptind:

— O să am eu grijă de tine, micuţă Unsprezece.

S-a uitat din nou la el cu un zâmbet.

— Pot să ajut şi eu şi să am grijă de ea?

— Asistenta te poate învăţa cum să te joci fără probleme cu ea. Ţi-ar plăcea?

— O să fim o familie de prieteni, a cântat ea. Opt şi Unsprezece! Surori!

Într-un fel, s-a gândit el. *Câtă vreme mă ajută să-mi îndeplinesc scopurile.*

Se întreba dacă Terry Ives încă îi mai împuia capul surorii ei şi oricărui reporter dispus s-o asculte că el îi furase copilul.

Copilul era al lui. Ar fi trebuit să-l asculte când i-a spus.

Terry stătea pe o bancă în parc şi aştepta. Era o zi frumoasă şi Gloria sugerase locul acesta de întâlnire. Terry ştia că motivul era că aerul proaspăt îi făcea bine. Petrecuse multă vreme singură după ieşirea din spital,

încercând s-o convingă pe Becky de ceea ce ştia. Suna reporteri, încerca să afle mai multe detalii despre cine fusese Brenner înainte să vină aici.

Brenner îi furase copilul. Ştia asta, dar nu putea convinge pe nimeni s-o asculte.

Începuse să-i fie greu să iasă din casă, iar acum îşi amintea de ce. Stând aici, i-ar fi uşor să uite de întunericul care se ascundea în apropiere. Nu o să iasă în lumină, nu în mod regulat, până când nu o să aibă copilul lângă ea să meargă împreună.

Respectându-şi cuvântul dat în noaptea aceea – în afară de furatul copilului –, Brenner nu-i mai chemase pe niciunul pentru teste cu droguri. Ea înțelegea că el câştigase, aşadar de ce să-şi forțeze norocul? Nu mai reuşise să ajungă în vid de atunci, oricât se străduise. Puterile ei, oricare ar fi fost ele, păreau să fi dispărut odată cu copilul.

Trebuia să vină şi Ken azi pentru picnic, dar, după cum spusese Gloria la telefon, în dimineața aceea era îndrăgostit şi nu putea să ajungă. Se întâlnea cu un fost ofițer. Cine-ar fi crezut? Se bucura pentru el. Şi el continua să adune informații. Kali era tot la laborator, confirmase el, şi părea să fie sănătoasă.

Erau tot atât de hotărâți să-l distrugă pe Brenner, dar Terry insista ca ea să fie inițiatoarea întregului demers. Nu trecuse prin toate astea ca să mai piardă pe cineva.

Până la urmă se părea că lui Alice îi plăcea Canada. Muncea alături de verii ei şi nu era încă interesată să se întoarcă acasă.

— Arăți bine, a spus Gloria, ocolind banca din spatele lui Terry.

— Mincinoaso! Dar tu chiar arăți bine!

Îi crescuse puțin părul şi îl purta natural, cârlionțat. I se potrivea.

— Doar nu eu am arătat ca o fantomă timp de trei luni, a zis Gloria aşezându-se lângă ea. Avea o geantă mai mare ca de obicei şi o strângea în brațe. Terry ştia destul de bine să-i interpreteze limbajul trupului.

— Gloria? De ce eşti neliniştită?

— Am ceva pentru tine. Ken l-a obținut.

Gloria a privit în ambele direcții şi, după ce s-a asigurat că erau singure, a deschis geanta şi a scos un dosar maroniu.

— Noul lui prieten lucrează la laborator.

— O, Ken!

Terry a clătinat din cap.

— E un băiat bun, a precizat Gloria. El i-a adus asta lui Ken.

— Ce e?

— Doar uită-te!

Gloria şi-a pus mâinile în poală şi a privit-o.

Terry nu ştia la ce să se aştepte, dar a luat dosarul şi l-a lăsat să se deschidă pe genunchi.

O fotografie s-a rostogolit din dosar. Alb-negru. Terry a luat-o de pe jos.

Un copil stătea în fund, gata să cadă într-o parte. Obraji rotunzi şi… acestea erau urechile lui Andrew? Avea smocuri mici de puf în loc de păr.

În dosar era o foaie de hârtie şi Terry a citit în grabă ce scria… *PROIECT INDIGO. Subiect 011… Primire: Nou-născut. Tutore… Dr. Martin Brenner. Potențial: Extrem.*

Terry s-a uitat din nou la poză şi şi-a privit fiica. Aceasta era fața ei. Zâmbea? O să zâmbească. Într-o bună zi.

Pe obrazul lui Terry s-a scurs o lacrimă.

— Ea e! Trăieşte. Jane trăieşte!

Avea să-şi revadă fiica. Nimeni şi nimic nu o putea opri.

Mulțumiri

Orice carte e creată de un grup de oameni, nu doar de un scriitor ce stă singur într-o cameră. Aş vrea să mulțumesc câtorva persoane pentru că m-au ajutat să aduc această carte la viață. În primul rând, fantasticei mele editoare de la Del Rey, Elizabeth Schaefer, fiindcă a crezut că sunt persoana potrivită să scriu cartea aceasta şi fiindcă e absolut minunat să lucrezi cu ea, dar şi întregii echipe de redactori care au muncit ca să o transforme în realitate şi să ajungă în mâinile cititorilor. Şi, bineînțeles, cartea n-ar exista fără viziunea celor de la Duffer Brothers şi Netflix: vă mulțumesc că mi-ați acordat onoarea de a explora un colț atât de important al universului vostru. Mulțumiri speciale lui Paul Dichter pentru note şi sfaturi.

Aş vrea să le mulțumesc şi lui Carrie Ryan şi lui Megan Miranda pentru că au împărțit cu mine emoția, vinul, discuțiile despre primele romane ale lui Stephen King şi lamentările privind termenul de predare în momente importante de pe parcurs. Lui R.D. Hall, pentru o operă de artă grozavă la care am privit în timp ce lucram. Şi multe mulțumiri lui Tim Hanley pentru benzile desenate vechi pe care mi le-a transmis imediat prin e-mail.

Apoi, ca de obicei… Impresarei mele, Jenn Laughran. Părinților mei. Soțului meu, Christopher, care mă ajută să trec toate liniile de sosire, câinilor şi pisicilor, care mă îndeamnă la gândire şi la amânare în egală măsură. Şi, bineînțeles, mulțumiri autentice şi din inimă celor care ați citit cartea. Rămâneți ciudați.

Despre autoare

Gwenda Bond scrie, printre altele, romane Young Adult şi ficțiune pentru copii. Cărțile sale includ seriile cu Lois Lane *(Fallout, Double Down, Triple Threat),* care aduc în prim-plan celebrul personaj de benzi desenate, şi seria *Cirque American (Girl on a Wire, Girl Over Paris, Girl in the Shadows),* despre eroine îndrăznețe care descoperă că magia şi misterul pândesc din umbră. Ea şi soțul ei, Christopher Rowe, scriu şi o serie pentru copii de gimnaziu, *The Supernormal Sleuthing Service.* Scrierile ei de nonficțiune au apărut în *Los Angeles Times, Publishers Weekly, Locus* şi în multe alte publicații. Are un masterat în literatură obținut la Vermont College of Fine Arts. Trăieşte într-o casă veche de o sută de ani din Lexington, Kentucky, cu soțul ei şi neastâmpăratele lor animalele de companie. Se zvoneşte că a evadat dintr-o comedie romantică şi că are o diplomă în jurnalism datorită iubirii din copilărie pentru Lois Lane.

gwendabond.com
Facebook.com/GwendaBond
Twitter: @Gwenda

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

SERIE DE ROMANE INSPIRATE DIN UNIVERSUL SERIALULUI DE TELEVIZIUNE *STRANGER THINGS*, REALIZAT DE NETFLIX.

Unul dintre cele mai vizionate și mai îndrăgite seriale din ultimii ani, cu recorduri impresionante de audiență, care a cucerit publicul printr-un univers retro, al coloraților ani '80, plin de mister și de supranatural.

Un laborator misterios.
Un om de știință malefic. O istorie secretă.
Suspicious minds, de Gwenda Bond,
spune povestea mamei lui Unsprezece.

În vara anului 1969, tineretul american fierbe. Terry Ives, o studentă dintr-un campus liniștit din Indiana, nu are nicio legătură cu tumultul din Vietnam sau cu protestele de la Washington. Însă în Laboratorul Hawkins, condus de doctorul Martin Brenner, o conspirație amenință totul. Terry Ives și Martin Brenner vor începe un război cu totul diferit de cel în desfășurare: un război al cărui câmp de luptă e chiar mintea umană.

„*Prequel*-ul pe care toți fanii l-au așteptat."
Kirkus Reviews

ARMADA powered by NEMIRA

ROCK FM It Rocks!

NEMIRA.RO

[1] „Şoarece de casă” – în lb. lat. în orig. (n. tr.).

[2] Acid – nume „de stradă” pentru Dietilamida acidului lisergic (din germană *Lysergsäure-diethylamid* LSD, de asemenea numit LSD-25). Este un drog psihedelic semisintetic, ce aparține familiei de triptamine. Probabil cel mai cunoscut şi răspândit psihedelic, LSD-ul a fost folosit în principal ca un drog recreațional, un enteogen şi o unealtă în ajutorul diverselor practici precum meditația, psihonautica, proiecte artistice şi psihoterapie psihedelică (n. red.).

[3] Create de Stan Lee şi Jack Kirby, benzile desenate X-Men au început să fie publicate de Marvel Comics în septembrie 1963 (n. red.).

[4] Revistă de benzi desenate editată de Archie Comics în perioada martie 1950 - august 2017 (n. red.).

[5] Film western regizat de Sam Peckinpah, cu William Holden, Robert Ryan, Ernest Borgnine, Edmond O'Brien, Ben Johnson şi Warren Oates în rolurile principale. Filmul a avut premiera în iunie 1969.

[6] *Pig,* - „porc”; *helter-skelter* - „haos, debandadă” (n. tr.).

[7] Sharon Tate – actriță americană, nominalizată la Premiul Golden Globe, considerată simbolul frumuseții anilor 1960 (n. red.).

[8] În argou, stare indusă de consumul de LSD (n. red.).

[9] Johnny Carson (23 octombrie 1925 - 23 ianuarie 2005) a fost un prezentator, actor, scriitor, producător şi muzician american. Timp de 30 de ani (1962 - 1992), el a fost gazda emisiunii *The Tonight Show Starring Johnny Carson* de la NBC (n. red.).

[10] *Green* – „verde” în limba engleză, al doilea sens fiind de „necopt” (n. tr.).

[11] Evel Knievel (17 octombrie 1938 - 30 noiembrie 2007), născut Robert Craig Knievel, a fost un cascador şi artist american. În cariera sa, el a încercat peste 75 de salturi cu motocicleta de la rampă la rampă între 1965 și 1980 (n. red.).

[12] Eartha Kitt, actriță americană care a interpretat rolul *Catwoman* în serialul *Batman* din 1967. În 1968, cariera ei a avut de suferit după ce a ținut un discurs împotriva Războiului din Vietnam în cadrul unei întâlniri oficiale de la Casa Albă, unde a intrat în polemică cu lady Bird Johnson, prima-doamnă a Statelor Unite. Timp de un deceniu, Eartha Kitt a trăit în exil în Europa, după ce contractele ei din SUA au fost anulate ca urmare a evenimentului de la Casa Albă (n. red.).

[13] Serial american difuzat în perioada 1968 - 1971 de CBS (n. red.).

[14] Galadriel este o regină elfă, personaj al trilogiei *Stăpânul inelelor,* scrisă de J.R.R. Tolkien (n. red.).

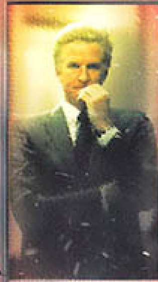
[15] Film american din 1969, cu Robert Redford şi Paul Newman în rolurile principale (n. red.).

[16] Personaj din cărțile de benzi desenate publicate de Marvel Comics (n. red.).

[17] În original: *You can't always get what you want,* titlul unei melodii a formației Rolling Stones (n. red.).

[18] Norman Percevel Rockwell (3 februarie 1894 – 8 noiembrie 1978) a fost un artist plastic american. Lucrările sale s-au bucurat şi continuă să se bucure de o deosebită popularitate în Statele Unite ale Americii (n. red.).

STRANGER THINGS

Înainte de Demogorgon . . .
înainte de Stăpânul Minții . . .
teroarea avea chip uman.

SUSPICIOUS MINDS

GWENDA BOND

ARMADA